

F.D. 501  
P. 2

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI  
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

F.D. 472 / vol 17

D 017448 / 12

**Linia**

**VIKING**



179205

D 017448, Vol. 17

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI

— DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT —

Pentru uz intern

## LINIA VIKING

Seria 853



### DIN PARTEA REDACȚIEI

Concepută inițial ca o carte în care se intenționa să se prezinte exclusiv situația Confederației elvețiene în cel de-al doilea război mondial, lucrarea de față a devenit, în cele din urmă, istoria, destul de cuprinzătoare, a zbuciumatei existențe a unei rețele de spionaj, ajunsă celebră prin aportul pe care l-a avut în evoluția ostilităților dintre monstruoasa mașină de război hitleristă și cei ce s-au opus cu înverșunare și cu un nemălințit spirit de sacrificiu trușiei fasciste și inimaginabilei sete a acesteia de a cuceri lumea.

Cele peste 200 de pagini — scrise într-un stil alert și ușor accesibil, care vădește, în egală măsură, o reală îndeminare și o amplă documentare din partea autorilor — conțin, descrise pe larg, atât neobosita activitate a rețelei de spionaj a lui „Lucy” — formată dintr-un grup de ofițeri superiori și generali ai Wehrmachtului, cu vederi antinaziste, și condusă de un modest publicist german, Rudolf Roessler, stabilit în Elveția cu ceva timp înaintea declanșării războiului — cât și nu mai puțin intensă preocupare a serviciului secret al armatei germane, condus de abilul și lipsitul de orice scrupule S.S.-Brigadeführerul Walter Schellenberg, de a descoperi această rețea.

Diferite combinații și acțiuni țesute din umbra și maiestrit creionate pe fondul unor raporturi germano-elvețiene



subrezite de inclinația, prea puțin disimulată, a Elveției spre țările aliate.

Germania cunoștea că neutralitatea Elveției oferea un cîmp larg de acțiune serviciilor informative ale adversarilor săi, dar, neavînd dovezi în acest sens, făcea tot posibilul să le obțină. La rîndul lor, conducătorii armatei și cei ai serviciului secret elvețian s-au străduit tot timpul să nu ofere asemenea dovezi Germaniei naziste, întrucît trupele Reichului ar fi invadat, cu siguranță, țara cantoanelor — insulă a păcii — aparent liniștită — în mijlocul necruțătoarelor valori ale distrugătorului cataclism care a fost cel de-al doilea război mondial.

Spunem aparent, pentru că întreg conținutul acestei cărți ne dezvăluie existența în Elveția a unui front invizibil tumultuos, în care combatanții s-au opus cu dirzenie încercărilor de expansiune ale nazismului.

Pe acest front invizibil, rețeaua lui Rudolf Roessler, supra-numită „Linia Viking”, s-a acoperit de glorie.

Rudolf Roessler și oamenii săi, ale căror nume sînt trecute sub tăcere din considerente umanitare, au acționat cu o tenacitate rar întîlnită, fiind pe deplin convinși de dreptatea cauzei pentru care militau — înfrîngerea Germaniei naziste — și nici un obstacol nu i-a putut opri să lupte, să riște pentru îndeplinirea acestui țel.

Cei care au constituit „Linia Viking” sînt modele autentice de pasiune și dăruire totală pentru munca plină de neprevăzut a culegerii și transmiterii de informații secrete. „Conștiința lor” — „Lucy” — rămîne pentru posteritate un exemplu caracteristic de măiestrie și curaj, de perseverență și ingeniozitate puse în slujba unor înalte idealuri umaniste. Prin maniera sa de a lucra, prin întreaga lui comportare, Roessler poate fi considerat tipul ideal pentru culegerea și transmiterea de informații.

Astăzi, după ce ecourile dureroase ale celui de-al doilea război mondial au început să se piardă în negura timpului, fără a se stinge însă vreodată din conștiința omenirii, în baza studiilor și analizării a nenumărate documente, se poate afirma cu

certitudine că acesta a fost nu numai un război al tehnicii militare perfecționate, ci și un război al informațiilor.

În sprijinul acestei afirmații pot fi aduse suficiente argumente, unul dintre ele constituindu-l însăși „Afacerea Roessler”, cum a mai fost denumită activitatea desfășurată de componenții „Liniei Viking”.

Istoria celor mai crîncene încleștări de arme demonstrează cu prisosință că cei care au beneficiat de un sistem de culegere și transmitere de informații despre inamic mai bine pus la punct au fost avantajați în desfășurarea operațiunilor militare, putînd să-și dozeze mai bine forțele în vederea ducerii unor bătălii hotărîtoare.

Este vorba însă de informații care trebuie să întrunească anumite caracteristici, respectiv să fie cit mai exacte și multilaterale, să aibă continuitate și să fie rapid transmise.

Din paginile traducerii noastre se poate desprinde cu ușurință că informațiile furnizate de rețeaua lui Rudolf Roessler au rîspuns din plin unor asemenea cerințe, evidențiîndu-se, în plus, sistemul de transmitere a lor, pe cit de ingenios pe atît de temerar, grija deosebită pentru conspirare etc.

Cu toate acestea, ideea acreditată de autori, potrivit căreia scarta războiului ar fi fost decisă în Elveția, este, evident, exagerată.

De aceea, nu ne îndoiim că această carte va fi citită cu discernămintul politic cuvenit, reținîndu-se în primul rînd aspectele legate de activitatea de culegere și transmitere a informațiilor desfășurată de eroii „Liniei Viking”, care sînt pe cit de numeroase pe atît de interesante și de instructive pentru un ofițer de securitate.



## UN ȘEF AL SERVICIULUI DE INFORMAȚII ÎN MISIUNE

8 septembrie 1942. Marți. Oficiul vamal elvețian de la intrarea pe podul internațional din Laufenburg e în stare de alarmă. Autoritățile federale din Lucerna au anunțat, în ajun, trecerea unui civil spre Germania. Un civil deosebit, care nu va trebui să fie nici percheziționat, nici interogat. De altfel, nu va avea acte de identitate. A fost fixată ora 8,15.

Este o dimineață frumoasă de sfârșit de vară, care promite o zi liniștită și caldă. Îți vine greu să crezi că lumea se războiește. Totuși, în fața Stalingradului se duc lupte; iar rezistența rușilor se întărește pe zi ce trece. În Africa, aviația britanică imobilizează la solarele de luptă ale mareșalului Rommel.

Rinul taie Laufenburgul în două. Dar cele două părți ale orașului se aseamănă. Casele cu etaj de pe colina elvețiană sau cele de pe colina germană, de cealaltă parte a apei, au aceeași vîrstă. Ele domină fluviul de trei sute de ani. Pietre lucioase pavează străduțele elvețiene întortocheate. Pietre asemănătoare acoperă străduțele germane. Podul de granit, legătură ombilicală, lungă de patruzeci de metri și largă de cinci, are două arcade. La mijloc se află o turleă, încadrată de doi arbuști, care străjuiește valurile zgomotoase și tulburi. Pe malul elvețian, o alee mărginită de ulmi, Laufenplatz, se completează cu o fîntînă octogonală datînd din 1763. Lîngă acest monument, într-o baracă



împrejmuită cu saci de nisip este cantonată o secție de grăniceri. De când au început ostilitățile, acest grup îi dublează pe vameși la frontieră. Sîrmă ghimpată, întinsă pe țărūși de oțel înfipti în pămînt și dispuși în grupuri de cîte cinci, barează cele două căi de acces spre Laufenplatz, Laufengasse și Fischergasse.

Pe malul german aceeași situație, saci de nisip și sîrmă ghimpată. O clădire mare pare să închidă intrarea pe pod : un han, Gasthof Laufen, cu trei etaje și acoperit cu țiglă innegrită de vreme. Rezemat de bariera sa cu dungii roșii și albe, un vameș purtînd zvastica pe brațul sting privește gînditor vedetele de pe Rin. Și ei așteaptă trecerea civilului. A primit ordin de la Berlin. El va întîmpina pe acest străin în liniște. Inițial, trebuia să-l conducă pînă la Gasthof Laufen. Apoi, ordinul s-a contramandat. El va conduce direct la post, în dreapta podului. El nu știe nimic mai mult. Și mai ales nu vrea să știe mai multe despre acest individ. Omul care soarbe o cafea în gheretă, și care pretinde a fi însărcinat să-l primească pe civil, îl neliniștește. Acest om, se vede cît de colo că este de la Gestapo.

La ora 8,15 fix, o mașină neagră, coborînd pe Fischergasse, se opri lîngă clădirea vamei elvețiene, în fața hanului Gasthaus zum Meerfräulein, celebru în tot nordul Confederației; o firmă, pe fațada sa, reprezintă o femeie cu sinii goi și bogăți. Doi bărbați coborîră din mașină : un căpitan din armata federală, în uniformă gri-verde și misteriosul civil. Vameșii elvețieni își controlează ținuta. Fără să scoată o vorbă, deschid trecerea în zig-zag prin gardul de sîrmă ghimpată care bloca strada. Căpitanul trece primul. Apoi civilul. Cu pași mici și grăbiți, traversă aleea și se îndreptară spre pod. În clipa aceea, un sergent grănicer apărură din baraca așezată sub ulmi, lîngă fîntînă. Un sergent voinic și bărbos.

— Stai, civilule ! Nu se poate trece !

De cealaltă parte a podului, vameșul german ridică capul. Civilul se întoarse spre căpitan și-i spuse cu voce joasă : „Am uitat să-i avertizăm pe grăniceri... Descurcă-te, Meyer, trebuie să trec”.

Căpitanul încercă să parlanezeze. Dar sergentul ridică tonul :

— Nu pot să mă supun, d-le căpitan. O știți prea bine ! Nu se poate trece fără viză specială.

Ofițerul insistă.

— Imposibil, i-o reteză sergentul. O singură persoană, din Elveția, ar putea să-mi ordone să las pe cineva să treacă dincolo fără acest document. Și acesta este colonelul de brigadă Masson.

Discuții aprinse. Căpitanul obține cîștig de cauză numai după ce semnă un document prin care își lua asupra sa responsabilitatea acestei acțiuni. Cînd civilul pătrunse pe pod, căpitanul, în poziție de drept, îl salută.

Îndreptîndu-se spre Germania, cu pași hotărîți, civilul tremura ușor. A scăpat ieftin. Scandalul a fost evitat în ultima clipă. Dar secretul asupra persoanei sale s-a păstrat. Și crezuse totuși că a prevăzut totul, pentru a putea trece repede și cît mai discret posibil. Un fir de nisip. Acest amănunt ridicol uitat. Ar fi trebuit să se gîndească la aceasta, pentru că doar el dăduse asemenea ordine riguroase. Civilul nu era altul decît colonelul de brigadă Roger Masson, șeful serviciilor secrete ale Elveției. Pleca în mîslune chiar el, „patronul”, care avea împuterniciri de comandă excepționale asupra poliției, trupelor de grăniceri, vameșilor și agenților secreți, adică în total asupra a trei sute de mii de oameni. Își începea una din cele mai stranie și mai hotărîtoare „curse” din cariera sa.

Vameșul german îl privea cu curiozitate, apropiîndu-se. De la 30 august 1939, puțini oameni au trecut acest pod. Ce caută în Germania, în țara restricțiilor, acest om scund, vîl, nervos și care trage dintr-o pipă veche ? De ce vine acest om cu ochi albaștri, cu o privire pătrunzătoare, dintr-o regiune unde domnește pacea pe un teritoriu în război ?

— Sînt așteptat !

Vameșul nu răspunse. Ridică bariera, se dădu la o parte, deschise repede ușa gheretei, apoi o închise din nou după omul cel scund. Masson ridică din sprincene. Individul în impermeabil verde-deschis, așezat pe scaun în fața mesei, nu e cel la care



se aștepta. Se vede cât de colo că e de la Gestapo. Și încă foarte bine.

— O incurcătură, domnule, zise necunoscutul ridicându-se. Domnul... ?

Masson își strânse pipa între dinți. Cu un zimbet ambiguu pe buze el se legăna cînd pe virfuri, cînd pe tocuri.

— Nu vreți să-mi spuneți ? Cum doriți. Sperați să întâlniți pe generalul Schellenberg, nu-i așa ? Generalul nu va veni. Cel puțin aici. Un accident de mașină. Nimic grav, liniștiți-vă. Majorul Eggen, adjunctul său, a telefonat. Va trece să vă ia peste două ore. Il cunoașteți pe Eggen ?

Masson știa multe lucruri despre H. W. Eggen. Este un S.S.-Sturmabführer. Reprezintă un mare grup industrial din Berlin, Werenvertrieb G.M.B.H. El cumulează această funcție cu aceea de secretar al generalului Schellenberg. Curios ! Dar oare străniul nu este ceva obișnuit în acest război ? Eggen are interese comerciale și la Lausanne. Însărcinat cu înzestrarea Wehrmachtului cu bărci, vine și le cumpără în Elveția. Trată cu doi mandatarî al sindicatului elvețian al lemnului, încă din noiembrie 1940... cu Paul Holzach și P. Meyer, alias Schwer-tenbach. Același P. Meyer care l-a însoțit pe el, Masson, pînă la frontieră... Căci șeful Serviciului de informații elvețian l-a mobilizat pe cei doi mandatarî, cu gradul de căpitan, și-l consideră adjunctii săi. Eggen știa aceasta. Iată, fără îndoielă, motivul, exceptînd lemnul, pentru care îi frecventează fără încetare, întîlnindu-i aproape lunar la Interkommerz A.G., în inima Zürichului.

Holzach ? Meyer ? Masson se simte în deplină siguranță. Mai ales cu Meyer, pe care l-a avut în subordine, mai de mult, pe vremea cînd comanda grupul de mitraliori pe cai din Divizia I. La cererea repetată a lui Eggen, Meyer se hotărî să-l prezinte pe german lui Roger Masson — miercuri, 10 decembrie 1941. În timpul uneia din multiplele călătorii de afaceri pe care S.S.-Sturmabführerul le efectua. Fu o întîlnire destinsă. Evocară raporturile dintre Elveția și cel de-al III-lea

Reich. Masson se plînsese de virulența presei germane, prea pornită împotriva țării sale. Apreciînd că se poate, desigur, remedia această problemă, Eggen propuse pe neașteptate colonelului de brigadă să-l pună în legătură cu „patronul său spiritual”, șeful și prietenul său, S.S.-Brigadeführerul Schellenberg, care dispunea de puteri nemărginite. Patronul Serviciului de informații elvețian, refuză însă, considerînd că o astfel de întîlnire nu era urgentă. Nu bănuia, atunci, că în mai puțin de un an, evenimente îl vor constrînge să ceară maiorului Eggen să-l întîlnească pe Schellenberg.

Necunoscutul de la postul vamal din Klein-Laufenburg — nume care deosebește orașul german de cel elvețian — îl bombardează pe Masson cu întrebări. Se miră cum a putut să treacă așa de ușor frontiera. Cine este ? Ce gîndește Elveția despre desfășurarea războiului ? Se pune, acolo, la îndoielă victoria finală a național-socialismului ? Clipe dificile... Masson se eschivează, devenind însă din ce în ce mai neliniștit. Cui se datorează toate acestea... Mai întii gafa sa cu uitatul. Și apoi acest accident de mașină, care poate să compromită totul ! El, șeful serviciilor secrete elvețiene, prins în laț în Germania. La discreția celui mai crud serviciu de reprimare nazist. Masson cunoaște foarte bine sentimentele stăpînilor celui de-al III-lea Reich față de el. Cînd își dă drumul la celebrele sale accese de furie, punctate cu focuri de pistol trase în birou, Reichsführerul S.S. Heinrich Himmler urlă fără încetare :

„Plătesc pe cei care-mi fac servicii; cine nu mă servește, de asemenea plătește. Nu am dușmani; dacă îmi creez vreunii, îi suprim. La spinzurătoare cu toate canalile ! Cu Churchill și cu Roosevelt. Cu Masson care, încă de la începutul ostilităților, a trecut de partea lor !”

La ora 10,30, destins, afabil, Sturmabführerul H.W. Eggen îl scapă de tortura gîndurilor pe șeful serviciilor secrete elvețiene. Da, într-adevăr, pe șoseaua spre Berlin, la Klein-Laufenburg, mașina generalului Schellenberg intrase într-un șanț. Au scăpat ca prin minune. Generalul se scuză pentru întîrziere. Au fost obligați să ia trenul. Întîlnirea rămîne totuși valabilă.



Dar nu la Klein-Laufenburg. La Waldshut: 15 km în sud-est  
Rinului, la hotelul gării.

15 km de drum întortocheat de-a lungul meandrelor flu-  
viului, căci drumul urmează îndeaproape malurile. Maiorul con-  
duce o mașină, rechiziționată, se pare, la Waldshut.

Trist, Roger Masson își pune tot felul de întrebări. Să-  
creadă oare pe Eggen? Un accident adevărat? La urma urme-  
lor, Schellenberg ar fi putut foarte bine să vină până la Laufen-  
burg. Cu Eggen sau cu trenul. De ce a ales Waldshut, la o dis-  
tanță atât de ridicolă? Nu caută cumva să-i pună la încercare  
rezistența morală, obligându-l la o așteptare chinuitoare lângă  
acest gestapovist? O astfel de metodă se practică, într-adevăr,  
în tehnica războiului secret: neliniștirea interlocutorului, pen-  
tru a-l aduce apoi mai ușor în stare de inferioritate. Walter  
Schellenberg — 32 de ani, S.S.-Brigadeführer și șef al S.D. —  
Serviciul de securitate sau Serviciul de informații politice al  
Germaniei — nu e un om care să se dea în lături de la astfel  
de șiretlicuri. Se bucură de o solidă reputație anterioară. Aste  
înșelătorii, mare specialist în capcane. Exemplele abundă.

În seara de 8 noiembrie 1939, de exemplu, la braseria de  
München, unde își sărbătorea în fiecare an puciul nereușit din  
1923, Adolf Hitler fu victima unui atentat. Întrerupându-  
discursul, el o rupse la fugă cu câteva secunde mai înainte să  
o bombă, prost disimulată într-un soclu, să explodeze. Mai târziu  
va povesti că a auzit o voce interioară strigându-i: „Ieși, ieși!”  
Totul lăsa să se presupună, de către observatorii politici și tele-  
nici, că naștii înșiși regizaseră această scenă, pentru a-i sporii  
popularitatea fűhrerului.

La 9 noiembrie 1939, o dată cu apariția zorilor, Walter  
Schellenberg intra în acțiune. La Venlo, pe teritoriul olandez,  
lângă granița cu Germania, în fruntea unui comando de S.S.-iști,  
el puse mina pe doi ofițeri britanici: căpitanul Best și maiorul  
Stevens, agenți ai Intelligence Service-ului. Încă de la 21 oc-  
tombrie, el îl trăgea pe sfoară pe cei doi ofițeri, pretinzând că  
este imputernicitul unui grup de generali germani dornici să-l  
răstoarne pe Hitler prin forță și să instaureze un regim nou.

cu sprijinul binecuvîntat al Angliei... În realitate, îi ținea sub  
tensiune, îi păstra pentru momentul potrivit.

Căpitanul Payne Best și maiorul R. H. Stevens, acuzați,  
după capturarea de la Venlo, că au urzit atentatul de la  
München, vor putrezi până la sfîrșitul războiului într-un lagăr  
de concentrare. Această acuzație permise, de asemenea, inva-  
darea Olandei, puțin mai târziu, sub pretextul că „această țară  
a nesocotit îndatoririle pe care le avea ca neutră, găzduind doi  
dușmani periculoși ai celui de-al III-lea Reich!”

Reușita acestei mascarade îl încîntă pe Hitler. Ea îl făcu  
pe fűhrer să-l însărcineze pe Schellenberg să pună la punct  
și să îndeplinească el însuși răpirea ducelui și a ducesei  
de Windsor. O idee năstrușnică a fűhrerului, care credea că va  
reuși astfel să-l convingă mai ușor pe fostul rege al Angliei să  
colaboreze cu el, în scopul încheierii unui tratat de pace cu  
Marea Britanie. Cuplul regal se afla la Lisabona, la sfîrșitul lunii  
iulie 1940. Urma să fie aduși și instalați în Germania, unde să  
li se ofere suma de 50 de milioane, depusă deja la o bancă din  
Geneva. Dacă ar fi fost necesar, Hitler ar fi mărit suma. Ope-  
rațiunea eșuă, însă. Agenții Intelligence Service-ului ajunseseră  
în Portugalia cu o zi înaintea tînărului general S.S.

Informațiile personale ale lui Masson întregesc portretul  
lui Walter Schellenberg. Cercurile opoziției germane antinaziste  
din Elveția îl prezentau ca pe un „gentleman asasin”, ca pe un  
„gentilom sadic”, capabil de orice. „Un om cu o privire deschisă,  
cu maniere rafinate și seducătoare, dar în realitate un gangster”,  
spune Hans Bernd Gisevius, viceconsul german și unul din  
capii conspirației împotriva lui Hitler, care va organiza aten-  
tatul din 20 iulie 1944.

Propovăduitor al fascismului, Walter Schellenberg știe să  
discute cu brio despre muzică, literatură, pictură. Pretinde că  
oisprețuiește politica, care l-a făcut, la treizeci și doi de ani, cel  
mai tînăr conducător nazist. El este cel pe care Himmler îl nu-  
mea cu afecțiune „prislea” al său. Dintre toți generalii din  
anturajul lui Hitler, Schellenberg este cel care călătorește cel



mai mult. Dar nu-și părăsește niciodată, fără rost, cuibul său de pe Berkaerstrasse din Berlin, de unde dirijează toate birourile „F” ale S.D.-ului, adică toate celulele serviciului său de spionaj, împrăstiate în întreaga lume. Când se deranjează înseamnă că merită s-o facă...

Colonețul de brigadă Masson venea în Germania pentru a-l salva pe unul din oamenii săi. Un sentiment de panică îl cuprinsese. Se știa intrat într-una din capcanele machiavelice ale S.S.-Brigadeführerului. Dacă nu va fi atent, dacă nu va continua jocul cu băgare de seamă, riscă să sfârșească strivit de pumnul triumfător al lui Schellenberg. Ca Best și ca Stevens. Sau, poate și mai rău.

O capcană abilă, întinsă datorită unei greșeli comise de unul din agenții săi, un începător. Cu două luni în urmă, în iulie 1942, R. Masson propusese numirea tinărului locotenent Möergeli la consulatul elvețian din Stuttgart, în calitate de funcționar la cancelarie. Möergeli avea de îndeplinit discret o misiune mărunță: indicații asupra deplasărilor de trupe ale Wehrmachtului în regiunile de graniță cu Elveția. Într-o seară, într-o braserie, locotenentul făcu cunoștință cu un civil german care se declară în mod deschis antinazist. Möergeli a făcut imprudența să-l aprobe, căzând astfel, copilărește, în cursa unei provocări. El închisese imediat pe ofițerul elvețian și îl condamnase la moarte. Înnebunit, consulul avertiză Berna, care-l anunță imediat pe Masson, instalat provizoriu la Lucerna, întrebându-l dacă poate interveni.

Pentru „patronul” serviciilor secrete elvețiene, cauza disproporției dintre greșeala ofițerului și pedeapsa care i s-a dat era limpede. Serviciul secret nazist, care montase mașinațiunea, voia să intre în contact cu el, punându-l de la început în stare de inferioritate, obligându-l să ceară îndurare. Ce tîrg vrea să-i propună Schellenberg?

Mașina condusă de Eggen pătrunse în Waldshut. Un vechi oraș turistic, cu zece mii de locuitori, așezat pe o colină care domină Rinul, foarte larg în partea locului. Șoseaua merge pa-

ralei cu calea ferată. Puțin înainte de a ajunge la gară, este o stradă spre dreapta, Poststrasse. La nr. 2 al acestei artere se află hotelul Bahnhof. O clădire gri, ștearsă. Trei etaje. Maiorul Eggen îl conduce pe Masson într-un mic salon întunecos, lambrizat. Pe pereți, trofee, capete de porci mistreți, de cerbi, care amintesc că Pădurea Neagră e pe aproape.

Eggen dispăru. Puțin mai târziu, un om deschise ușa.

Subțire, înalt, un metru optzeci. Într-un costum gri, din stofă englezească, croit admirabil. Cu părul negru și des, pieptănat pe spate, dar cu cărarea bine făcută pe stînga. O gură mare, senzuală. Ochi blinzi, adinci, un zîmbet amabil. Masson îl recunoscu cu ușurință pe Walter Schellenberg. Corespundea perfect cu fotografiile și fișa pe care serviciile sale din Lucerna i le comunicaseră înainte de plecare. Vocea, de asemenea, îi era plăcută, puțin ironică.

— Presupun, d-le Masson, că dv. credeți acest hotel plin de microfoane și de aparate de fotografiat. Ar fi, de altfel, un război cinstit. Nu-i așa? Vă propun însă să ieșim. Veți alege banca ce vă convine de pe alea care se întinde de-a lungul Rinului. Cei ce trec prin Waldshut nu ocolesc alea Rheinweg. Schellenberg și Masson coboară strada Poststrasse, o iau la dreapta pe Bismarkstrasse. Nu-și vorbesc. La cincizeci de metri, pe stînga, o cărare, în pantă ușoară. După cîteva serpentine apare fluviul maiestuos, cu ulmi aplecați asupra apei. Pe o alea largă, pustie, sînt cîteva bănci cu fața întoarsă spre valurile repezi care clipocesc. Spre Elveția, din partea cealaltă, malul se pierde în ceață.

— Totuși, trebuie să vă previn, d-le Masson, începu Schellenberg, că am venit cu oarecare rețineră. Consider că serviciile dv. de informații sînt plătute de americani. De altfel, iată dovada.

Generalul S.S. îi întinse o hirtie. Masson o citi. Copia unei telegramme a statului militar american la Berna. O telegrammă destinată Washingtonului, datînd din 1940.



În iunie, în anul respectiv, Masson primise pe atașatii militari străini. Se bănuia invadarea Elveției. O panică teribilă golise orașele și satele din nordul Confederației. Nu mai erau nici o cameră, nici un pat liber pe malurile lacului Lemán. Atașatul militar american a întrebat dacă e adevărat că douăzeci și cinci de divizii germane staționează între Basel și Constanța. Colonelul de brigadă tocmai primise rapoartele secrete. Între Basel și Karlsruhe nu erau decât patru divizii : 554, 555, 556 și 557. Mascate, în Pădurea Neagră, la sud de Ulm și Rastatt, se aflau alte cinci divizii, complet echipate. Un ansamblu de unități incapabile să invadeze Elveția. Preocupat să respecte cit mai strict neutralitatea, Masson răspunsese pur și simplu că în nordul Elveției „există multă lume...”.

După un pahărel băut la clubul atașatilor militari, americanul redactă o telegramă alarmistă : „Conferință extraordinară cu Masson. Mi-a confirmat prezența celor douăzeci și cinci de divizii germane la granițele Elveției. A adăugat că sint gata de atac”.

Apoi a înminat telegrama unui curier al ambasadei sale, pentru ca specialiștii s-o codifice în vederea expedierii. Curierul era un agent german. Între club și ambasadă, spionul avu timpul necesar să copieze acest text pentru Berlin ! Doi ani mai târziu, Schellenberg îi scria, lui Masson tocmai această telegramă.

Colonelul de brigadă îi dădu înapoi hirtia generalului S.S.

— Aceasta nu dovedește că Washingtonul îmi finanțează serviciile. Și dv. o știți foarte bine. Ați vrut, cred eu, să-mi demonstrați cit e de eficace spionajul dv. la noi, și cit e de întins ? Dar asta o știu și eu, d-le general !

Un zîmbet curios însufleți trăsăturile lui Schellenberg.

— Ce așteptați de la mine, d-le Masson ?

Pentru colonelul de brigadă, dialogul se închea așa cum prevăzuse. Ducea inevitabil la propunerea unui țig.

— Nici acest lucru nu vă e necunoscut... Am cerut această întrevvedere cu acordul superiorului meu, generalul Guisan. Nu-

mai el și colonelul Bernard Barbey, șeful statului său major particular, știu despre venirea mea aici. Oficial deci, pentru ei, eu vin să vă arăt că sintem puțin cunoscuți sau necunoscuți de germani. Pentru a vă dovedi voința noastră de nezdruincinat de a ne apăra împotriva oricărui agresor, indiferent cine ar fi. Pentru a vă determina, pe de altă parte, să nu mai faceți spionaj intens la noi, așa cum faceți acum.

Masson făcu o pauză, și reluă vorbind apăsător :

— Țin să știți că nu pot fi ușor înșelat. În realitate, am venit constrins, forțat, să cer iertarea și punerea în libertate a lui Möergeli, locotenentul meu de la Stuttgart, arestat de serviciile dv.

Schellenberg nu ezită :

— De acord !

Răspunsul scurt, ușurința cu care generalul aprobă, îl surprinseră pe Masson. Ce-o să ceară oare Brigadeführerul ?

— N-aveți nici un alt deziderat, d-le Masson ?

Derutat, colonelul-brigadier îl cercetă pe ofițerul S.S. În toate joc ? Ce urmărește ? Orice-ar fi, trebuia să profite însă de oferta sa. După 1941, doi elvețieni, Ernst Leonhardt și Franz Burri, doi trădători trecuți la nazism, refugiați în prezent în Austria, la Viena, au înființat o agenție : International Press Agentur. Ei duc o violentă campanie de propagandă împotriva Confederației, atacă pe Guisan și principiile neutralității elvețiene. Publicațiile pătrund în număr mare pe teritoriul Elveției, prin Lörrach și prin Bâle.

— Cunoașteți International Press Agentur, generale Schellenberg ? Activitatea ei dușmănoasă ne stîngherește. Puteți să faceți să înceteze această sursă de știri tendențioase ? Să nimiciți această sursă de neazuri ?

— De acord !

Schellenberg se ridică și se întoarse spre Masson :

— Sint interpretul Reichului cînd vă spun că ținem să avem un cer fără nori în relațiile dintre țările noastre. Elveția este o țară neutră și trebuie să rămînă neutră. Lumii aprinse







MA INGRUIJORE AZA FOARTE MULT  
SECURITATEA FURNERCUU

[illegible]



Meyer a propus caștelul său pe un drum puțin frecventat și  
încercat de o cetate asviate omenească

S-a stabilit ca viitorul S.S.-ismului sa treaca neobservat, ca  
prin a putea elvețianii era teribil de periculoasă împotriva Ger-  
maniei. Gheșala n-avea născut în Berlin. Șef al național-social-  
ismului din exterior, a părăsit Germania la 4 oct. 1942 pen-  
tru a prezida saboteajul comunist la Kaserstation la Zürich  
care s-a adreșat pe tot teritoriul al III-lei Reich care  
se aflau în Confederație. A fost o ceremonie nazistă cu mare  
pompă. Discursuri vehemente, cîntece războinice... Incontestabil,  
greșeală tactică! Elvețienii n-au apreciat deloc atitudinea  
lor. Au manifestat violent, în așa măsură, încît Consiliul Fede-  
ral, pentru a-i calma, a trebuit să interzică imediat orice intru-  
siune a străinilor pe teritoriul țării.

În afară de aceasta, Ermatingen se află și pe teritoriul de limbă germană. Și mai mult decît românii, elvețienii care vorbesc germana urăsc nazismul. Îl consideră o trădare, o negare a culturii germane pe care mulți au primit-o în universitățile germane. În cazul unei invazii, aceștia ar lupta în primele rînduri. Ei știu că revoluția nazistă caută să-i cucerească. Hărți geografice au circulat, răspindite de naștiști. Ele nu lasă nici un senin de îndoială asupra intențiilor fuhrerului. Reprezintă victoria Europei, iar frontiera Marelui Reich, care urma să du-

[illegible]

Neajungind la efectul scontat prin presiunile arătate, s'au servitorul de presă ale Ministerului de Externe, considerul de legatie Schmidt a amenințat, din Berlin în mod public pe ziar și că după ocuparea Elveției o să-i trimită în stepele Rusiei și chiar mai departe. E ceea ce se numește Blutschuldtheu care înseamnă „Dacă va curge sânge în Elveția, presa, și numai ea, va purta răspunderea

Partizan al acțiunilor din umbră, al confruntărilor diploma-  
tice, colonelul de brigadă Masson considera că comportarea  
comandantului său e copilărească. „Căteii n-au nimic de câștigat,  
provocându-l pe dușman”, spunea el adesea colonelului Barbey,  
șeful de stat major particular al generalului Guisan. În zadar  
a încercat să intervină, să calmeze aversiunea directă împotriva  
nemților. La sfârșit, pluctisit, a declarat : „Dacă vor cu adevărat  
să se lănciere, s-o facă în văzul tuturor, de partea Aliaților : cu  
arma în mână !”.

În zorii zilei de 16 octombrie 1942, avînd grijă să nu fie observat de elvețienii de limbă germană, destul de susceptibili, Maxon își trimisese șoferul, pe Renaud, la volanul unei mașini rapide, la frontieră. L-a transportat astfel pe Schellenberg și pe Liggen, în haine civile bineînțelese, fără ca cineva să-și dea seama de identitatea lor. La castelul Wolfsberg, împreună cu Meyer și Maxon, s-a așteptat la Por. H. până în seara următoare, doi S.S.-iști cu căldură. Germanii vor rămîne la ei pînă duminică seara, 18 octombrie. Un weekend lung. Nu vor ieși nicăieri. Toamna călduță, însoțită, te îmbie la plimbare prin pădure. Parcă nicodată nu fusese o toamnă atît de frumoasă. Dar e mai

Colonelul de brigadă Masson aştepta multe de la această întrevedere. Pentru a crea o ambianță potrivită unui atac subtil trebuia să le ofere ocazia unei destinderi și o masă bună. Urma să se servească jambon de Oberland, carne uscată și cartofi cu







explică starea-i nervoasă. Gelos, pot deveni repede dușmani. Nimic nu e imposibil în acest Reich puțin cam nebun, în care continua te pînă la simplotomie.

Bietul meu este de-a o fată călă, spune el. O încăpere mare, cu pereți de un covor gros. În față, un frumos și romantic, pe care îl numesc dulapul meu cu ușa. Este forța mea. Cîntecul este mare periașă. O mare pe care o mîștenesc de la Heydrich. Mă întind în fața ei, data cu d'asolul, alinați, confidentul pe care îl vreau să-l scut. Pe care a dat o dată, ste omig nea. Mă dău a lui. Alinați. De pe care a dat o dată, ste omig nea. Bietul Heydrich! Era ideea lui fixă: să caute originea evreiască tuturor colaboratorilor... În stînga biroului meu se află o masă, plină de telefoane și de microfoane: legătura mea cu Cancelaria, cu celelalte servicii. Unul din telefoane asigură o legătură directă cu apartamentul meu din Berlin și cu casa din provincie, în Herzberg.

Am ordonat să se instaleze un sistem de celule fotoelectrice. Ele dau alarma de îndată ce un necunoscut se apropie de casa de bani sau de dulapul meu, în lipsa mea. Cînd sînt acolo, cele două pistoale automate montate în birou urmăresc cele mai neînsemnate gesturi ale interlocutorilor mei. În caz urgent, apăs pe un buton...

Cînd plec în misiune în străinătate, îmi pun un dinte fals în gură. Dacă mă rănesc, dacă mă rănesc, dacă mă rănesc...

Pentru a-l convinge mai bine, generalul Walter Schellenberg...

...pe care îl vreau să-l scut. Pe care a dat o dată, ste omig nea. Bietul Heydrich! Era ideea lui fixă: să caute originea evreiască tuturor colaboratorilor... În stînga biroului meu se află o masă, plină de telefoane și de microfoane: legătura mea cu Cancelaria, cu celelalte servicii. Unul din telefoane asigură o legătură directă cu apartamentul meu din Berlin și cu casa din provincie, în Herzberg.

damnat la moarte la Stuttgart, a fost pus în libertate. Un avion l-a dus pînă la aerodromul militar din Dübendorf, lângă Zurich, unde logodnica acestuia, ananțată de serviciile secrete din Lucerna, îl aștepta.

Meyer, Holzach și maiorul Eggen se retrag din cînd în cînd pentru a discuta despre afaceri. Maiorul S.S. primește un rob frumos în Meyer, pe care-l știe un bun călăreț și un tabou de valoare, drept mîntuire pentru bunel... servicii... pentru ospitalitatea de care a dat dovadă.

Masson și Schellenberg vorbesc mai mult despre război și despre mizeria pe care acesta o lasă în urma lui. Generalul german subliniază cit de mult ar dori Germania și cit de rezonabilă ar fi încheierea unei păci de compromis cu Vestul, revenind, în Europa, la frontierele din 1939, astfel încît toate forțele Wehrmachtului să se arunce împotriva bolșevismului, în Răsărit. Anglia, prea slabă pentru a deschide al doilea front în acest moment, așteaptă sosirea materialului strategic american. Acest ajutor întîrzie. Nicicînd momentul n-ar fi mai propice... În momentul cînd S.U.A. vor arunca toate forțele lor în război, echilibrul va dispărea în defavoarea Germaniei.

Schellenberg afirmă că a discutat această problemă cu Himmler, la Jitomir, pe frontul rusesc, cu două luni în urmă, în august 1942. I-a precizat chiar Reichsführerului că constituția Europei noi ce s-ar putea crea, ar trebui să fie o copie a celei elvețiene, un model perfect. A adăugat că Confederația constituie o punte între Germania și Occident și în același timp un oficiu de compensație pentru comerț și devize. Himmler l-a dat mină liberă să încerce o apropiere cu Occidentul. Iar el, în ceea ce-l privește, va încerca să-l convingă pe Hitler și, de asemenea, să-l „înfrîngă” pe Ribbentrop, care se opune cu încăpăținare oricărei idei de pace separată. Sinistru ministru pentru afacerile externe, nu-i așa? Un fost negustor de șampanie, poreclit Ribbensnob, amantul Eddi Ciano, luca Ducelui...

Aceste flecăreli îl interesau, dar îl și agasau în același timp pe generalul Schellenberg...







La 20 mai 1940, generalul Pretelat face aluzie la detașamentul de intervenție, format din diviziile 13 și 27 infanterie și brigada a 2-a de spahi, din corpul VII al armatei a 8-a, însărcinat să ia legătura cu aripa stângă a armatei elvețiene, spre Basel, în depresiunea de la Gempen<sup>4</sup>.

La a Hitler afla despre aceste hirtii nu e nici o îndoială că va da startul ofensivei împotriva neîntârziată de către Elveția și va declara o a doua mare război. A invadat Olanda pentru un motiv mult mai mic, iar Polonia a fost atacată ca urmare a unui pretext minor, ticluit de propriile servicii secrete.

Cunoscând toate detaliile interceptării acestui tren conținând arhivele G.Q.G., încă din 1940, colonelul-brigadier Masson s-a întrebat cu groază unde se află acest document teribil de compromițător. Într-o zi, în iunie 1942, Theo Kordt, consilier la ambasada germană din Berna, cu care întreținea relații cordiale, i-a spus că a fost pus în gardă de von Weiszaker, secretar de stat al celui de-al III-lea Reich. Acrastă convenție militară se află în prezent în minile lui, la Berlin, și poate oricând să o scoată la iveală. Prin urmare, un pericol grav amenință Confederația.

Masson s-a întrebat, atunci, mult și bine, cum ar putea să facă inofensivă această mână, care amenința zilele țării sale. Apoi, a venit acest enigmatic Schellenberg, atât de simpatic, care a atacat Elveția cu episodul Moergeli. Caută un vinat prielnic, cu siguranță. Cum să riposteze, fără să știe ce vrea adversarul? Absolut la noroc. Să-l oblige să-i spună ce vrea să obțină schimbându-și corpul pe cel al lui Masson? Să-l oblige să-i spună ce vrea să obțină schimbându-și corpul pe cel al lui Masson? Să-l oblige să-i spună ce vrea să obțină schimbându-și corpul pe cel al lui Masson?

— Vă considerați un prieten al Elveției, spuse el pe un ton lingușitor. Arătați-ne acest lucru. „Găsiți” un pretext să vă considerați un prieten al Elveției.

Walter Schellenberg a avut o surpriză. E de acord cu cunoscutul prieten al Elveției să-i arăte ce are în dosarul său „Elveția”. Îi dă seama că statul major german se gândește să pună alături de el pe interlocutorul său care e un prieten al Confederației pentru a-l face să se distinge în mod

discret aceste hirtii de îndată ce va ajunge la Berlin. Berna nu va mai auzi niciodată de ele.

Se va hotări, în sfârșit, să dezvăluie ceea ce-l interesează pe el, în schimb? Masson așteaptă. Nimic.

Salutându-și pentru ultima oară gazda Schellenberg spuse simplu:

— Mă îngrijorează tare mult securitatea fuhrerului!

Abia în clipa aceea, Masson își dădu seama că generalul pronunțase această frază scurtă de câteva ori în cele trei zile cât a stat acolo.

„Mă îngrijorează tare mult securitatea fuhrerului”. În săptămânile care vor urma, aceste cuvinte îi vor chinui pe Masson. Ziua, noaptea, îi vor stărui în minte, de fiecare dată tot mai apăsătoare.

Își destăinuie necazul generalului Guisan. Cele două întâlniri pe care le-a avut cu ofițerul german au făcut obiectul rapoartelor către „patronul” armatei elvețiene. Masson le-a redactat personal, pentru ca nimeni altul să nu cunoască conținutul. Dar, o dată cu reversul aranză contactelor apăsătoare și nelini, tește.

Acest general S.S., omul manevrelor și al șireteniei, prea te derutează. Tehnica sa de apropiere, precauția cu care o face, înșelămintele, îndrăznețurile, acordă o mare importanță elementului pe care speră să-l găsească în Elveția. A întreprins o acțiune de imobilizare a lui Masson într-o plasă încâlcită de obligații. Nu se va hotări să ceară ceea ce caută până când nu va fi sigur că interlocutorul nu-i va putea refuza nimic. E încă timp „să-l pună la punct”. Masson o spune pe șleau generalului Guisan. Dar acesta din urmă, recomandându-i totuși mare prudență, insistă asupra interesului pe care-l prezintă aceste contacte în viitor.

Și asta pentru că Elveția, la sfârșitul acestui an 1942, nu-și poate permite neglijarea nici celei mai mici șanse de a supraviețui. Vântul nu-i este favorabil. A arătat multă simpatie Aliatilor. Apărarea sa antiaeriană, aviația de vânătoare, atât de precise și de violente când a fost vorba de planurile aviației germane, în 1940, nu „ajung” niciodată să intercepteze valurile







igere de bombardare britanice care-i volează spațiul aerian înainte de a semina distruceri în nordul Italiei și deasupra Reichului. De nenorărită ori, de asemenea, în plină noapte, în ciuda consemnării de camuflaj dat de statul major la 6 noiembrie 1940, orașe elvețiene se ardează din întâmplare, când trec aceste flote aeriene și joacă, „fără să vrea”, rolul de faclă orientative.

Ea a mizat, de asemenea, de multă vreme, în secret, pe victoria finală a Aliatilor. Continuând, în ciuda supravegherii exercitate de Germania, care o încercuiește complet, să trimită la Londra o mulțime de colete de două kilograme, piese de ceasornicărie... care pot să servească în realitate și la echiparea unor locoase!

Dar aceste acțiuni, printre multe altele, n-au fost suficiente. Englezii practică blocada pentru Elveția. Au acceptat, timp de câteva luni, ca un număr de cargouri să transporte, de peste ocean spre Europa, necesarul său, dirijat apoi spre frontierele sale, în vagoane sigilate prin Franța.

Apoi au rețezat scurt această arteră firavă, reproșând Confederației că continuă să facă comerț cu cel de-al III-lea Reich. Ei refuză să admită că schimbul este vital pentru ea.

Din Germania îi vin cărbunele, fierul, petrolul, benzina, și mai ales... Alții, în schimb, îi furnizează produse agricole, medicamente, echipament militar de război din Elveția.

De aceea, zi de zi, în fiecare gară, agenții secreți britanici își notează cu grijă tot ce trece prin mâini. Alții, în schimb, se străduiesc să găsească metode de a evita aceste verificări.

Pe lângă acestea, există și o altă problemă. Elveția, în ciuda faptului că este un stat neutru, este înconjurată de țări în război.

agronom necunoscut, dl. Wahlen, propusese cu vreo doi ani în urmă, la 8 martie 1938, prin Herman Obrecht, director al Departamentului Economiei Publice, extinderea culturilor. Acum, după doi ani, F.T. Wahlen își va etala cunoștințele. A evaluat cu minuțiozitate posibilitățile de producție ale solului elvețian și a elaborat un plan amanunțit de lucru. Încă de la sfârșitul anului 1940, Confederația cărăță pământul de pe terenuri agricole creștate. Cărața tufi unele tinerime la stăpânire. Așa se poate să parcură și adică florarii. Se seamănă pe terenuri cultivate și de pășuni. Și apoi cu bobul mie și rezistența... și, ca să fie sigur, să lege. Faptul pentru care. Această țară de anvergură se bazează pe culturile precum de calori și vitamine. Și, ca să deșină. Pământurile cultivate ating la 3000 hectare. Fiecare 17500. Producția de cartofi, la 100000 de vagoane, față de 80000, cea de legume la 50000 vagoane, față de 27000. Suprafața de teren agricol este de la 75000 ha, față de 14300 ha, și mai poate crește...

Dacă mobilizarea civilă, impusă de F.T. Wahlen pentru a feri Elveția de restricții, de joacă operațiunea „cercul strins” din partea de Arșia la 1942, și îl înfățișează pe Gussan, în schimb, generalul elvețian este îngrijorat din alte motive. Care sînt motivele? Motivele ale iritării Aliatilor? Desigur că tranzitul comercial este o sursă de tensiune. Dar, în timp ce Confederația este înconjurată de Germania, care este în război, și de Elveția, care este neutră, Gussan este preocupat de altceva. El vede că elvețienii au început să se retragă din țările ocupate. El vede că elvețienii au început să se retragă din țările ocupate. El vede că elvețienii au început să se retragă din țările ocupate.

... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...  
... și mai poate crește...



Probabil, însă, că bancherii elvețieni nu citeau ziarele și nici nu ascultau radioul!

Aurul belgian, o altă afacere destul de tenebroasă, nu trebuie inclus în suma de 800 000 milioane din 1945.

În 1938, banca națională belgiană încredință o parte din rezervele sale de aur băncii Franței, cerându-i să o țină la loc sigur. La sfârșitul lunii mai 1940, Belgia ceru Parisului să-i transfere acest aur de la Bordeaux la Londra, pe un cruciător britanic al cărui comandant fusese anunțat. Franța organizează acest transfer de aur, dar cu un vapor francez, la Dakar...

La 29 octombrie 1940, banca franceză se angajează să restituie aurul belgian. Pe 6 noiembrie, la Paris, unde funcționează banca națională, tipografia a fost ocupată de o echipă de elvețieni. Au fost găsite în birourile băncii acte care arată că, pentru a evita ca Elveția să se fie făcută părtașă a prăzii, pentru a nu fi judecată de către elvețieni, au fost făcute două acțiuni: 1. Au fost executate în fața unui atârnat pe o scară, echivalentul a 153 milioane franci elvețieni, a fost vărsat la Berna, de către Banca germană, direct în depozit și revândut apoi unor terțe persoane necunoscute. În 1945, când Franța va declara că aurul belgian este în posesia ei, va cere ca aurul să fie returnat pe care Germania îl transferase în Elveția. Berna va declara că deține în caserole sale numai 160 milioane din acest aur, dar că restul de aproximativ 215 milioane este în posesia ei, fiind căsătorit cu un bărbat elvețian. Pentru a scăpa de acest lucru, Germania va declara că aurul belgian va fi returnat Elveției, dar că va fi returnat cu o condiție: că Elveția va da Germania un număr de 100 milioane de franci.

Întinzând în 1942 că Elveția trebuie să aibă un număr de 100 milioane de franci, Elveția va declara că va da Germania 100 milioane de franci, dar că va fi returnat cu o condiție: că Elveția va da Germania un număr de 100 milioane de franci. În 1945, când Franța va declara că aurul belgian este în posesia ei, va cere ca aurul să fie returnat pe care Germania îl transferase în Elveția. Berna va declara că deține în caserole sale numai 160 milioane din acest aur, dar că restul de aproximativ 215 milioane este în posesia ei, fiind căsătorit cu un bărbat elvețian. Pentru a scăpa de acest lucru, Germania va declara că aurul belgian va fi returnat Elveției, dar că va fi returnat cu o condiție: că Elveția va da Germania un număr de 100 milioane de franci.

În aceste împrejurări, în situația sa de echilibru precar între Germania și Aliați, Elveția nu-și putea permite să negligeze nici cel mai mic atu. Dacă în 1942 Germania da deja unele semne de sufocare, nimic nu permite încă să se spună cu certitudine că va pierde partida. Jocul trebuie continuat deci. Pe de altă parte trebuie pregătit viitorul, în cazul în care Aliații ar câștiga. În vederea acestor perspective, trebuie să nu se elzeze să se dea satisfacție. Pentru un mare număr de oameni, în rezistență, frontierele Elveției se vor deschide larg. Sunt suficiente dovezi ale acestui ajutor secret, zilnic și eficient, pe care elvețienii îl dau celor care luptă împotriva nazismului: Guillaume de Benoist, Michel Hodard, colonelul Grossard, Remy... Pentru a nu crea decât câteva nume celebre, am spus că elvețienii luptă în umbra — vor povesti despre aceasta complicitatea lor cu Elveția. Această acțiune a Elveției, care a fost un succes, a fost un succes asupra victoriei finale a Aliaților — să aducă încrederea și credibilitatea pentru a fi una. Schellenberg a vădit lucrurile și nu l-a vădit în mod corespunzător ei, deoarece nu trebuie făcut nimic care să alarmeze Germania și să provoace din partea ei o reacție violentă.

Era necesar, prin urmare, să se dea satisfacție prezentului.

Pentru a aprecia în complexitatea sa jocul încordat, greu, subtil al Elveției, nici o carte jucată nu trebuie să scape analizei. Din clipa în care Schellenberg manifestă față de Elveția un interes și o curiozitate care dovedesc că această țară ascunde Germaniei o parte din cărțile pe care le joacă — miza sa pentru viitor — de atunci, Elveția putea să se folosească de concesii, extrem de importante, făcute politiciii Reichului — miza sa pentru prezent. Dacă Hitler l-a delegat pe Schellenberg să meurgă în Elveția pentru a juca o partidă, pe care el o consideră capitală pentru Reich, dar fără a prevedea ultimele mijloace de intervenție, adică invazia armată, înseamnă că elvețienii au dovedit că se poate începe un dialog cu ei. Schimburi tactice, concesii reformulate, dar faptele sunt evidente.



La 18 octombrie 1942, când Walter Schellenberg se întoarce la Berlin, războiul se dezvoltă pe toate fronturile și nimănui nu putea da un pronostic. Americanii de-abia au angajat o luptă incertă la Guadalcanal în Pacific. Violente și nestăpânite lupte aveau loc în cartierele industriale ale Stalingradului, iar în aer o escadră a RAF formată din 14 de aparate, bombardiere Creștotul omorând 41 de persoane, fiind altele 30. Pentru Elveția, mai mult ca oricând, cuvântul de ordine era prudența.

Nici un conflict cu Germania. De altfel, la 17 octombrie, meciul de fotbal dintre Elveția și Germania, câștigat de germani cu 5—3, s-a ținut în prezența lui Kobelt, șeful Departamentului militar, echivalentul elvețian al ministrului apărării naționale. Prin urmare, Schellenberg putea să plece satisfăcut. Și că contactele cu Elveția nu pot fi întrerupte, că această țară apreciază la adevărată-i valoare forța Reichului și necesitatea de a întreține relații cu el.

## CELE DOUĂ GREȘELI ALE LUI ROGER MASSON

Când ai de gând să scrii despre un spirit aluziv, este bine să citești, a scris Montaigne. Walter Schellenberg, care citise „Eseurile” moralistului francez, a făcut din această frază maximă sa, crezând că, dacă pînă în urmă se potrivește în timpul și în spațiu la fel ca la Gerson de Gant, atunci omul lui aluziv, Masson, se simțea dator să scrie o lucrare de viitor să de la Berlin? De uitat, nu-l uitase. Își doza eforturile pur și simplu, concentrându-se la sarcinile sale. În 1942, după doi ani de muncă, a o nouă demonstrație de șiretenie și eficacitate.

Schellenberg, de asemenea, a avut un defect: era prea puțin curajos. Într-o scrisoare adresată lui Kobelt în 1942, el a spus că, de la venirea lui în țară, el a avut o singură idee: să scrie o lucrare de viitor să de la Berlin? De uitat, nu-l uitase. Își doza eforturile pur și simplu, concentrându-se la sarcinile sale. În 1942, după doi ani de muncă, a o nouă demonstrație de șiretenie și eficacitate.

Creierul său, aut de secund, n-a fost totuși cel care a creat acest tip de agent. Totuși, el a avut o idee: să scrie o lucrare de viitor să de la Berlin? De uitat, nu-l uitase. Își doza eforturile pur și simplu, concentrându-se la sarcinile sale. În 1942, după doi ani de muncă, a o nouă demonstrație de șiretenie și eficacitate.















dacă italienii afla că sint aici, pot să tragă concluzia că, după Africa de nord Reichul va abandona peninsula italică, retrăgindu-și linia de apărare în Alpi. Și că aceasta ar constitui linia sudică de apărare a „Fortăreței Europa”, conform unei manevre pe care eu aș fi venit să v-o impun.

Că capul aplecat într-o parte atent, Schellenberg se oprește o clipă, pentru a și da mai bine seama de efectul produs de cele spuse de el. Nici Guisan și nici Masson nu înșează. Dar nu încep să se schimbe o privire furibundă, umplută de nouă, nămar, S.S.-istului. El izbucnește sincer în râs.

— Pe scurt, conchide el, în ciuda protestelor mele pentru a calma banușele lui Hitler, am fost obligat să primesc acești însoțitori și să iau avionul. Dar nu vă voi obliga să-i suportați în preajma noastră. Vor minca la bucătărie.

Guisan protestă pe un ton blând. O masă comună. Aceeași ospitalitate pentru toți. Cina e de calitate. Patronul hotelului Earen, recunoscându-l pe comandantul armatei elvețiene, s-a întrecut pe sine. În timpul mesei, Schellenberg face pe spiritalul, povestește multe întâmplări. Nu o cunosc pe ultima? Mille... El este... Schellenberg... mesei. Eu eram cel mai tânăr dintre... paharul de apă minerală pentru a ține... Masa... Sa bem în calitate de... La sfârșitul mesei Guisan Masson... se retrăduse într-un salon... dată seara, S.S.-ul... du-se direct la Masson.

— Mi-ați cerut o serie de servicii. Căci ca meșter achiziționez perfect de ele.

Se întoarce apoi spre Guisan :

— Generale, trebuie neapărat ca și dv. să-mi dați ceva în schimb.

Masson aștepta, ascunzându-și neliniștea. Ușorul său strabism părea să se accentueze. Generalul Guisan, rigid în fotoliul său, lasă să i se stingă țigara.

— Sint însărcinat să vă prezint o cerere din partea fahrerului continuu Schellenberg. El crede că insuccesele noastre din Tunisia lasă să se prevadă o apropiată invazie în Italia. După ce s-a îndepărtat de Europa, razborul vine aceluși din nou. Prin poziția sa geografică națiunea dv. poate interzice pe Aliați. Fahrerul își exprimă temea că Elveția nu este hotărâtă să-și apere neutralitatea în toate împrejurările. El ar vrea să aibă asigurarea că în nici un caz nu veți deschide teritoriul elvețian în inamicilor noștri.

— Exigență insultătoare, replică generalul Guisan. Armata noastră își va îndeplini misiunea în orice împrejurare. Ea se va lăsa împotriva oricui să v. la teritoriul nostru. Vom rămâne neutri.

— Totuși, obiectă Schellenberg, opinia publică elvețiană este violent antigermană. Presa dv. o dovedește.

— Reacție normală, replică Guisan. A dv. nu încetază să ne atace. Repet, vom refuza oricui trecerea pe teritoriul nostru.

— Puteți să-mi dați o asigurare scrisă?

Guisan răspunde că el nu va da un asemenea angajament fără avizul Consiliului Federal. Totuși, îi poate asigura pe Schellenberg și pe Hitler. Cu opt zile înaintea acestei întâlniri de la Biglen, el a acordat un interviu unei ziariste suedeze. Ea i-a pus aceleași întrebări. Are o copie a acestui interviu în servieta sa. Acceptă să-l semneze pentru a-l autentifica. Aceasta ar fi suficient? Dar nu are servieta la el astăzi. Ea este în biroul său de la Interlaken. A doua zi, joi, 4 martie, trebuie să asiste la un concurs de schi la Arosa, în inima muntelui Grisons. Dacă Schellenberg acceptă să-l acompanieze, îi va da acest „document”.











întreaga forță a serviciului său și cu prietenii săi sus-puși, ar putea interveni, cît mai este timp. Peste cîteva săptămîni va fi imposibil să mai intervină. Ajutîndu-i pe acești ofițeri, el va ajuta Evația. Însă pentru a-i putea ajuta, Masson trebuie să-i dea numele lor, și aceasta cît mai repede !

Unle farțe, stupide de un formidabil înfrunt al puterii, sunt dorința ce nu poate fi înfrântă de a naște o furie incertă, mașinațiuni. Ele reprezintă pilonul grandoarei lor, și e asigură supremația lor asupra celorlalți oameni. În mod incontestabil, Walter Schellenberg a fost unul dintre acești maniaci. Ca și ei, el nu a știut niciodată ce este ranchiuna. Se prăbușește cumva vreunul din piloni lor? Ei construiesc imediat altul nou, fiind insensibili față de noțiunea de eșec.

Refuzul colonelului-brigadier Masson nu l-a făcut pe Schellenberg să fie... El va continua să aștepte Elveția, nedescurajându-se, întinzind neobosit plasele sale. Era teribil de îndatoritor. Cartea amintirilor colonelului Bernard Barbey, șeful statului major personal al lui Henri Guisan, intitulată „Postul de comandă al generalului”, demonstrează acest lucru. La 23 martie 1943, adică la unsprezece zile după întâlnirea de la Zurich, B. Barbey notează în jurnalul său :

"M-am întâlnit cu un Misionar fericit și, mai mult decât atât,  
emoționat. El a primit un mesaj de la Eggen, prin care  
Schellenberg va fi abandonat în zona de frontieră. Acest lucru  
se întâmplă ca o consecință a faptului că el nu este capabil să  
mai continue în misiunea sa. Prin urmare, el va fi abandonat în  
zona de frontieră." "Acest lucru este foarte trist," zise el.  
"Dar, din păcate, acesta este singurul mod de a-l salva."

Nature and the ...  
- ...  
...  
...  
...  
...  
...

Căva pe se cută a fost în anul 1943  
 Bogdan, în calitate de pilot, a fost în SS-L. de  
 la începutul E. a războiului până la sfârșitul  
 în ceea ce privește activitatea sa în anul 1943 Căva

Schul Federal va trebui într-adevăr să-l amenințe că-l va sanc-  
 ționa, pentru a-l împiedica să se ducă la Berlin la invitația lui  
 Schellenberg. În luna octombrie 1943, Masson îl va mai primi  
 pe german, într-un weekend prelungit, la castelul Wolf-Beth,  
 din Ermatingen. Cu toate numeroasele proteste și năpăstii  
 hotărâri de expulzare, notificată de către Consiliul Federal,  
 Masson va deschide frontierele Elveției lui Eggen, adjunctul lui  
 Schellenberg, pînă în 1945. A presupune, pe baza acestor fapte,  
 că el a fost victima unei dominații, înscăunată a jugeta puțin  
 cam grabit deocamdată poziția a ofițerului elvețian. Această in-  
 timitate a-i imputa în mod cavaleresc întreg interesul că  
 exista în Confederație de a păstra un interlocutor în legătură  
 cu Reichul.

O singură dată Schellenberg, care nu încetase să fie îndatoritor fața de Elveția, se va prezenta în postura de solicitant la Mision. Această dată va fi 11 aprilie 1944. Colonelul-brigadă va atâta cu siguranță atenția el aceluia timp în care este, căci nu chiar se va

[illegible]











URSS - Izolata de lume de la nașterea regimului său comunist nu era nici ea mai învinsă. Refuză să recunoască obligatiunile fostei Rusii imperiale și să plătească datoriile țării. Nicolae al II-lea. Se sufoca pentru că Occidentul, după ce încercase în zadar să o doboare printr-o intervenție militară, intenționa acum s-o strângă printr-un blocaj.

Această Germanie invinsă și ursuză și U.R.S.S. își recunoșteau drepturi egale la Rapallo și hotărâu să-și acorde reciproc prioritate în toate schimburile lor comerciale. America, Europa ridiculizau această unire a orbului cu ologul. „Alianța pirlitilor”, o numea Paul Carell în „Operation Barbarossa”.

Rapallo însă spărsese izolarea diplomatică și economică a  
 Țării. Tranzacțiile lor mergeau și li vor ajuta să  
 treacă momentele grele. Sovieticii vor cumpăra mașini de la  
 firmele germane. Inginerii lor, agenții lor comerciali vor face  
 lucrări în Germania. Pe lângă aceasta vor obține  
 situații frumoase în minele și în întreprinderile de electrificare  
 și, în orice caz, foarte curând, Aliații vor considera acest pact mai  
 puțin nebunesc decât părea la început. Ei s-ar fi îngrozit dacă  
 ar fi descoperit ce se urzea între Germania și Rusia.

Și pentru că Rapallo permisesse să se ridice carantina practi-

„Punerea experienței ofițerilor germani în serviciul tinerei armate sovietice, contribuind în același timp la reconstruirea industriei de război ruse, complet distrusă. În schimb, Republica

Sovietelor va fabrica armele interzise armatei germane. Aceasta  
le va proba si se va antrena chiar pe pamintul rusesc.

Karl Radek, ziarist la Lwescia, era un apatrid nascut in Polonia. Purta ochelari, cu lentile groase si avea o inteligenta stralucitoare. Leon Trotski îl considera cel mai bun colaborator al său. Radek tocmai fusese numit director si protagonist principal al propagandei roșii. El pretindea că este de partea „Luptei Kominternului împotriva Tratatului de la Versailles și împotriva cenzurii capitaliste”.

La Moscova, partizanii lui Stalin sînt revoltați de faptul că șeful serviciului de informații al Reichswehrului, colonelul Nikolai, bun prieten al lui Troțki, este cel care l-a sugerat lui Radek strălucita sa inițiativă. Troțki și Radek erau deja serios lănați de deviațiunea. Ce importanță avea pînă acum divergențele politice? Armata Roșie trebuia să poată să câștige, când posibil, cadavre care să apeseau sările mult. La Berlin, ambasadorul Nikolai Krievinski se apropie discret de generalul von Gessler, ministrul apărării naționale. Va urma o cămină de acorduri secrete. Reichswehrul va finanța. Și încă multe. În fiecare an, pînă în 1930, o treime din bugetul său anual, plus 120 milioane de mărci „stabilizate“ vor fi absorbite de un singur cartel: „Gesellschaft zur Förderung gewerblicher Unternehmen“, adică „Societatea pentru exploatarea întreprinderilor industriale“. Această societate avea două birouri. Unul la Berlin și al doilea, mai important, la Moscova. Ea trata direct cu guvernul sovietic, întreținea în toată Uniunea Sovietică filiale subordonate. Se construiau avioane Junkers la Friburg și la Stuttgart, dar și la Moscova și la Leningrad. La Friburg și la Stuttgart erau subordonate cele două societăți de construcții.

Se vor amenaja și trei mari terenuri de manevre pentru armata germană. Unul la Lipețk, destinat aviației, al doilea la Voronej, tot pentru aviație, iar ultimul la Kazan, pe cursul mijlociu al Volgai, pentru blindate. Aici va veni să se exerseze armata germană neagră, de douăzeci de mii de oameni în







Continuarea politică de cooperare cu Rusia a fost de o importanță vitală pentru linia trasată de Bismarck afacerilor externe. Tratatul de la Rapallo a marcat o întoarcere la aceeași politică.

Spunand de la Tâmpa, la a rindul ce va avea  
avansat si de noua, ca din partea din cadrul Comand  
dementile apara. Unu este, si el puti in putiva  
Haber v ad, si se poate sa fie un preze in tot  
Pavale. Pentru P. este, in a, si nu se puti  
d la se se compa, si se puti, si de la  
functionar sau ofiter.

Foarte puține persoane cunosc numele lor. A le da  
 numele pe care îl au este o chestiune de  
 tact, de bună înțelegere. În unele  
 cazuri, de exemplu, este puțin înțeleasă de  
 mulți oameni. Repet, trebuie să se considere  
 deosebit de delicat să se vorbească despre  
 condițiile de viață ale acestor oameni. Subiectul  
 trebuie să nu devină un subiect de discuție  
 pe la școală sau pe la stradă, ci să rămână  
 un subiect de discuție în cadrul  
 grupului.

I am very glad to hear that you are well and hope you are enjoying the summer. I am well and hope you are enjoying the summer. I am well and hope you are enjoying the summer.

Ca de exemplu, pentru a realiza o nouă revoluție nu dădea  
o prea bună idee a ceea ce era Rusia. Krușciov, în la conștientizarea

[illegible]

Deși nu a ales ca ei: cariera de ofițer, Rudolf Roessler provenea din același mediu, din aceeași clasă socială. Familia lui era una din acele familii germane burgheze conformiste, ostile mișcării spirit de aventură și în care se învăța cu severitate, cu bătăi, că ordinea înseamnă pace iar dezordinea, foamete. Roessler era originar din Kaufbeuren, vechi oraș liber imperial și centru industrial bavarez, cu 23.000 de locuitori, așezat pe Wertach. Tatăl o personalitate notabilă înalt funcționar la Păduri și Ape, își crescuse copiii în religia protestantă. Fratele mai mare al lui Rudolf era procuror, iar soția sa profesoara la gimnaziul din Augsburg, tot în Bavaria.

[illegible]

The following is a list of the names of the persons who have been  
 elected to the office of the President of the United States since  
 the year 1789. The names are given in the order in which they  
 were elected, and the year of their election is given in parentheses.  
 George Washington (1789), John Adams (1797), Thomas Jefferson  
 (1801), James Madison (1809), James Monroe (1817), John Quincy  
 Adams (1825), Andrew Jackson (1829), Martin Van Buren (1837),  
 William Henry Harrison (1841), Zachary Taylor (1849), Franklin  
 Pierce (1853), James Buchanan (1857), Abraham Lincoln (1861),  
 Andrew Johnson (1865), Ulysses S. Grant (1869), Rutherford B.  
 Hayes (1877), James A. Garfield (1881), Chester A. Arthur  
 (1881), Benjamin Harrison (1889), Grover Cleveland (1893),  
 William McKinley (1897), Theodore Roosevelt (1901), William  
 Howard Taft (1909), Woodrow Wilson (1913), Warren G. Harding  
 (1921), Calvin Coolidge (1925), Herbert Hoover (1929), Franklin  
 D. Roosevelt (1933), Dwight D. Eisenhower (1953), John F. Kennedy  
 (1961), Lyndon B. Johnson (1963), Richard M. Nixon (1969),  
 Gerald R. Ford (1974), Jimmy Carter (1977), Ronald Reagan  
 (1981), George H. W. Bush (1989), Bill Clinton (1993), George  
 W. Bush (2001), Barack Obama (2009), Donald Trump (2017).



O mișcare de dreapta, național-socialistă, cu mult mai extremistă decât toate cele înființate până atunci, lua naștere în Bavaria. În fruntea ei se aflau câteva elemente dubioase: Zinchen E. Kurt și fostul socialist Max Amann. Doi alți mătani, locotenentul Rudolf Hess și fostul capitan Ernst Röhm, în alături de ei se aflau și un bărbat al străzii, Adolf Hitler. El vorbise simpatizant în rândurile poporului și avea o mare încredere.

Rudolf Roessler, pe vremea aceea, era un tânăr de vârstă mijie, slab, șters, cu o înălțime de 1,70 metri, cu o voce extrem de mobilă, protejată de ochelari cu lentile groase. El avea o înclinație de inteligență, deveni pacifist. Păstrându-și însă părerile de dreapta, nu mai îndrăznea să spera că societatea se va reforma fără mijloace revoluționare. Valul brun, pe care el îl analiză cu grijă, pe care îl observă cu atenția unui medic, îl puse în panică. Germania încercată atipește, crezându-se în siguranță: n-au evacuat oare Aliații Ruhrul? Prosperitatea nu va reveni oare cu pași uriași? Hotărât să-și trezească conștiința, Roessler deveni ziarist la „Augsburg Post Zeitung“, condus de Max Amann. El deveni un colaborator de încredere al lui Amann, participă cu ei la marile defilări organizate de Stahlhelm (Căștile de Oțel). Le împărtășea teama de revoluția brună, dar ei îl ironizau, și asta fiindcă făceau totuși parte din armata Reichului. Când generalul von Seeckt hotărî în 1920 — pentru a salva Republica de la Weimar — să suspende armata, Roessler se alătură mișcării. El deveni un colaborator de încredere al lui Amann, participă cu ei la marile defilări organizate de Stahlhelm (Căștile de Oțel). Le împărtășea teama de revoluția brună, dar ei îl ironizau, și asta fiindcă făceau totuși parte din armata Reichului. Când generalul von Seeckt hotărî în 1920 — pentru a salva Republica de la Weimar — să suspende armata, Roessler se alătură mișcării.

Pe vremea aceea, Roessler era un tânăr de vârstă mijie, slab, șters, cu o înălțime de 1,70 metri, cu o voce extrem de mobilă, protejată de ochelari cu lentile groase. El avea o înclinație de inteligență, deveni pacifist. Păstrându-și însă părerile de dreapta, nu mai îndrăznea să spera că societatea se va reforma fără mijloace revoluționare. Valul brun, pe care el îl analiză cu grijă, pe care îl observă cu atenția unui medic, îl puse în panică. Germania încercată atipește, crezându-se în siguranță: n-au evacuat oare Aliații Ruhrul? Prosperitatea nu va reveni oare cu pași uriași? Hotărât să-și trezească conștiința, Roessler deveni ziarist la „Augsburg Post Zeitung“, condus de Max Amann. El deveni un colaborator de încredere al lui Amann, participă cu ei la marile defilări organizate de Stahlhelm (Căștile de Oțel). Le împărtășea teama de revoluția brună, dar ei îl ironizau, și asta fiindcă făceau totuși parte din armata Reichului. Când generalul von Seeckt hotărî în 1920 — pentru a salva Republica de la Weimar — să suspende armata, Roessler se alătură mișcării.

preleul pucului nereușit al lui Hitler, din noiembrie. Care fusese rezultatul? După ce a fost dizolvat, apoi autorizat din nou, partidul nazist începu să agonizeze. Nu avea nici măcar un milion de voturi și numai două locuri în Reichstag, din patru sute nouăzeci și una. Amicii îl asigurau pe Roessler că totul e în ordine. Barbaria, ideile nebunești ale acestui Hitler, influențat de pămîntul său, nu vor învinge. Ei îl încurajau pe tovarășul lor de front cu generalul Hans von Seeckt, deși el era la începutul carierei sale, să se alăture la alții și să lupte astfel să distul de efaceră la renașterea Germaniei. Unul după altul, ei vor pleca în Rusia, în Lituania, în Polonia, pentru a se familiariza cu armata și cu viața în aceste țări.

Acum la prospectiva a lui Roessler, el se alătură mișcării. El deveni un colaborator de încredere al lui Amann, participă cu ei la marile defilări organizate de Stahlhelm (Căștile de Oțel). Le împărtășea teama de revoluția brună, dar ei îl ironizau, și asta fiindcă făceau totuși parte din armata Reichului. Când generalul von Seeckt hotărî în 1920 — pentru a salva Republica de la Weimar — să suspende armata, Roessler se alătură mișcării. El deveni un colaborator de încredere al lui Amann, participă cu ei la marile defilări organizate de Stahlhelm (Căștile de Oțel). Le împărtășea teama de revoluția brună, dar ei îl ironizau, și asta fiindcă făceau totuși parte din armata Reichului. Când generalul von Seeckt hotărî în 1920 — pentru a salva Republica de la Weimar — să suspende armata, Roessler se alătură mișcării.

Roessler deveni, până la urmă, secretarul organizației pentru difuzarea teatrului Bühnenvolksbund și directorul revistei „National Theater“ la Berlin. Ca o consecință a puternicelor influențe intelectuale, el datorază micului său cerc de mișcare culturală, care a devenit un centru de activitate, deschiderea porților foarte selectului club, de pe Vostrasse din capitala Reichului. Până la sfârșitul anului 1930, care va zgudui Reichswehrul, Rudolf Roessler va da peste două mii de conferințe.

O dată cu prăbușirea Wall Street-ului, în 1930, Republica de la Weimar va singera, de fapt, încă o dată. Economia sa, tri-











Cînd toți ofițerii Institutului comandament al armatei vor fi constrînși, ceva mai tîrziu, să depună jurămînt de credință futurului în fața generalului von Fritsch în marea sală a Ministerului Armatei de pe chenal Tiergarten din Berlin, cei 10 reprezentanți ai lui Roessler nu se vor abîta. Dar în același timp fiecare în sinea lui și va face o altă promisiune: să facă tot pentru a-l doborî pe Hitler cu tot arsenalul lui. Chiar dacă ar dori, n-ar mai putea căci prin Marea sa furtună pusă în fața Germaniei se prăbusea în năpăd. Un fir fragil o lega totuși de lumină. La capătul acestui fir era silueta subțire a prețetului Rudolf. El aștepta, la o mie de kilometri, gata să servească

## WERTHER ȘI OLGA

Lucerna, cel mai frumos oraș al Confederației elvețiene, înconjurat de munți bazaltici, și cel mai austier, cel care reflectă cel mai bine caracterul elvețienilor, pentru că le seamănă.

Izolată în el însuși, în afara centrului comercial, unde exploatează pe scară largă turismul, orașul se închide pentru curioși de îndată ce aceștia se abat de la itinerarul stabilit.

„Dacă aș vrea să arăt Elveția unui copil sau unui străin, spunea scriitorul elvețian Gonzague de Reynold, nu i-aș cumpăra un manual, ci l-aș conduce mai întîi acolo și m-aș plimba cu el pe podul acoperit, ale cărui bătrîne scinduri răsună sub pași, în timp ce dedesubt se aude cum curge clipocind Reussul”.

Across pod acoperit, Kapellbrücke, care traversează Reussul la ieșirea sa din lacul celor Patru Cantoane, în plin oraș, este un muzeu. O sută douăsprezece picturi pe lemn evocă, pe o lungime de două sute de metri, viața sfîntului Mauriciu și a sfîntului Léger, patronul orașului, istoria lui Guillaume Tell, a lui Grutli și a alianței cu Waldstaetten sau Statele Pădurilor, numele de ansamblu al cantoanelor Schwyz, Uri, Unterwalden și Lucerna. În nord se etalează orașul vechi, un labirint de străzi tortocheate, la capătul căruia începe Fluhmattstrasse. La numărul 36 de pe această Fluhmattstrasse se afla o librărie. Prăvălia se întindea în adîncime. O scară, într-un coif, ducea la



primul etaj. În fundul unui minuscule birou, de la parter, o ușă permitea ieșirea discretă prin dos. Aceasta era editura „Vita-Nova Verlag”, condusă de Rudolf Roessler încă din 1924, fondată de cțiva prieteni elvețieni.

El a fost administratorul acestei edituri până la moartea sa în toamna anului 1933. Cei alți trei traiesc dar lucrează în alta parte la Lucerna.

De fapt, de doi ani, Vita-Nova nu mai exista. O atmosferă de amant și prieten se arăta din nou încă în jurul casei de pe Illnaustrasse 36. Un mare bucurie se arăta de vreme ce gloriile defilări de la Nürnberg, drapelul în vânt, cernea simpatcă, muzica wagneriană, soldați în zăpadă, în noroi, în frig, roșu deasupra Berlinului, în sfârșit, pe birou și pe peretele timpului... Era mai bine ca toate acestea să fie pe o pagină decit pentru cei care înțeleg că, prin voința unui om multel puțin amabil, cel puțin un lucru a fost salvat: un capitol important al istoriei celui de-al doilea război mondial s-a scris acolo.

Încă din 1934, Roessler locuia la Wesemlin, cartierul nord-estic al periferiei Lucernei, la 4 km de centrul orașului. El închiriasa acolo o mică locuință modestă, în care stătea Olga soția lui. În fiecare dimineată, de la ora 7.30, cu pași mărunți, fără a se uita la nimeni, el mergea la serviciu ca un funcționar punctual. Tot cu încăpăținarea răbdătoare a unui funcționar staca expansiunea nazismului, scriind articole, broșuri consacrate numai Germaniei, ravagilor pe care le provoca acolo gria lui Hitler. O producție extrem de virulentă.

Roessler primea „munițiile” care îi permiteau să demască ororile fascismului de la Berlin. Prietenii lui îi scriau pe rând aproape în fiecare zi. Dacă un curios ar deschide aceste scrisorile, limbajul lor destul de comun l-ar decepționa. E nevoie de o cheie pentru a-l înțelege, pentru a-i da sensul adevărat. Unul din cei zece, în voiaj turistic, venea să-l vadă pe emigrant. Cercul se menținea în formă.

Grație lor, Roessler va anunța, cu o lună înainte, ocuparea zonei demilitarizate a Rhenaniei de către Wehrmacht, la 7 martie 1936. El va dezvălui dedesubturile căderii generalului Werner von Fritsch și cele ale violării Austriei. Va publica mai ales analize pe care dezvăluind adevărata față a acestor „Germania mare” ale timpului, care impresiona atât de mult de mult timp la el, de nu înceta să obțină avantaje în fața cunoscătorilor de lor politici. Un bucurie de bil. Nimeni el ar putea justifica, dacă ar fi nevoie, opera întreprinsă de Roessler împreună cu prietenii săi.

Ei nu puteau să recunoască această Germanie, care aresta masiv mii de preoți catolici și pastori protestanți, care dizolva ligile de tineret creștine și suprima publicațiile de ordin spiritual...

Ei nu puteau accepta o Germanie care ardea zeci de mii de cărți „distrugind rădăcinile gândirii germane”, care controla toate sferele vieții culturale, elimina evreii din lumea artelor, pune la index 6 500 de tablouri, pe care le considera decadente...

Ei combăteau nazificarea tuturor învățăturilor, falsificarea istoriei, degenerarea științelor...

Urau această Germanie care suspenda ziarele nealinate nazismului, care transforma ziaristul în vasal al propagandei, care controla strins cinematografia...

Revegau această Germanie care revenea la regimul feudal în materie agricolă, care lega țăranul de pământ și îi controla riguros munca...

Germania care readucea la sclavie mina de lucru industrială, care controla piața muncii și suprima dreptul la grevă și care sporea impozitele pe venit... Această Germanie, care își nazificase toți funcționarii și toți magistratii, care înființase umilitorul Tribunal al Poporului și deschisese 50 de lagăre de muncă începînd din 1934, trebuia să moară.

Mulți cititori elvețieni vor fi stupefiați de aceste dezvăluiri ireductibilului inamic al fascismului care semna R. A. Hermes. Cine se ascundea, deci, în spatele acestui pseudonim puțin







transă în cadrul O K W -ului care să întocmească planurile militare.

Hitler bănuia oare ceva? Agenții de informații nazisti din Elveția cercetau atent, desigur, și cele mai neînsemnate scrisori despre problemele germane. Ei au citit și proza misterioasă a Hermes. Totuși, informațiile acestuia nu constituiau tradiția secretelor apărării naționale. Această declarație a fuhrerului, din 23 mai, trebuie pusă numai pe seama neînținderii sale instinctive. Avea însă greșelile să-și exprime teoriile.

La 30 mai, doi nemți în civil coborau din tren la Lucerna. Văzându-i, generalul T... și Rudolf G... capetele din care cerea complicitate de la Berlin. Rudolf Roessler a primit pe deplin la Wiesbaden pentru a-l mai târziu. El a mai bine că el, să nu se apropie de libertate de aceeași stat, pe al căruia se lăsa supravegheată de prima noian. Intrevedu-se apoi cu Rudolf G... și o prietenie.

— Să știți! Va crește în jurul nostru ceva... și... sau peste cel mai mult timp. Hitler a hotărât asta la 23 mai.

— Ești sigur de asta? îl întreabă emigrantul, după o grea tăcere.

G... continuă:

— Sigur! Fuhrerul nu a avut niciodată încredere în Comandamentul suprem al Wehrmachtului. A cerut ca o comisie restrinsă să studieze ofensivele Wehrmachtului. Brauchitsch și Halder au făcut apel la noi. Sintem în temă. Ne-au introdus în miezul ei!

Rudolf G... făcu o pauză. Continuă apoi, apăsând cuvintele:

— Noi nu vrem ca Germania nazistă să câștige războiul.

— Ar avea vreo șansă să-l câștige? îl întrerupse Roessler.

— Cine știe! Thomas, șeful Serviciului economic și armament de la Comandamentul suprem al armatei tocmai și-a făcut situația. În patru ani, Wehrmachtul a trecut de la șapte la zece divizii și una de divizion. Avea deja aproape de douăzeci și una de escadrole și de două sute șaptezeci de mii de specialiști. O forță desigur suficientă pentru a înfrunta întregă Europa. Hitler...

incerca să compartimenteze conflictul, să-l limiteze. Va începe cu Polonia, ceea ce îi va lăsa timp să continue să se întărească înainte de a ataca Occidentul. Reichul face un efort industrial colosal. Nu lucrează decât pentru armată. Aceasta va deveni teribil de puternică dacă nu va fi doborâtă imediat. Un pariu crudat. Hitler e convins că Anglia și Franța îi vor lăsa inițiativa.

Din nou un răstimp de tăcere.

— A venit timpul sfîșierilor, murmură Roessler.

Rudolf G... se aprinse din nou:

— Noi trebuie să luptăm. Vom sacrifica această Germanie pe care o renegăm, pentru ca să reinvie cealaltă adevărată. Știți foarte bine că pentru asta ne-am alăturat Wehrmachtului. De când acesta a înlocuit Reichswehrul, așteptăm ocazia. Brauchitsch și Halder ne-au dat-o, deschizând ușa biroului lor de ofensive. Ocupăm deja posturi vitale, la secția operații, la serviciul logistică, la transporturi, la economia militară și la transmisiuni. Ne lipsea numai acest din urmă post... Nazistii n-au încotro, nu se pot lipsi de experți. Sint obligați s-o recunoască: în această privință, cel puțin, Reichswehrul era bun, știa să formeze cadre.

G... pronunța silabele, ca pentru a le da mai multă greutate.

— Ei bine, toate acestea vor servi unui scop pe care nu l-am prevăzut. Noi îi vom comunica toate informațiile care ne vor părea hotărâtoare. Ele vor fi cu totul la dispoziția ta. Dă-le degeaba sau vinde-le, cum vrei. Și cui vrei. De preferat, însă, celor mai înverșunați dușmani ai nazismului.

Rudolf Roessler îi contemplă îndelung pe cei doi generali.

— Cîntăriți foarte bine acest joc, le spuse el. O dată început, n-o să ne mai putem opri, știți bine.

Rudolf G... îi răspunse:

— Știm asta. Amintește-ți că ai fost și ești încă conștiința noastră. Acum, mai mult ca niciodată, avem nevoie de tine. Nu vom mai avea multă vreme posibilitatea de a ne scrie și de a ne vedea. T... îți va spune cum vom comunica de acum înainte.

Generalul T... putuse să strecoare o mică valiză la frontieră, în gara Bâle. Cu mare risc. Dar nu se putea altfel, timpul



Căci în această viață, în această lume, în acest timp  
 Wehrmann, pentru a se putea afla, pentru a se cunoaște  
 cu adevărat, să dea pe sine, să se dea, să se dădă  
 ajutându-se, să se ajute, să se ajute, să se ajute  
 având pe sine, să se dea, să se dea, să se dea  
 să se dea, să se dea, să se dea, să se dea  
 mândru, să se dea, să se dea, să se dea  
 capul de a se dea, să se dea, să se dea, să se dea

Cumulând, din 1938, funcțiile de comandant al Wehrmachtului, ministru de război și șef suprem al tuturor forțelor armate. Hitler a vrut să concentreze toate forțele în același timp. Rezultatul a fost nașterea unui monstru, care nu s-a putut dezvolta armonios.

Sub supravegherea severă a generalului Hans von Seeckt, comandamentul Reichswehrului nu avea decît două sute douăzeci de ofițeri superiori. În 1925, asistați, este drept, de un batalion important de funcționari civili,

Încă din 1933, acest efectiv s-a dublat. În 1939, Comandamentul suprem al Wehrmachtului a părut lovit de o febră a dezvoltării absolut irezistibilă. A crescut dintr-o dată la peste două mii de ofițeri de toate gradele și șapte mii de funcționari. Acest avânt se va transforma într-o ascensiune galopantă în 1940, când se va dubla numărul militarilor purtători ai lampasului de stat major.

Și aceasta pentru că fiecare din șefii de stat major, desemnat de fuhrer, aducea în bagajele sale propriul contingent de colaboratori, pe care îl suprapunea celui al predecesorului său, și pe care îl abandona atunci când ceda locul. Straturi de toate categoriile, de toate părerile. O examinare superficială a acestui O.K.W. arată repede care au fost oamenii lui von Seeckt, apoi ai lui von Blomberg și von Fritsch. Cei ai lui Beck, von Brauchitsch și Halder. Cei ai lui Zetziel, ai lui Guderian, ai lui Kreba. Fără a mai socoti pe favoriții de o clipă, impuși tot timpul — pentru simpla manifestare publică a credinței față de nazism — de către Keitel, Jodl sau Hitler însuși.

Toată această lume se îngrămădea în birourile din spaliul Tirpitz, din Wilhelmstrasse, din garnizoanele de la Maybach Zossen, la porțile Berlinului. Cei mai intriganți ajungeau la Căminul lui Bismarck, la Wilhelmstrasse 80, pe Hohenhausenstrasse, pas cu pas, ceea ce echivala pentru ei cu un baston de mareșal.

Toată această lume se împărțea în clanuri, ardea de invidie și de ranchiuni refulate. Artă de a fugi de orice răspundere era singurul mijloc adevărat pentru a nu comite greșeli iremediabile, în stare să expedieze pe autorul lor fără întârziere într-o





De acum înainte mașina poate porni. Toate angrenajele sînt la locul lor, nu așteapta decît anunțarea hotărîrilor fuhrerului, pentru a intra în funcție. Fiecare din aceste hotărîri se va întoarce împotriva lui Hitler, va apăsa imediat, cu toată greutatea lor, asupra destinului său, va contribui la zdrobirea lui irevocabilă. În felul acesta, singur se va ucidе. Acest plan simplu, minuculos, nu poate să eșueze. Rezultatele sale nu vor fi, desigur, rapide, spectaculoase. Dar la viitor le vor plăti strădaniile. Nu mai rămîne decît un punct de rezolvat. Un punct important. De tribuna recolta de informații se vor cădea. Lui R. Roessler îi revine sarcina de a rezolva această problemă. El își va cîntări îndelung șansele. Să facă turul ambasadelor aliate cu această recoltă de informații sub braț? Ar fi ridicol. Cu siguranță că nimeni nu-l va asculta, considerîndu-l un agent provocator. O singură soluție: Biroul H. Era deschis larg porțile în 1933. El i se va adresa. El i le va dărui. Dacă ea va considera necesar, va canaliza aceste informații spre națiunile interesate, Roessler nu îndrăznea să-și facă mărturisirea că va oferi un cadou otrăvit gazdei sale. Pentru că o asemenea canalizare va pune la îndoială neutralitatea acesteia.

La începutul primăverii, după o primărie, Roessler îi dădu, deci, o întîlnire lui Xavier Schnieper. Tinărul elvețian devenise și el unul din credincioșii emigrantului. Roessler se abținuse să-l dădă la cîrmă, dar el se angajase în activitatea sa de agent provocator. El îi propuse să-l dădă la cîrmă, dar el se angajase în activitatea sa de agent provocator. El îi propuse să-l dădă la cîrmă, dar el se angajase în activitatea sa de agent provocator.

Motivul acestei întîlniri era simplu. Roessler știa că din pricina lui Schnieper fuhrerul nu va putea să-l dădă la cîrmă, dar el se angajase în activitatea sa de agent provocator. El îi propuse să-l dădă la cîrmă, dar el se angajase în activitatea sa de agent provocator.

serviciu. Roessler ar accepta să-l recomandat? Emigrantul neamț acceptă. Și astfel Schnieper îl prezintă colaboratorilor maiorului Hans Hausmann.

Hans Hausmann, o puternică personalitate, care s-a lovit adeseori, tocmai pentru acest motiv de superioritate. El avea acum un frumos atelier de fotografat la Zurich, lângă gara. Înainte de război avea reputația unui om de extremă dreapta. Și totuși nu vor fi fost, fără îndoială, mulți elvețieni mai ostili decît el nazismului, pe pămîntul elvețian. După decembrie de 1939 simțind nevoia de a crea o unitate de informații, el a semnat o serie de persoane din străinătate. El și-a înființat în Elveția un birou de informații, care a devenit eventual să se transforme în agenți de informații. Această rețea particulară l-a sîdit pe elvețianul care a devenit un agent al armatei elvețiene l-a mobilizat pe Hans Hausmann, recunoscîndu-l în același timp o oarecare autonomie. El l-a instalat, împreună cu serviciile sale, în vila Stutz, la Kastanienbaum, la 8,5 km sud de Lucerna, pe o limbă de pămînt care înaintează foarte departe în lacul celor Patru Cantoane. Acestui centru i se dădu numele de Biroul H.

Era nevoie să se întocmească o anteză politică asupra situației din Germania? Biroul H. Să se supravegheze diplomații nemți din Elveția? Biroul H. Să se protejeze diplomații elvețieni din străinătate? Biroul H. Să se trimită agenți secreți pentru culegerea de informații în Germania? Biroul H.

Alte servicii ale colonelului Masson expediau și ele spioni în cel de-al treilea Reich. Cel mai adesea îmbrăcați în soldați sau subofițeri ai Wehrmachtului, prevăzuți cu acte false admirabil imitate, fabricate la Berna, care le deschideau toate cazărmlile. Acestor spioni li se vor întimpla aventuri supărătoare la întoarcere. Cum este cazul celui care a reușit să fure un tun de tanc — echivalentul armei bazooka — cu obuzul său. La întoarcere, caporalul Chevallier de la vama elvețiană l-a arestat la pasul Roches și nu l-a mai lăsat să treacă, pentru că nu avea o licență de import pentru armele sale. Ceea ce a provocat un





Italia și Spania. Douăzeci și patru de ore mai târziu, Crucea Roșie Internațională, care datorează alt Elveției sărbătorea a șaptezeci și cincea aniversare la Geneva

În aceste luni de vacanță, furtunoase, ploioase — la Băle, pompierii ies de sute de ori pentru a golii pivnitele inunda-  
te — hotelurile elvețiene pun avizul „completat”. Niciodată  
nu s-au mai văzut atât de mulți englezi și francezi. Expoziția  
națională de la Zurich este un succes imens. Duminică  
20 august, o zi de ploie, pe aproape vizita era această expo-  
ziție. Albert Samal, ministrul francez în calitatea  
de plener, este primul vizitator străin la Băle. Edouard  
Herriot, președintele Camerei deputaților, în vacanță la Aix-les-  
Bains, vizitează expoziția spaniolă de capodopere ale muzeului  
Prado de la Madrid, imprumutate orașului Geneva. Zurich cele-  
brează sărbătoarea costumelor elvețiene. Cele mai puternice  
mașini de curse din lume își dispută marele premiu automobi-  
listic la Berna. Nu departe de circuitul în care aleargă bolizii,  
deci la Lugano, pe o frumoasă insulă din lacul noua grupă  
cu o sală de spectacole pentru 1500 de oameni, la nașterea  
cărui s-a sărbătorit în ziua de azi.

Teatrul are o nouă creație, pe „Le Diable à la ville”, de Jean Giraudoux. Este drama ce se anunță. „Cinebret” din Geneva afișează „Danzig, singurele actualități filmate în orașul liber”, iar „Modern Cinema”, de la Lausanne, prezintă un documentar despre „Linia Maginot, construcția defensivă cea mai formidabilă a timpurilor moderne” în „Le Cinéma”. În „Le Cinéma”, se mai afișează și „Raphael le Tatoué” și la A.B.C. cu Raimu în „Monsieur Bretonneau”.

Cu toate acestea, la 24 august 1939, în mod foarte discret, Consiliul Federal va înființa un comitet de elvețieni, operat de elvețieni, care va avea misiunea de a forma o bază de lucru pentru planificarea și realizarea, pentru economia de război, a tuturor activităților economice necesare pentru asigurarea securității naționale. Acest comitet va avea la dispoziție un număr de scriitori

care trebuiau să fie expediate din Elveția în Germania. Era vorba de propaganda engleză antinazistă. În ajunul conflictului, Confederația nu voia să ofere fuhrerului nici cel mai mic pretext care să pună în dubiu neutralitatea elvețiană.

Apropierea războiului se face simțită public a doua zi, vineri, 25 august. Ambasada Angliei la Berna avertiza pe suveranul majestații sale care dorea să părăsească Elveția ca trebuia s-o facă în aceeași seară deoarece se pare că serviciile normale pe cale ferată internațională vor fi întrerupte.

Turiștii nu erau mirați, ci surprinși doar de inevitabil. Exodul începu în proporții importante. Căci Cernău din Geneva cunoscuse deodată o animație febrilă. Trenurile pentru Paris au fost triplate. Până la sfârșitul de săptămână de 13.06 au fost rezervate celor 225 copii din colonnile de vacanță de la Troyes, sosiți duminică precedență la Chiers, apoi pe de Yvoire. La plecare expresul de 21.24, înaltul francez și englez din engleză, se îndreptau către Paris pe calea ferată de la Cernău spre Franța, în direcția la Paris.

Imediat a fost avertat guvernul elvețian de către guvernul francez, care a cerut să se ia măsuri pentru a se asigura că Elveția nu va fi implicată în conflict. Guvernul elvețian a răspuns că va rămâne neutru în orice conflict, în caz de conflict. Dl. Giuseppe Motta, șeful Departamentului politic, va preciza că acest demers nu dispensează de fel de fel de măsuri de precauție pentru a se asigura că se respectă neutralitatea. De altfel, a adăugat dl. Motta, același lucru au făcut și Belgia, Olanda și Luxemburgul, după ce au primit aceleași „linștiri” din partea Germaniei. Dl. Minger, șeful Departamentului militar, insistă însă asupra faptului că Elveția trebuie să fie gata oricând să-și apere frontierele la cea mai mică alarmă. În consecință, toți consilierii federali au fost invitați să nu părăsească Berna și să fie în gardă, pentru ca să poată fi consultați pe loc, în caz de nevoie.

Consultarea nu întârzie să aibă loc. Luni, 28 august, la orele 15, consilierii, convocați prin ștafetă, au sosit la palatul federal. În același moment, un eveniment semnificativ avea loc la



Chiasso, oraș de frontieră cu Italia, aproape de lacul Como. Șaizeci și doi de evrei polonezi veniți la Congresul sionist de la Geneva, doritori să se întoarcă în țările lor prin Italia, pentru a evita traversarea Austriei și Germaniei, se înghesuiau unul în altul, așteptând sub ferestrele lui G. B. de la Chiasso, refugiații, izgoniți din țările lor, să fie primiți de către autoritățile elvețiene de la Tessin.

A doua zi, încă de la orele 5, Elveția mobilizase trupele sale de apărare a frontierelor. Prin radio și presă, dl Philippe Etter, președintele Confederației, a avizat cetățenii care aveau fișe roșii în livretele lor militare că trebuie să se prezinte fără întârziere la locurile de adunare prevăzute. Restului populației, Philippe Etter îi recomandă singe rece: „Nu vă pierdeți cum-pătul. Rog poporul să nu se preteze în nici un fel la răspindirea zvonurilor false, să se abțină de la achiziționări neobișnuite de alimente și de la retrageri de bani nejustificate de la bănci. Totul este prevăzut pentru ca distribuția alimentelor și libera circulație monetară să fie asigurate. Măne, miercuri, 30 august, la orele 17, Adunarea federală va alege un general. Repet, am prevăzut totul”.

„Am prevăzut totul”. Elvețienii aveau să constate aceasta în zilele următoare. Ei au reținut însă mai ales aceste cuvinte: „Adunarea va alege un general”. Dovada pentru ei că războiul va izbucni foarte curând în lume și că va fi necesar ca Elveția să se pregătească pentru război.

Elveția nu are general în timp de pace. Potrivit art. 121 al 2-lea al Constituției, el este ales de Adunarea federală.

Adunarea federală este compusă din 44 membri, câte doi din fiecare canton și dintr-un membru din Geneva și Neuchâtel. Ei sunt aleși pentru o perioadă de cinci ani.

Adunarea federală a ales pe generalul Ulrich Wille în 1914. El a fost ales pentru o perioadă de cinci ani. El a fost ales pentru o perioadă de cinci ani.

Adunarea federală a ales pe generalul Ulrich Wille în 1914. El a fost ales pentru o perioadă de cinci ani.

știa de mai multe luni că va fi propus pentru acest grad, s n-o-nim cu războiul..

Paralel, se luaseră deja măsuri mult mai importante. Elvețienii nu șiau aproape nimic sau au dat puțină importanță celor ce șiau. Ei au găsit normală și justă votarea de către Consiliul Federal, la 1 aprilie 1938, a unei legi privind apărarea țării, decretând obligatorie constituirea de rezervă. Hermann Obrecht, fost insututor, considerat de unii drept omul băncilor elvețiene, nu a făcut nici un fel de publicitate în jurul extraordinarei organizări a economiei de război pe care a realizat-o.

Încă de la 1 aprilie 1937, el îl numise pe Hauser ca delegat pentru această economie excepțională. La 8 martie 1938, Consiliul Federal a adoptat o ordonanță cu privire la organizarea acestei economii. Ea a fost secretă. Dar, din acel moment, cu un an și jumătate înaintea ostilităților, au fost definite funcțiile diferitelor birouri și desemnați titularii lor. O listă lungă. Nici un birocrat chipbușar... Practicieni, industriași, comercianți, pe care Obrecht îi numea „milițienii supraviețuirii”.

Treizeci de oameni în total, care puteau primi ordin să înceapă lucrul de la o zi la alta, care puteau face ca Elveția să trăiască, de îndată ce va fi izolată de restul lumii.

Dacă poporul elvețian ar fi știut cât de avansate erau pregătirile, el ar fi avut un mai puternic sentiment de încredere și securitate. Darul de prevedere al lui Hermann Obrecht a făcut un serviciu de neprețuit Confederației. Prudentă, clarvăzătoare, sprijinindu-se zi de zi pe aceste baze create de „omul băncilor”, ea își va apăra timp de șase ani independența într-o lume de foc.

Ploua în întreaga Elveție cind Obrecht a luat primele măsuri de război, la 29 august 1939. El a decretat interzicerea achiziționării libere de produse susceptibile să provoace acapararea și urcarea de prețuri nejustificate (zahăr, orez, leguminoase, paste făinoase, porumb, untură, ulei și făină). În aceeași zi, distribui cartele de alimente, provizorii, de culoare albastră. Elvețienii puteau cumpăra astfel 2 kg de...

făină, 2,500 kg zahăr, 750 g orez, 2 kg paste făinoase, 250 g legume uscate, 500 g ulei de persoană, pentru două luni. Mai degrabă o normalizare decît restricții...

Piineea, peștele, zarzavaturile, conservele, legumele și fructele se vor vinde liber. În silozurile sale, Elveția înmagazinează rezerve de hrană pentru 372 de zile plus 50 000 de tone de alte produse care așteaptă să fie distribuite. O rezervă care poate să ajungă pentru doi ani de izolare completă. Stocuri pe care le va reface mereu. Nici unul din beligeranți nu pregătește atât de minuțios această chestiune.

În acea zi de marți, legăturile telefonice cu Franța au fost la oarecare întrerupte, iar campionatele mondiale de ciclism întrerupte. Benzina era momentan raționalizată, concertele populare de la Sallaz-Lausanne, suprimate. Agricultorii valezani erau dezolați, pentru că exodul străinilor pe calea ferată risca să compromită transportul recoltei de caise, exceptând însă bananele și merele de pe malul de franceză al lacului Geneva. S-au închis imediat toate grădinițele către Germania, unul către Liechtenstein, opt către Italia și șapte către Franța. Pe la jumătatea nopții, 23 de bombe au fost plasate în forturile lor, Elveția adormi în acea seară de 29 august cu toate luminile aprinse, într-o Europă neliniștită, care le stinsese deja dintr-o dată pe ale sale.

[illegible]

Cind Guisan s-a oprit în fața tribunei, George Borel, cancelarul Confederației se ridica și spuse:

— V-am chemat pentru a vă anunța că Elveia v-a ales ca general. Vă invităm să depuneți jurământul

Guisan ridică mina dreptă

— Jur credința Confederatilor. Jur că pastorez și că apar de  
trupele ce-mi sînt încredințate, din cauza independenței și ne-  
trălității patriei.

Același punct al punctelor. Ultimele W. (1911)  
Fide singurul punct comun al celor doi generali din cele două  
razboaie mondiale. Wile a acordat pe de o parte, după o  
limită strictă față de sine. Gușan îl va depăși cu un pa-  
dar spre hater. Făcând, sub formă de Wile, înveștia a fost  
progermană. Cea din 1939, Elveția militară, laborioasă, nu El-  
veția burgheză și politică, va fi proaliată, copind atitudinea lui  
Gușan. Wile pe lângă d. va fi în fața lui Gușan. Gușan  
Gușan va deveni general. Făcând pe lângă Gușan, Gușan  
un nou Guillaume Tell.

În seara alegerii sale, la 18,50, Berna cea rezervată i-a făcut o primire triumfală. Mii de romanzi și chiar elvețieni de origine germană. „Totos” cum le spun genevezii, rupeau rîndurile serviciului de ordine pentru a-i strînge mîna, pentru a-l aplauda de aproape. Mulțimea care se înghesuia entuziasată, în această zi de 30 august, în piața federală, se recunoștea, în sfîrșit, într-unul din ai săi, în acest Henri Guisan, fiul lui Charles Ernest Guisan, doctor de țară la Mézières, cantonul Vaud ; adică un om pornit de jos

În ajunul mobilizării generale, vineri, 1 septembrie 1939, în ciuda afişelor lor atrăgătoare, „Regula jocului”, „Cavalcada fantastică”, „Nevasta brutarului”, „Mica prinţesă” cu Shirley Temple, cinematografele erau goale. Nimeni de la Geneva nu traversă frontiera în acea seară pentru a merge la Bonneville. Altădată, genevezi ar fi alergat să vadă ciroul „Amar”, cel



coră le și prezenta pentru prima oară hipopotamii, rinocerii, bizonii și găașe.

De elvețieni nu le mai făcea de atracție.

Comandantul Moșier, totuși, nu putea să rămână indiferent față de promisiunile reprezentanților vândătorilor beligeranți. Totuși a dat asigurări Confederației că neutralitatea și integritatea ei vor fi respectate. Dl. Tamaro, ambasadorul Italiei, preciza chiar că posturile transalpine vor rămâne deschise pentru Elveția. Ar fi suficient, adăuga el, ca guvernele să se înțeleagă în ceea ce privește reglementarea micilor detalii ale acestei libertăți de tranzit.

Propunere generoasă, în aparență. Dl. Motla mulțumi călduros. În fond, însă, îl cuprinsese neliniștea. Poate că nu este atât de simplu cit dorește să spună Dl. Tamaro. Nimic nu va mai fi simplu pentru Elveția. Ora compromisurilor, a angajamentelor de formă și a acordurilor secrete, ora diplomației de noapte a sunat.

Sâmbătă, 2 septembrie, ziua în care se făceau mobilizările, camioane blindate făceau înconjurul băncilor, aceste catedrale ale Elveției. Ele încăreau lăzi de lemn alb, saci de pinză sigilați cu ceră roșie, tot aurul, monedele, biletele, devizele, titlurile închise pînă la urmă. O zi de război. Alibi Baba a fost amenajată în inima Alpilor.

Acolo, fiecare hățâră și căruță erau înarmate.

Henri Guisan a fost nevoit să-și instaleze comandamentul într-un hotel, palatul Bellevue, din Berna. Tot aici, la etajul

al treilea, fusese cantonat și generalul Wille în 1914. Un sfîrșit de armată într-un hotel. În mijlocul nedormitorilor elvețieni și, fără îndulcirea și printr-o spălare, Wille se acomodatează foarte bine. Dar nu Guisan. Judecînd asupra stăruinței elvețieni să se mute la Spiez, Martinotti se va forța la Gersingen, apoi la Interlaken, în sfîrșit la Jegenstorf. În apropierea stației, erau mai multe persoane care văd elvețienii înarmându-se, pe neașteptate, al armatei. Într-o zi, după ce au fost înarmate, elvețienii s-au dus la Berna, unde au rămas pînă la sfîrșitul războiului. Într-o zi, după ce au fost înarmate, elvețienii s-au dus la Berna, unde au rămas pînă la sfîrșitul războiului.

Într-o zi, după ce au fost înarmate, elvețienii s-au dus la Berna, unde au rămas pînă la sfîrșitul războiului. Într-o zi, după ce au fost înarmate, elvețienii s-au dus la Berna, unde au rămas pînă la sfîrșitul războiului.

Se va cita chiar cu amărăciune întîmplarea neplăcută a printr-un soldat. Într-o zi, după ce au fost înarmate, elvețienii s-au dus la Berna, unde au rămas pînă la sfîrșitul războiului. Într-o zi, după ce au fost înarmate, elvețienii s-au dus la Berna, unde au rămas pînă la sfîrșitul războiului.

Nu funcționarii erau adresate dovezile de simpatie elvețiene, ci omului. Guisan era înconjurat cu dragoste, i se cereau autografe pentru că se simțea că el face mai mult pentru apărarea Elveției decît predecesorii săi, că este om de acțiune, că în spațiile lui și alături de el primejdii vor fi mai mici. Guisan nu se oprea întotdeauna pentru a primi căldura mulțunii, timpul său fiind foarte prețios, pentru că, în ciuda a ceea ce unii încearcă să facă să se creadă, el nu înceta să se ocupe de armată, nedormind decît cinci ore pe noapte.

Cînd a luat în mîini destinul militar al țării sale, această armată nu era decît o miliție teribil de vulnerabilă, capabilă.

va mărturisi el unor intimi, să reziste doar opt zile în fața unui asediator.

De penele de numai 600 de... pentru fiecare om, 44 de piese antiaeriene, 835 de tunuri antitanc, 121 de avioane de observație și 8 avioane de vânătoare, din care citeva Messerschmidt... este... D. 27... vânătoare. El va schimbă toate acestea... elvețiană în fortărețele pe care le va săpa în inima Alpilor, va bloca trecătorile, va închide... la... El va face din... să reziste doi ani oricărui beligerant.

O adevărată garanție de suprafață, de fațadă, pentru faimoasa neutralitate „integrală” a țării sale.

În secret, generalul Henri Guisan se angaja și mai profund. El nu ignora faptul că un emigrant german neobișnuit, instalat la Lucerna, s-a pus la dispoziția Biroului H al maiorului Hans Hausmann, pe care îl susține și protejează. Guisan... grave probleme de conștiință. Chiar de pe acum, el era hotărât să depășească, să-și înăbușe scrupulele. Pentru că și pentru el era vital imperiul... război.

### PRIMELE SCUAGERI DE INFORMAȚII DE LA COMANDAMENTUL ȘI PRIM AL WEHRMACHIULUI

Majoritatea... trupe din Siberia, să arunce cele mai bune divizii împotriva lui Hitler, fără să se teamă de o ofensivă din spate. Meritul imens al lui Rudolf Roessler și al celor zece tovarăși ai săi, din această Linie Viking, cum i-au botezat elvețienii, va consta într-o reușită — tot atât de senzațională ca și cea a lui Sorge. Dar ea va continua timp de patru ani!

Cantitatea informațiilor pe care acțiunile luptători ai rezistenței le vor comunica elvețienilor, fără a mai socoti pe cele pe care le vor furniza și alora, mai târziu, în proporții mult mai mari, se ridică la 4 mii de telegrame, adică douăsprezece mii de foi dactilografiate la un rînd; echivalentul a patru cărți normale...

Aproape în fiecare zi, Roessler va trimite la vila Stutz, la... un braț de documente într-o servietă. De la angajarea sa de către elvețieni, grație informațiilor culese și transmise regulat de cele două centrale minuscule — Werther



s. Oala — e pe la mână a lui... in cele mai...  
amărute... (Wehrmacht...)

Se poate afla mai multe detalii de a re... aceste un...  
sprezece personaje, din care zece vor fi ne...  
colonelul Rog. Masson, șeful...  
eficacității serviciilor secrete ale Confederației elvețiene. El...  
sunt cei...  
la...  
al Oficiului Serviciului Secret sau O.S.S. — centrala de spionaj  
americană.

Încă din noiembrie 1942, Allen Dulles, trimisul special al  
lui Donovan în Elveția și viitorul șef al C.I.A., se va instala la  
Berna și apoi într-o casă anonimă de pe Herrengasse, la  
Zurich. Dulles nu va ascunde deloc sensul misiunii sale în can-  
toanele Confederației: să ia contact cu opoziția germană față  
de fuhrer, să preconizeze, împreună cu ea, posibilitatea unei  
răsturnări a nazismului. El va lucra pe față, fără ascunzișuri,  
decontractat, cu picioarele pe masă, cu sticla de whisky întot-  
deauna la îndemână, practicând ceea ce el numea „acțiunea în  
serviciul păcii”, surprinzându-l pe Masson cu metodele sale atât  
de puțin convenționale.

El este primul, la Aliați, care își va da seama de impor-  
tanța acestor contacte elvețiene atât de aproape de Hitler.  
Acești oameni ar fi putut admirabil să-l ajute în ceea ce inten-  
ționează. El...  
ghea vila Stutz, îl va urmări pe Roessler, dar în zadar. Atunci se  
va...  
...  
...  
...  
...  
pe Dulles să acționeze singur. Această faimoasă „acțiune în ser-  
viciul păcii”, el o practica de mult și încă eficace, grație lui  
Rudolf Roessler.

Un caz grav de conștiință îl frământase pe șeful serviciilor  
secrete elvețiene, când a aflat că un agent atât de perfect infor-  
mat și-a oferit serviciile Confederației. În rezultat pe care o pro-  
mitea acest om părea evident că puține elemente priveau  
direct Elveția obiectiv mări pentru expansionismul nazist.

În schimb, părea tot atât de sigur că Europa occidentală va  
fi vizată. Or, Masson nu putea compromite destinul Confede-  
rației, el fiind ad oficial pe reprezentanța diplomatică a țării. El  
nu era interesat de adevăratul comandament pe care-l ar putea  
aduce la cunoștință. Totuși, sentimentele sale proahate îi im-  
pedeau să dădea de adevăratul...  
tactică eficace, dar care să nu angajeze Elveția, cel puțin la lu-  
mina zilei.

Hans Hausmann este cel care a găsit o soluție temporară  
problemei. De ea urmau să se servească până în 1944. Așa ca din  
intâmplare, un personaj străin — unchiul canadian al soției lui  
Hausmann, se spunea, și care fusese supranumit Unchiul Tom  
— se va găsi la Biroul H, vila Stutz, în momentul când Roess-  
ler aducea informații care puteau servi Aliaților. Acest om era,  
de fapt, colonelul ceh Sedlacek. Astfel, cea mai grea acuzație  
ce s-ar fi putut aduce Elveției s-ar fi chemat „ușurință” sau  
„imprudență”.

Puțin timp după începerea campaniei Wehrmachtului în  
Polonia, Roessler a devenit un operator radio acceptabil, asimil-  
lînd perfect în trei luni lecțiile prietenului său Christian Schnel-  
der. Acesta din urmă n-a pus nici o întrebare. El avea idei co-  
muniste. Deși nu împărtășea parerile lui Roessler, știa foarte  
bine că nu pentru a-i ajuta pe nazisti poseda el acest emițător.

Primele știri transmise de Rudolf Roessler priveau te-  
roarea exercitată de nazisti. La 23 septembrie 1939, emigrantul  
german sosi tulburat la vila Stutz. El aducea o copie a unui  
plan, transmis două zile mai devreme de Heydrich înaltului co-  
mandament al armatei.

„Cel de-al III-lea Reich nu va reconstrui Polonia distrusă.  
Nobilimea și clerul vor trebui să fie, o dată cucerirea terminată,





De aceea Biroul H masă pur și simplu mesajul lui Roessler. Emigrantul german dadu dreptate elvețienilor. La adevărat el era înădăncă încredere. Nu se putea imagina că Occidentul nu va ține deloc seama de excepțională calitate a informațiilor sale.

O cascadă de comunicate va urma. Weather și Olga nu lăsa nimic în umbră din proiectele fuhrerului și din aplicarea lor de către Comandamentul superior al Wehrmachtului. În martie 1940 și în tot cursul lunii februarie în timp ce Hitler avansa pregătirea invaziei în Norvegia, Biroul H va fi tot timpul la curent.

Însărcinat de stăpînul Reichului cu realizarea atacului împotriva țării regelui Haakon, generalul Falkenhorst va trasa liniile generale ale planului său, bazîndu-se pe un vechi ghid de călătorie Baedeker, pentru că el nu cunoștea deloc Norvegia. Încă de la 26 februarie, Biroul H va ști totul despre acest plan.

La 1 martie, Hitler va adresa generalilor săi o comunicare privind vitoarea ocupare a Danemarcei, operație conjugată cu cea care va fi dusă de Falkenhorst împotriva Norvegiei, destinate amîndouă împiedicării — va pretinde fuhrerul — controlorelor Angliei asupra Scandinaviei. El va cere, în primul rând, asigurării surselor de minereuri ale Suediei, puse la dispoziția celui de-al III-lea Reich. La 8 martie, Biroul H va dispune de principalele elemente ale acestei comunicări.

Cu mult înainte ca Wehrmachtul să treacă la acțiune împotriva Scandinaviei, Danemarca și Norvegia vor fi discret vizitate de către Erika Toller. Danemarca și Norvegia vor fi cuprinse. Regii Danemarcei va fi scutit de regimul de ocupație. În timpul celui de-al II-lea război mondial, Erika Toller a fost transportată de către un submarin pe coasta Norvegiei. În cadrul celui de-al II-lea război mondial, Erika Toller a fost transportată de către un submarin pe coasta Norvegiei. În cadrul celui de-al II-lea război mondial, Erika Toller a fost transportată de către un submarin pe coasta Norvegiei.

Nu este vorba de afirmații gratuite sau de reconstituiri istorice tirziri. Dovezile abundă.

La 30 martie 1940 și apoi la 3 aprilie 1940, colonelul J. G. Sas, atașatul militar danez la Berlin va fi avertizat de atașatul militar elvețian de soarta care amenința Danemarca. Fapt curios, colonelul Oster, adjunctul ambasadului la Copenhagă și al lui J. G. Sas îl va informa imediat pe căpitanul Kjolhaug, atașatul naval danez. Guvernul danez nu va ține însă seama de fel de această informație, care era, totuși, confirmată de două surse.

La 25 martie 1940, în baza unei informații venind de la Kastanienbaum, adică de la Biroul H, guvernul norvegian fu și el prevenit, prin legatia sa de la Berna, de amenințarea care îi viza țara. Agentul elvețian va insista, însă nu va fi crezut. Și aici, o altă sursă, suedeză de data aceasta, și anume atașatul militar de la Berlin, va confirma în zadar știrea, la 5 aprilie. Planul nazist „Weserubung” va reuși perfect!

Acest tragic episod al celui de-al doilea război mondial a caracterizat reacțiile stranie ale statelor majore europene, ale guvernelor democratice ale epocii, neobișnute cu participarea serviciilor de informații secrete la conducerea bătăliilor. Neîncrederea acestor guverne față de tribulațiile lumii din umbră le va duce de-a dreptul la catastrofă. Nici Belgia, nici Olanda, nici Franța nu vor scăpa de dezastru, deși, ca și Danemarca și Norvegia, aceste trei țări vor fi și ele prevenite din timp...

Mirât, dar nu descurajat de neîncrederea conducătorilor danezi și norvegieni, care îl ajutaseră atât de bine pe Hitler, Rudolf Roessler se va încăpățîna, cu atât mai mult cu cit valurile de trupe naziste vor continua să se adune pe coasta Norvegiei.

El știa de mult că Belgia, Olanda și Franța erau vizate. Versiunea definitivă a „planului galben” împotriva Occidentului, plan pus la punct de von Manstein, data din 27 februarie 1940. La 10 martie 1940, generalul Delvoire, atașatul militar belgian la Paris, a prevenit, din ordinul guvernului său avertu-

zat de elvețieni, deci de Roessler. Comandamentul suprem francez comunicându-i liniile mari ale acestui plan.

Ce prevedea acest „plan gâben”? Ofensiva pe Meuse între Charleville și Sedan, patrundere prin Ardeni, în timp ce grosul forțelor franceze, belgiene și britanice vor fi fixate la vestul frontului, pe frontiera belgiană. Tancurile generale Hermann Hoth și ale generalului Heinz Guderian vor exploata această spartură la Sedan, apoi se vor întoarce într-o gigantică arcă în direcția Basse-Somme, apoi se vor strădui să ajungă la mare sperând să prindă în cursă grosul armatei aliate. Generalul Thomas nu prețuia minute și carbură, decât pentru douăzeci de zile.

La 10 mai 1940, Comandamentul suprem francez a totuși despre proiectul german.

La 1 mai 1940, Roessler primește un scurt mesaj de Werther:

„Atenție la 10 mai, în dimineața S. lanului. Planul „gâben” menținut. Cincizeci de divizii masate de-a lungul fronturilor belgiene și olandeze. Guderian și Hoth gata să se reunească asupra Sedanului”.

Depeșa se termina cu aceste cuvinte: „Țineți-vă!”

La 1 mai 1940, atașatul militar francez de la Berna, informat în secret de un emisar al Biroului H, colonelul S., trimite „Unchiul Tom”, telegramă imediat la Paris: „Atacul german avea loc foarte probabil la 10 mai. Va fi îndreptat împotriva Sedanului”.

Totul lăsa să se spere că, de data aceasta, statele neutrale nu vor fi luate prin surprindere, ca cele din Danemarca și Norvegia. Că vor infrunta Wehrmachtul instalând dispozitive de apărare din fața colosului nazist, de data aceasta. Acesta a avut mai mult cu el decât se credea. La 10 mai 1940, generalul Gatche, șeful Biroului 2, și colonelul L. au sosit la Biroului 5, unde s-au așezat la masă. Au discutat despre situația major generalului și despre ceea ce continea pe ea. Au discutat și despre dan. Elveția.

Nici aici, după cum se vede, nu se poate vorbi de o reconstrucție istorică tardivă. Aceste dovezi certifică faptele.

În dimineața zilei de 10 mai, armata germană trimitea alți oameni nu o aștepta acolo unde ea fura noi tancuri adică în locurile indicate de Werther. La 13 mai, Sedanul cade. Trei zile mai târziu, tancurile lui Guderian avansează o sută de kilometri la vest de Sedan într-o țară deschisă, fără nici o apărare. La 24 mai, învictoria amfibie a germanilor s-a terminat. Operația a fost condusă riguros pentru a nu se lăsa nici o șansă nu se înșala pe teren. Ceea ce ar fi putut fi belgieni, englezi, francezi, sau poate totuși în triumf striml.

Singura speranță de rezistență a fost în Danemarca.

Strategii pot pe o parte să spună că, în orice caz, în campania din 1940-1941, pe lângă celelalte, au fost și chiar consulta stelele...

Vașta și înaltă este, de asemenea, o parte a lucrului de informare extraordinare ce le-au fost comunicate, întotdeauna din timp, pentru a inclina în favoarea lor soarta luptelor!

Aceste stăfe majore sînt vinovate într-o proporție enormă de înfringerea din 1940. Ele nu vor spăla niciodată această vină. Ele nu vor putea niciodată respinge valabil acuzațiile ce li s-au adus atunci. Din vina lor, Europa a cunoscut ocupația, apariția colaborărilor rușinoase cu inamicul și milioanele de lănte ce au fost sacrificate nebuniei naziste.

La Lucerna, prăbușirea aliaților lor, datorată în bună parte neîncrederii pe care aceste state majore au manifestat-o față de lupta ce se ducea în umbră în favoarea lor, l-a uluit pe Roessler. Apoi, l-a mîhnit. Copleșit, el s-a izolat. De la locuința sa din Wesemlin, unde ascundea aparatul de emisie-recepție, el își avertiza prietenii. Să oprească transmiterea documentelor. Să mențină o simplă legătură de contact, la fiecare opt zile. Era vorba de o măsură de prudență. Ar fi inutil ca Werther și





Opera La 3 august 1940, el transmite un mesaj important con-  
tutului elvețian de la Lucerna prin intermediul mai degrabă  
La 31 iunie 1940, Hitler a informat statul său major de hotărârea  
irrevocabilă de a ataca Rusia. Căutăm să vedem din ziua aceea de  
vedesc că planurile personale de agresiune erau de mult gata

„Sint convins că hotărîrea Angliei de a continua bătălia se bazează pe sprijinul scontat din partea U.R.S.S. Se petrece o straniu dincolo de Canalul Mincei. Ieri, englezii erau la Paris. Iată-i din nou în picioare. Este suficient ca Rusia, neliniștită de cuceririle noastre occidentale, să facă să se înțeleagă că ea nu dorește dezvoltarea puterii germanice, pentru ca ei să se ca înecații de speranța unei răsturnări complete a situației, în câteva luni. Dacă zdrobim Rusia, ultima scindură de la Paris, Angliei, aceasta se va scufunda o dată cu ea. Și Germania va deveni stăpîna Europei, inclusiv a Balcanilor. Pentru aceste motive, Rusia trebuie lichidată. Data prevăzută a atacului: pe mîlava anului 1941

O singură lovitură de masă. Noi vom declanșa două ofensive simultane. Una la sud, spre Kiev și Nipru. Alta prin nord, prin țăările baltice, până la Moscova. Acolo, cele două .. vor face joncțiune. După aceea, dacă va fi nevoie, va avea loc o operațiune specială, care ne va aduce petrolul de la Baku. O sută douăzeci de divizii vor fi repartizate acestui front. Șaiszec vor fi suficiente pentru Occident. Ofensiva va dura cinci luni. Pornirea va avea loc în martie 1941. "

A very interesting letter from  
 the Hon. J. W. Foster, dated  
 Nov. 10, 1879, at Washington.  
 It contains a full report of  
 the proceedings of the National  
 Conference on the subject of  
 the "National Historical Commission."  
 The Commission was organized by  
 Act of Congress, March 3, 1879,  
 and its first meeting was held  
 on November 10, 1879, at  
 Washington, D.C. The members  
 present were: John W. Foster,  
 Secretary of War; Charles  
 Smith, Secretary of the Interior;  
 and several other gentlemen.  
 The subject of the conference  
 was the establishment of a  
 national historical commission,  
 which would have charge of  
 all matters relating to the  
 history of the United States.  
 The commission was organized  
 for the purpose of collecting  
 facts and materials for the  
 preparation of a general history  
 of the country. The members  
 of the commission are as follows:  
 John W. Foster, Chairman;  
 Charles Smith, Secretary;  
 and Messrs. [names illegible].  
 The commission will hold  
 regular meetings at the  
 Department of War, and will  
 report to Congress at the next  
 session.

moartea nazismului. Suntem gata să ajutăm pe cel care i-o va da cu mai multă voință, oricare ar fi naționalitatea sa.

— Dar nu există încă un razboi germano-rus? replăă mareșalul Hausmann, și năuic na d v o a sa ca ne p e n a t e p l a l a o asemenea hotărâre antinazistă din partea sovieticii r. În orice caz, noi nu vom corespunde încă odată cu ei.

[illegible]

tenorul Reichului și să analizeze aceste informații, Roessler trecu la studierea mijloacelor de a-l avertiza pe ruși. Timpul presa. Printre numeroasele detalii care veneau de la Comanda-

Generalii Halder și Brauchitsch vor prezenta fuhrerului la 5 decembrie 1940 planul „Otto”, asaltul pregătit de către Înaltul comandament. Conform planului, Moscova nu prezenta nici o importanță. Armata Roșie va fi împinsă spre nordul și sudul

și va ocupa porturile de la Oceanul Arctic. Va trebui ca această divizie să fie transferată de la Narvik, pînă în Finlanda, prin



vor trebui să fie terminate la 15 mai 1941. Acest plan perfect nu va suferi nici o modificare importantă ulterioară.

Pentru a-l menține secret până la aplicarea lui, Hitler ordona să se multiplice numai o nouă exemplare. Se va distribui câte un exemplar fiecăreia din cele trei arme: tere tr. aeriană și navală. Celelalte șase vor rămâne la cartierul militar de la Maybach, al Comandamentului suprem.

Opt zile mai târziu, a doua zi de Crăciun, Rudolf Roessler primi cel mai lung dintre mesaje pe care le captase până atunci, după ce fusese decodat în patru zile și opt ore. Decodarea a necesitat douăsprezece ore. O adresa în limba germană. Era o parafrază a planului "Operațiunea Barbarossa". Cel mai mare pește prins de tovarășii săi. În fața acestui document, emigrantul german rămase confuz. Își amintea foarte bine de lucrurile pe care le-au avut ei de îndeplinit. Chiar dacă funcțiile lor îi autorizau să se aplece peste probleme importante, pentru a studia executarea lor, era necesar ca ei să le poată copia pe ascuns. El continuă să înfrunte primejdia din ce în ce mai mare. Iar el nu știe ce să facă cu producția...

A încercat în zadar un mijloc de a-i avertiza pe ruși printr-un intermediar. Nu-l mai rămânea decât o soluție pe care a respins-o până atunci pentru că îl obliga să trateze cu comuniștii: prietenul Christian Schneider, omul care l-a ajutat să-și monteze postul de radio, care l-a învățat în alfabetul morse pe de căpătâșul lui...

— Nu știu cum să pot să-l conving să vorbească cu rușii. Schneider se îndreptă spre el și începu să vorbească în limba germană pentru a vorbi. Într-o clipă el era un tânăr mirat. Hotărât să nu facă pe șeful Roessler rădăci rădăci un gest al mîinii.

— Să nu glumim, Christian. Dețin informația care învață multe. Ele pot fi de un mare ajutor sovietic chiar. Dacă vor să plătească, o vor face mai târziu. Vor mai avea și altele, crede-mă. Sunt hotărât să colaborez, deși acest cuvânt mă deranjează mult, chiar gratul.

Schneider reflecta îndelung.

— Dacă nu le ceri să-ți plătească, te vor lua drept un agent provocator. Îi cunosc bine... Informații importante?

Roessler își scrută prietenul. Se hotărî:

— Este vorba de război. Nemții vor să invadeze Rusia. Trăsăturile lui Schneider se crispară.

— Ești sigur de sursa ta? întrebă el.

— Da. Îți amintești de postul de radio? Am prieteni în Germania. Nici nu se poate mai bine plasați.

Roessler continuă:

— Nu pun decât o condiție pentru colaborarea mea. Prietenii mei înfruntă suficiente riscuri. Niciodată sovieticii să nu caute să afle cine sînt ei.

Christian Schneider se ridică și murmură cu indoială:

— Tocmai aceasta va fi mai greu de obținut din partea Moscovei. Te voi revedea peste cincisprezece zile.

Două săptămîni mai târziu, un Schneider grijuliu se prezentă la întâlnirea prevăzută. Cei doi oameni se plimbau discutînd.

Clauza de anonimat cerută nu a înlesnit lucrurile. Rușii ignoră încă întreaga afacere. O celulă sovietică pentru culegerea de informații există la Geneva. Schneider lucrează pentru ea. Fără a-l numi, el a vorbit despre Roessler șefului acestei baze. Acest responsabil s-a cam strimbat. El vrea să facă o încercare, dar nu răspunde de reacțiile Centralei, organismul care conduce de la Moscova toate „delegațiile” răspindite în străinătate. Pentru siguranță, Roessler nu va vedea niciodată pe responsabilul sovietic din Elveția, nu va cunoaște numele său. Se va respecta reciprocitatea: nici Geneva nu va ști nimic despre Roessler.





## NDA. FRX.. ELVEȚIA CHEAMA MOSCOVA

Acest Alexandre Radolfi sau Rado cum îl numeau intimit, era plin de temperament. Bucuria lui de viață îl proteja mai bine decât toate „acoperirile” tradiționale ale spionilor. Cu greu îți-ai putea închipui pe acest om sanguin întors spre lumea exterioară, ocupat să comploteze, să spioneze. În schimb, foarte ușor îți-l poți închipui alergând după femei, apreciind o masă bună „Un sîbarit”, pretind prietenii săi. Și totuși, acest ungur este un agent secret de calitate, colonel al Armatei Roșii, pregătit într-o școală ciudată, Șchodnia, pepiniera serviciului de informații sovietic, din apropierea Moscovei. Înainte, Rado a participat la epopeea Kominternului, organizînd revoluții în toată Europa : în țara sa natală, la cehi, la polonezi, în Germania, unde, de altfel, o va întâlni pe Elena, cu care s-a căsătorit, grăbindu-se să-i dea doi băieți. În 1936, M.G.B.-ul, Ministerul de Stat al Securității, Centrala, cum spun familiar spionii sovietici, i-a încredințat postul de rezident în Elveția.

Contrar denumirii care îl desemnează, un rezident nu locuiește niciodată în zona pe care o supraveghează; instalat într-o țară limitrofă, ale cărei legi se ferește să le încalce pentru a nu-și pierde credibilitatea. El este însă un om de încredere, versat în plecatii în țara pe care o vizază, în locul pe care vor fi efectuate acțiunile. El face transmisiunile de știri către Centrală. Adăpostul





Asta o slabea și o îndemna să facă unele imprudențe. Și-a de-  
munat imunitatea ei și-a montat liniștită lungă antenă a postului  
său de emisie-recepție pe unde scurte, în grădina vilei. În a-  
cunda sama aparatul într-o cutie de biscuiți, în fundul una-  
dă p din suflăzete. Transmitema numai o dată la două săptămă-  
ni. Ea avea puțin agent de c-a-asta parte care îi furniza  
neregulat unele informații minore.

Rado avea mai multă abilitate. Desu opera încă el adu-  
nase în 1939 cam cincizeci de surse de informații: mai întâi  
legatara cu Geneva, dar și cu Londra. Ungarul a adu-  
această maximă indiană: „Pentru a vîna iepurele, ia și a-  
cu care poți omori tigrul...”. El a fost întotdeauna prevăzător.  
Printre sursele sale se numărau un evreu lituanian — „Isaac” —  
funcționar la Biroul Internațional al Muncii, care îl informa  
despre Societatea Națiunilor; un francez, „Brandt”, care îl  
dubla pe acest lituanian; „May” și „Anna”, care se interesau  
de armamentul din Italia. Cît despre „Lili de la Vatican”, ea  
era, de fapt, un diplomat acreditat pe lângă Sfîntul Părinte.  
Rado a considerat că Sovietul Suprem nu va fi nemulțumit să  
află într-o...  
ale bisericii.

Cea mai bună sursă a acestor informații de angajare  
lui Roessler, se numea „Pakbo”. Acest pseudonim ascundea un  
agent talentat: Otto Pünter. Acest Otto și-a creat o mică orga-  
nizație personală. El a botezat-o „Rot”. Aceasta lucra în Ger-  
mania de sud. Era formată din concetățeni germani, ostili na-  
zismului. Incomparabil mai puțin bine plasați și mai pu-  
eficaci decât...  
miteau aproape întotdeauna aprecieri economice și numai cîte-  
odată informații militare.

Otto Pünter, un evreu din...  
dului Social-Democrat...  
fascismul...  
pentru...  
transporturile de arme pe...

Și-a început cariera la 10 iulie 1930 participînd la un zbor me-  
morabil deasupra Milano-ului pus la cale de italianul Randolfo  
Pacchiardi, zbor în cursul căruia a aruncat asupra orașului pa-  
chete mari de manifeste antimussolinene. Un asemenea trecut  
l-a sedus pe Alexandre Rado. Descoperind, grație unei indis-  
creții a Partidului Comunist Elvețian, adresa acestui Otto  
Pünter din Elveția, el l-a contactat și l-a angajat.

Secretarul general al partidului comunist, Leon Nach-  
secondat de fiul său Pierre a asistat recrutarea acestui agent  
de legătură al lui Rado. Toți sînt neobișnuiți cu el și cu p-  
trinit vînător Moscovici. Aproape toți... și Christian  
Schneider și Rache. Dăbînd...  
a, Manon Cerdas Nach...  
fado, Margareta Bon...  
Edmond și Olga Hamel, tot din Geneva. Aceștia din urmă vor  
deveni radiotelegrafistii rețelei. Alexandre Rado îi vizitează ade-  
scori, mai ales pe tinăra și drăguța Margareta, care a devenit  
metresa sa. Toți îl stimează și îl apreciază buna sa dispoziție per-  
manentă. El ținea atît de mult ca atmosfera din jurul lui să fie  
ușoară...

Nimeni însă nu știa unde locuiește el. Înainte de a se in-  
toarce acasă, din obișnuință — adeseori aceste reflexe sînt sal-  
vatoare — el făcea întotdeauna ocolisuri mari. Nimeni nu tre-  
buia să știe că el locuiește la nr. 113 de pe strada Lausanne.  
Această arteră lungă pleacă de la gara Cornavin din Geneva,  
merge de-a lungul cartierului Paquis și se termină în fața par-  
cului Mon-Repos, deasupra lacului Lemane.

În acest parc frumos, minunat întreținut, dau ferestrele  
sefului celei mai bune baze de spionaj sovietic din Europa occi-  
dentală. O celulă puternică ce va „dormi” pînă la intervenția lui  
Rudolf Roessler, apostolul antinazismului. Iată care era situa-  
ția cînd va sosi acest omuleț din Kaufbeuren, care o va anima  
subit, îi va da o anvergură nenumărată. În sfîrșit, un alt perso-  
naj, care va deveni tot atît de puternic, tot atît de important ca

și Rado, grație căruia Roessler se va face auzit de Centrală, este un englez și se numește Alexander Foote

O viață destul de haotică și viața acestui cetățean britanic. Aparent totul îl împingea să devină un agent secret. O familie torturată, chinată. Un d d din acei oameni permanent nesăți, făcuți, care iubesc banii, dar nu le place munca. Instinctul de putere îi devoră dar timiditatea încă foarte puternică îi paralizază. Turbează că nu au reușit dar nu fac nimic pentru a scăpa de împotmolire. Această profesie, cel puțin îi eliberează pentru că prin ea potoliesc toate poftele. Ei o adoptă fără ezitare de îndată ce se prezintă ocazia și se întind și spre zilele. Foarte a făcut aceasta, se pare, fără o clipă de ezitare.

S-a născut într-un mediu înstărit, în 1905. Va primi o bună educație, dar de care nu va profita de fel, pentru că el nu va străluci. Colegii săi de clasă parvin. El veghează. Mai este girantul unei vage afaceri comerciale, apoi director al unui garaj mizerabil, șeful vânzării într-un magazin și apoi toate acestea în răstimp de doi ani. În sfârșit, devine membru al partidului comunist. Este momentul în care Spania începe să se zbată în ghera civilă. În sfârșit, este o cauză frumoasă de apărut. El poate interveni în justificată deluță frumoasă și generoasă.

In 1936 Alexander Foote, a local prospector de Madrid, a  
furnea de baton, a la vez de la grande de la granja de C.  
tallada de la granja de la granja de la granja de C.  
Indemnidad para la familia de la granja de la granja de C.  
tallada de la granja de la granja de la granja de C.  
Pagador de la granja de la granja de la granja de C.

În 1945, Fante face din Spania o publicație aflată în mișcare la volanul unui camion al C.R.C. - R.A., pe care îl conduce până în Anglia. Putea să te complice în tot felul de intermedii. În Spanghal, care l-a expulsat în conștientul Partidului Comunist. Era la Birmingham. Fante nu are nimic de făcut și se plictisește. În realitate, nu era decât un pretext pentru a-l scoate din infernal spațiu. Când Fante se prezintă la sediul

Partidului Comunist, în King Street, la Londra, la câteva zile după acest congres, îl aștepta o surpriză. În loc să fie retrimis pe front, i se propuse o muncă specială pentru care Douglas Springhall l-a recomandat cu caldura. Trebuia să devină agent secret pe continent, pentru Uniunea Sovietică.

Comisarul său politic nu-l judecaseră greșit. Foarte acceptabil  
nepăsător. El plecă apoi la Saint James Hood, sediul reziden-  
tului instalat la Londra. Se întorcea la sfârșitul de an  
gajare. Apoi i se înmăna un palet de instrucțiuni. Va pleca la  
Geneva. La 10 octombrie 1966 va fi numit șeful misiunii la  
Paris. marți a acestui oras, strada Mont Blanc. Se stabilește  
pentru el o cantină cu cele necesare în română. Foarte va  
purta o eșarfă albă la gât va purta o curea de piele în mână  
o căptă. La ora 12 o furtună de ploaie va trebui să  
se va purta o parică de ploaie. Este de la mână o  
portocală.

„Sonia” îi răci însă  
avântul. Va trebui să continue să învețe, să observe. Îl tri-  
mite din nou la München, de data aceasta cu 900 de dolari. Să

ea. Unul din agenții ei din Germania va trece sa-l vadă în aprilie și li va da bani.



Pe acest agent Foote îl cunoștea Era William Phillips, unul din prietenii săi din brigada internațională. Acest bărbat îl supraveghea fabricatele unei țări a truțului I. G. Farben de la Frankfurt în contul rusilor. În august 1939, Ursula Schultz convoca urgent pe cei doi spioni britanici la Veneția. Centrala i-a ordonat acest lucru pentru că războiul va izbucni în curând și pentru că nu vor avea probabil noi misiuni, îi va plăti în radiotelegrafie Bill Phillips și Foote se instalează într-o pensune modestă de la Martello. În fiecare zi, ei urcă la Caux și exersează la aparatul de emisie-recepție al Ursulei. În ianuarie 1940, Foote devine operator foarte acceptabil, poate corespunde cu Centrala în locul „Soniei”. Ceea ce nu o jena de fel. Ea se simte din ce în ce mai obosită de această muncă și pe urmă arde de o dragoste subită pentru William Phillips.

Șapte luni mai târziu, în august 1940, M.G.B. ordonă lui Alexander Foote să plece la Geneva și să se pună imediat la dispoziția lui Rado, pentru a-i învăța pe Margareta Bolli și Edmond Hamel mînuirea aparatelor de emisie-recepție. Ambii tocmai fuseseră dotați cu cite un aparat modern. Bolli și-l instalează acasă, în strada Henry Mussard, în cartierul Eaux-Vives. Hamel nu va avea nici o problemă cu mărirea aparatului său aproape de parcul Alfred Bertrand, șoseaua Florissant 192, pentru că aici el are un magazin de aparate de radio, cu atelier de reparații. Deși mai studiase radiotelegrafia la Paris, în mod particular, el se va dovedi totuși cel mai puțin dotat din cei trei manipulatori morse ce vor lucra în contul sovieticilor. Evita Centrala hăruirea Foote va fi radiotelegrafistul. El va comunica Rado toate afacerile sale urgente și importante. Dar Hamel și Bolli vor aștepta în pacea celor două funcții. Englezul nu va trebui să călătorească la Geneva, pentru că redace primele zile de reparație din partea sovieticilor. El va merge la Lausanne. Indicatorul său va fi NDA și numărul de apel FLX. Când va sosi Sonia și Phillips, din ce în ce mai îndepărtat, M.G.B. le-a dat autoritatea demisia.

Și a de a se eclipsa și de a se întoarce în Anglia, în noiembrie 1940. Ei vor pleca la 20 decembrie, făcînd o escală la Lisabona.

Au avut însă timp să sărbătorească, cu cinci zile mai înainte, instalarea lui Foote, care a găsit un apartament pe strada Legeraie nr. 20, la ultimul etaj al unui imobil mare, la capatul unui lung culoar. Doua uși succesive, bine ferite, bătuseră intrarea, constituind un adevărat chiperig de subușan.

Această dispunere strategică ideală îl încîntă pe Alexander Foote. Dacă vizitatori cu intenții dubioase vin să-i forțeze locuința, el va avea destul timp să distrugă aparatul, cifrul de codificare și arhiva. Pentru aceasta, el păstrează o sticlă de benzină și o chiuvelă, disimulată într-o ascunzătoare amenajată în fundul vestiarului în care ține materialul.

Prima preocupare a lui Foote, după mutare, a fost să găsească un electrician care să vrea să-i instaleze o antenă separată pentru postul său de jur-împrejurul apartamentului, minimum necesar pentru a comunica în mod eficient cu Moscova. Dacă cei care va efectua această instalație se va mura de lungimea neobișnuită a conductorului de unde electromagnetice cerut, el îi va răspunde că dorește să poată prinde perfect, în orice moment, postul de radio B.B.C. de la Londra: vocea patriei sale. Acest capriciu aparent, pe lângă atîtea altele exprimate cu un accent afectat, va contribui la crearea legendei dorite de Foote. El trecea drept un milionar britanic excentric, în vacanța.

Ouchy: ofițeri și funcționari ai Majestății Sale, bogați și se-





acel trend ca Statul Suprem va accepta informații provenind de la un individ despre care nu se știe nimic, afară de nume sau conștientiv? Și ce este drept când pe a colaborator sau pe un secretar al lui asupra tuturor? Informațiile pe care acest „Lucy” le furniza au fost senzationale și ar fi adevărate. Sunt atât de amănunțite și de precise, încât s-ar putea crede că vin direct de la comandantul nazist. Să nu se arate deci prea multă încredere în „Lucy”, care este desigur, un agent provocator.

#### „CĂTRE TOATE REȚELELE CĂTRE TOATE RIȚILELE”

Dacă Rudolf Roessler ar fi fost tentat să abandoneze la acest început al anului 1941, nimeni nu ar fi putut să-l facă să renunțe la o astfel de idee. Fără îndoială însă, că încăpăținarea și hotărîrea, manifestate de aceasta ființă fragilă, au făcut ca această afacere de spionaj să fie atât de diferită de celelalte.

Iată, într-adevăr, un om care, datorită unui minuscule pumn de intermediari, are zece fideli colaboratori ai săi ascunși în inima Comandamentului suprem al Wehrmachtului, va cunoaște totul, chiar și cele mai mici hotărîri ale lui Hitler, cu mult înaintea restului lumii, începînd din 1939 și pînă la sfîrșitul lunii aprilie 1945. Știu de stat major se vor succeda unul după altul, nerămînînd decît cîteva luni, uneori numai cîteva săptămîni, în contact cu stăpînul Reichului. Rudolf Roessler a fost, deci singurul, adevăratul martor total al acestor ere agitate a istoriei planetei noastre... El a simțit palpitînd în minile sale fiecare dintre elementele ce anunțau convulsiunile lumii... Măsurînd importanța acestor informații, care se vor strecura, aseton de carne vie, de sînge, de ajuns pentru a simți, gîndindu-te înaintea întregii lumi, firele ce comandă atîtea destine...

Să cunoască secretele tuturor problemelor. Roessler ceda aceste ameteți. El deveni de un orgoliu de neînșurubit.

Se înțelege astfel mai bine de ce acest german frivoli nu va cunoaște nici descoperirea, nici deșelarea, nici plătirea în fața neîncrederei a state de către Aliați și sovietici, tulburat, este adevărat, de căderea lui în secretele năvălirii. Ceva mai mult, el se va afla conștient de ceea ce nazii nu va răzbi pentru a elibera mai puțin din viața sa. Nu va fi deloc pentru dăruirea și, ca Oskar, va fi în umbra unei aserțiuni om în mod constant apăsătoare asupra lui zădărnici. Un peșce și puțin cam trist, și puțin deosebit pe care o ține în fața lui a face și suferința sa. Germanii pe care o ține la Căminul său. El nu va putea să se descurte de afecțiunile soției sale. Numai câteva frânturi dezlănțite de vorbă, care îi mai scăpau uneori, în orele cele mai exaltate.

„Pentru a-și atinge scopurile, a spus La Bruyere, cea mai mare parte a oamenilor sînt capabili mai curînd de un mare efort decît de o lungă perseverență“. Roessler era diferit de ceilalți indivizi. Dat fiind că se simțea mai angajat, el era mai conștient. El va persevera, știind bine că constanța sa va sfîrși prin a înfrînge neîncrederea rușilor. El se va întări în hotărîrea sa, pentru a-i face pe ruși fericiți, fără voia lor. De aceea, în seara zilei de 27 martie 1941, cu toate cuvintele aspre din partea Centralei, primite cu opt zile mai înainte, el îmbrăcă totuși livrea sa lui „Lucy“ și îl cheamă pe Christian Schneider. O știre care îi ardea mințile a picat în casca de ascultare a aparatului său de emisie-recepție. Complici săi din OKW îi comunică că Hitler a hotărît să înceapă invazia în Rusia săptămîni. Ea era inițial prevăzută pentru 15 mai 1941. Dacă sovieticii vor voi, cu adevărat, de data aceasta să țină cont de informație, Armata Roșie va avea timpul să organizeze mai bine apărarea. Acum, în schimb, Roessler se simțea în cea mai înaltă măsură responsabil.

Redevine din nou un fel de om care se simțea în cea mai înaltă măsură responsabil. El se simțea în cea mai înaltă măsură responsabil.

apoi la viața Stutz la Kastanienbaum, pentru a da alarma elvețienilor, cei care-l utilizau și care normal aveau prioritate. El le explica cauzele acestei amînări.

Cu douăzeci și patru de ore mai devreme, o revoltă populară, propusă de majoritatea armată, l-a răsturnat pe prințul Paul, regele Iugoslaviei, aservit Germaniei naziste. Prințul regele al iugoslavilor Petru al II-lea a fost proclamat rege. Generalul Simovici a propus imediat odată cu al III-lea Reich un pact de neagresiune. Căci, în acest moment, se afla în fața lor fața de fațetă a războiului. Hitler a declarat la Belgrad. Nebun de furie, considerîndu-se sfidat de această națiune minoră, Hitler a hotărît represalii radicale. El a decretat imediat directiva sa nr. 25, adresată statului major operațional OKW.

„Lovitura de stat militară iugoslavă a modificat situația politică în Balcani. Cu toate asigurările sale de loialitate, Iugoslavia trebuie să fie de acum înainte considerată ca dușmană a Germaniei și redusă la discreția acesteia, cît mai repede posibil. Am deci intenția de a o invada, ca și pe Grecia, și de a distruge armatele lor. Începutul operațiunilor va avea loc în zorii zilei de 6 aprilie 1941. Este recomandabil, evident, să amînăm „Operația Barbarossa“ cu patru săptămîni“.

Roessler insistă pentru ca Aliații să fie avertizați la timp de această apropiată zdruncinare gravă din acea regiune a Europei. Fiind un bun strateg, el nu ignoră faptul că pierderea acestor teritorii ar reprezenta o serioasă lovitură dată Angliei. Întîrzieră invaziei în Rusia, îi umplu, în schimb, de bucurie.

„O gravă și grosolană greșală strategică, declară el elvețienilor din Biroul H, în analiza sa privind situația. Aceasta lună amînată va lipsi cu siguranță Wehrmachtului în atingerea obiectivelor pe care și le-a fixat. Teribila iarnă rusească îi va împiedica. Aliații vor putea să profite de această ocazie. Pentru toate acestea, pentru a smulge o țesătură care rănea orgoliul german“.



Începînd din această zi 27 martie, contactele radiotelegrafice ale lui Roessler cu agentii săi din Berlin vor avea loc zilnic. De fiecare dată Roessler îl va informa mai întîi pe Christian Schneider alias „Taylor”, apoi îi va preveni pe el. Se pare că într-adevar acesta din urmă nu acceptă în continuare această stare de lucruri. Ei nu vor face niciodată nimic mai mult decît să-l pună la cîrmă pe Alexandru Rado și cînd va fi în măsură să-l îndepărteze de la cîrmă, încurcapi Cera ce face în informațiile lui „Lucy”?

Sîmbătă, 29 martie, cu tot ordinul categoric al Centralei de a nu ține cont de informațiile acestei surse periculoase, Rado îi cere lui Foote să avertizeze Moscova, chiar în aceeași seară, la ora de apel obișnuită, că această misterioasă „Operație Barbarossa” este amînată cu patru săptămîni. Răspunsul MGB-ulul, primit miercuri, 2 aprilie, nu l-a lăștit. Iată-l, aspru, amenințător:

„Încetați să mai ascultați aceste baliverne”.

Alexandre Rado nu mai insistă. Fiecare din rapoartele transmise de către „Taylor” va sfîrși blocat sub cotul său. O violentă explicație avu loc între șeful rețelei și omul său de legătură la 25 aprilie, deoarece Schneider a ghicit, datorită reticențelor patronului său, că mesajele prietenului Roessler nu mai părăsesc Geneva.

— Nu putem întreține relații cu neamțul tău atîta timp cît el nu va înceta să ne transmită informații false.

— El nu o va spune niciodată.

— Cine te încredințează că acest om nu ne induce în eroare? Împă Rado.

— Comiți o gravă eroare, tovarășe. Cera ce faci este o mare trîdnă. Nu poți să-l lași pe Christian Schneider să se lăture de noi. Știi că el nu a cunoscut totul despre planurile noastre, pentru că punde, în parte, de aceasta.

— Sînt acopent, Centrala nu-a așteptat ca tu să ai vrea să transmiți nimic de la „Lucy” altui.

— Transmite totuși aceste știri. Este mîna ta, este mîna ta. Nu am nicio probă cînvîrșite să-l dăm în răspundere el. Fie un antinazist, ca și tine, ca și mine...

— Nu insistă, nu voi transmite nimic.

Acestea sînt cele două mesaje. Cînd la 17 aprilie, la 17 aprilie, germanii care se aflau în Polonia au început să se retragă acum în pădurile de la Chelmski, în bătălia de la Chelmski. Ce fac ei acum? A XVII-lea armată germană s-a retras din Polonia la vest, în direcția frontului de la Chelmski. Ce se va petrece? Trupele germane sînt în retragere. Ce se va petrece? De ce?

— Nu voi transmite nimic!

Schneider ieși, trîntind ușa societății Geo-Press. A doua zi luă trenul spre Lucerna, se întîlni cu Roessler în Kapellgasse, la Vita-Nova Verlag. El îi explică pe scurt atitudinea rezidentului-director, încercînd în mod stingaci să caute scuze Moscovei. Rudolf Roessler declară că înțelege. Lumea vrea și îi place să fie înșelată. Însă el, „Lucy”, nu se va opri.

— Evenimentele, dragul meu Schneider, ne vor da, din nenorocire, motive să ne încăpăținăm. În acel moment, Moscova ne va auzi.

Tot timpul lunii mai 1941, rușii nu vor mai primi nici o știre despre activitățile lui „Lucy”. El nu va șoma, însă. Zi de zi va semnala lui Christian Schneider, apoi elvețienilor, înaintarea soldaților Wehrmachtului către frontierele sovietice.

Pe 15 mai 1941, germanii au început să treacă în România cu douăzeci și una de divizii de infanterie și șase divizii blindate. Trupele mareșalului von Rundstedt la sud, adică 17 divizii de infanterie, patru divizii de munte, patru divizii de infanterie purtată și cinci divizii blindate. Formidabila armată a mareșalului von Rundstedt, care a trecut în România, este compusă din douăzeci și trei de divizii de infanterie. Pe un front de

1 600 km. trei milioane de oameni șapte sute cincizeci de mii de cai, șase sute de mii de mașini șapte mii două sute de tunuri, trei mii de tancuri și o mie opt sute de avioane așteptau ziua J, ora H.

Rossler a născut toate aceste detalii și a dat totul detaliat. O exaltație mare a provocat. El a devenit de asemenea starea de spirit a trupele ruse de la Târt la Insteburg Zichenau, Chelm, Bialystok, Plesk și Ios. A insistat mai ales asupra planului de atac care urma să fie odată acestei enorme mașini de război. Misiunea lui von Leeb: să treacă... să zdrobească forțele rusești de pe întreg teritoriul baltic, să aibă drept țintă Leningradul. Trupele sale de șoc vor fi diviziile blindate comandate de generalul Hoepner. Misiunea lui von Bock: obiectiv, mai întâi Smolenskul și apoi Moscova. Misiunea lui von Rundstedt: să înainteze rapid către mlaștinile dintre Pripiet și Carpați, având drept țintă Ucraina și, dacă este posibil, să ajungă la Kiev... Strategia hotărâtă de către Comandamentul suprem al Wehrmachtului pare clară. Un mare efort la centru, printr-o regiune mlaștină, tăiată de fluviu și riuri, unde el știa că nu era așteptat. Să facă să sară frontul rus și să zdrobească armatele sovietice încercuite în pungi. Să ocupe dintr-un singur salt toate marile centre vitale.

În această lună mai și în prima săptămână a lunii iunie 1941, Alexander Rado nu dormea decât puțin și se afla aproape din strada Lausanne din Geneva, nr. 113. El citea și recita aceste informații. Poate că Centrul se înșală? De ce să nu le acorzi încredere? Cuvintele lui Christian Schneider îi revăluiră mai multe decât el credea. „Te aperi în parte de răspunzător”. La Kremlin se găsește repede un răspuns: „când birocrații nu merg bine?”

Curios, același raționament îl va face și Alexander Foote, câteva zile mai târziu. În 12 iunie 1941, în ajun. Schindler, un om de încredere, l-a informat despre planurile rusești. Foote a luat în considerare aceste informații și a scris pe hârtie pe biroul lui Rado. Acesta a primit rezultat de d

... pentru a-l descifra, căci literele au explodat în craniul său. Un general contra teroriștilor ocupați de către Rusia în ziua de duminică 22 iunie, orele 3 și 15.

Când constată că Rado pare că a interesat interesele, se întoarce pe cămine și pe a doua zi se prezintă la el. Tăcându-se, Rado a început să scrie mesaj. Care mesaj? În dimineața zilei de 12 iunie, nu mai era decât o pe Foote pentru a-l informa. Apoi, în dimineața zilei de 13 iunie, a scris mesajul. Cu o voce joasă, a început să scrie mesajul. Mesajul era: „Rado a scris mesajul pentru a-l informa”. Mesajul era: „Rado a scris mesajul pentru a-l informa”.

Fără a-și vorbi, la început, cei doi spioni coborâră strada Mont Blanc, până la podul ce închide lacul Lemane, în locul unde Rhonul pornește din nou la drum, înainte de a pătrunde în Franța. Apoi o luară la stînga, se opriră în apropierea marelui cazinou, în fața debarcadereilor de unde plecau marile nave cu roți, în care se plimbă tureții în timp de pace. Acolo, pe o bancă, cu fața la marea întindere de apă, Rado îi anunșă mesajul lui Foote. Englezul întrebă:

— Ce hotărâți?

După o lungă tăcere, Rado murmură:

— Ce vrei să faci?... Știi cât scepticism a manifestat Centrul în mod deschis în ceea ce privește valoarea informațiilor din „Lucy”. Poate că această informație nu este adevărată?...

Enervat, Foote îl măsură pe directorul-rezident și spuse:

— M-ai făcut să vin pentru a-mi împărtăși nehotărârea









ditate, numai N.D.A. va avea permisiunea să transmită mesajele lui „Lucy”. Îi vom avertiza și pe „Edwards” și pe „Rosie”...”

„Edwards” și „Rosie”, aceste nume de cod, ascund pe Hamel și Margareta Bolli, radiotelegrafisti personali ai lui Raul. Lăsat de ocazii foarte secrete se gândi Foote. Citeva secunde mai târziu se nădărnici de avertiza MGB-ul, când călătorii au plecat pe Leningrad cu un agent. Moscova apoi, căzută în prapastie, a fost deosebit de mult timp în prapastie, dar deosebit de apropiată de el și elvețienii pe urmă, fără a fi vorba, evident, de persoane speciale care vor recompensa informațiile excepționale... Șapte mii de franci elvețieni în 1941, în fiecare lună, însemna o adevărată mică avere

## O DRAMATICĂ DESCOPERIRE

Banii nu schimbau nimic din obiceiurile lui Rudolf Rössler. El se trezea la 7.15, frugal, cel mai adesea o cană de cafea și cițiva biscuiți; și aceasta după o minuțioasă toaletă. Citeva minute mai târziu, mergea afară, grăbindu-se, cu pasul său de vinător alpin, către tramvai, care-l transporta în inima Lucernei, aproape de Muzeul artelor și meseriilor, la doi pași de Vita-Nova. La ora opt, el deschidea librăria, aprindea toate luminile, ciți strada și se îndrepta către magazinul său. Nu se oprea niciodată în fața mai mult în interiorul magazinului. După ce termina afacerile curente ale editurii, înainte de prinz, se întorcea să dejeneze la el, la Wessmün. Olga, soția sa, nu-și făcea griji culinare. Rössler era prea puțin dificil. Ea nu avea grijă nici în privința mâncării, nici în privința îmbrăcămii. El nu se îngusta niciodată în fața ei, până îi se vedeau firele din cauza roșărilor. Le cumpăra gata confecționate și de culoare închisă. Purta un palton lung, fundat pe cap până la urechi. Atita tot

Rössler nu fuma. Aversiunea pe care-o avea față de tutun era atât de puternică, încât el nu se putea gândi să fumeze. El nu se gândea niciodată la această ființă, Rössler, pe care rari săi prieteni din

















unul din ultimele mesaje pe care Alexander Foote le va transmite înainte de a se produce un incident care-i va neliniști mai pe Roessler și pe prietenii săi din O K W.

La 19 octombrie 1941 într-o duminică seara, timp de aproximativ treizeci de minute, emițătorul Centralei de la Moscow a expediat o depășire din nou cereri de detalii asupra Wilhelmshavenului. Deodată la mijlocul aparatului morse se auzi tăcere. Apoi nu se mai auzi nimic. Foote lansa din nou cererile. În zadar. El va începe să trimită apeluri a doua zi a treia... Apoi a avut loc pe Rati și Schröder și la Valt... Roessler. Nimeni nu știa ce se petrece.

Timp de șase săptămâni, La... nu mai comunică... țile sale decât elvețienilor din Biroul H. La Berlin... săi se enervaseră. Confederația nu mai avea ce face... pe care le trimiteau. Nu era ea cea care lupta cu nații... bine să se găsească un alt mijloc de a comunica cu...

În fiecare noapte, Foote deschidea aparatul său de emisie-recepție și-l potrivea pe lungimea de undă a Centralei, pentru că... 1 decembrie... familiar bizil din nou în casca sa. Spre marea surpriză a... zului, radiotelegrafistul sovietic transmitea imperturbabil... jul pe care-l expediasse acum o lună și jumătate, ca și c... această întrerupere neliniștitoare nu ar fi existat. La sfârșitul recepției, Foote îl întreabă pe colegul său necunoscut care a fost motivul acestei lungi tăceri.

Explicația era foarte simplă. În urmă atacului german... pra Moscow... pusă un... serva... la K... vechi... reedificat... T... tului... ceptă... Centralei. La... acesta a trebuit să se mulțumească...

## URMARIRE PE UNDE

Deasupra localității Vevey, sate elvețiene înșiruite domină lacul Lemán. Priveliști pe care... La Mont-Pelerin, de exemplu, locuiește colonelul-brigadier Masson, mult îmbătrinit, în vîrstă de șaptezeci de ani, într-o vilă plină de cărți. Vechiul șef al Serviciului de informații elvețian a devenit redactorul șef al Revistei militare elvețiene...

Puțin mai departe, în patria livezilor, se găsește un alt orașel agreabil, numit Saint-Légier. Casele construite anarhic printre arbuști se ascund în spatele gardurilor dense de mărăcini. La primul etaj al uneia dintre ele locuiește un colos care începe să încărungască. El se bucură de o puternică sănătate și este un mare amator de patiserie și de cafea pe care o soarbe...

... în... nea... ea... istorice... Germain... aten... se... se... E...

















poul a i făcut azi. anchete de mai multe ori, urmărind fără dur  
 și poate elementele suspecte, neînterzându-se de "speculații"  
 recunoscând că fiind liberi de orice legătură cu "Baronul"  
 gloriei" și, de luxare dată. Werther și Olga vor să apa "să  
 printre nodurile puse în mișcare pentru că Walter Schenker  
 singur se va apropia foarte mult de ei și, dacă istoria ar  
 acordat câteva săptămîni, câteva luni de răgaz nazismului, în  
 îndoială că i-ar fi și descoperit.

CE E MAI BUN ALIAȚIULOR, CE E MAI PROST NEMIILOB

Sintem în aprilie 1942. Timpul noroaielelor pe frontul de est. Moment de răgaz pentru toate trupele, de la Crimeea la Baltica. Armata Roșie răsufală puțin. În față, Wehrmachtul recuperează. Este o pauză care nu va dura. De fiecare parte a frontului, venind din spate, coloane proaspete cu material nou și muniții înaintează spre liniile de luptă, pentru a-i întări pe combatanți. La Lucerna, Geneva și Lausanne, Rudolf Roessler, Rado și Foote își fac de lucru, de asemenea. Și aceasta pentru că Werther și Olga nu șomează deloc.

Astfel, „Lucy” comunică la 14 aprilie Centralei, reînsta-  
lată la Moscova după alarma din octombrie 1941, ultimele ho-  
tărâri luate de fuhrer la Cartierul său general din Rastenburg.  
Un Hitler deja încăruntit, suferind de ameteți inexplicabile, de  
a frigului și a zăpezii. Un Hitler mult îmbătrânit în puține luni,  
înălțimea ale cărui poște de cucerire nu scăzuseră. Care nu se mai  
teme deloc de ura generalilor săi, pentru că le va da de lucru

Führerul scentează pe marele succes al lui Rommel și al

[illegible][illegible][illegible]

$\frac{1}{2} \left( \frac{1}{\sqrt{2}} + \frac{1}{\sqrt{2}} \right) = \frac{1}{2}$

The first of these is the fact that the  
 number of people who are employed in the  
 service of the government is increasing  
 rapidly. This is due to the fact that  
 the government is expanding its activities  
 in many fields, and is therefore  
 requiring more personnel to carry out  
 its functions.

Keitel însuși a străbătut Balcanii pentru ridicarea statu-ului  
opotriva bolșevismului. Hitler a luat asupra sa sarcina con-  
tingenți Italiane și Spanice. Trebuia să se dăpe goliune lăsa e  
n rindurile Wehrmachtului din cauza stăruie în armă  
dat fiind că trupele române sînt alinate din motive de ură, ar  
grea mai curînd, să se sfîrșească în luptă cu rușii,  
se vor fi separate pe frontul de război de la noi și da dă  
să se...

Initial consideration of the "L" and "U" shapes  
of the present data is given in the following table.

[illegible]





S.S. Brigadenführerul este în plină euforie, pentru mai multe motive. Primul ilustrează în mod magnific sumbrele cunoscute rostite în privința sa de către H. B. Gisevius Cruzinec. Lipsa de încredere în Schellenberg, deoarece unicul om care a col în calca ambiției sale născându-se, lăsa să dispară "marele său inspirator" nu mai există. În Kabas și Josef Gabel, două subalterni ai lui, au fost înlocuiți de către Reinhold Arnsperg, care a fost înlocuit de către Heydrich în München. Reinhard Heydrich, la 27 mai 1942, la Praga. El a murit la 4 iunie 1942 în urma unei septicemii generale, cauzate de o rănă provocată de o explozie la birou. Totuși, Serviciul de securitate nazist nu a putut să-l găsească la 6 iunie, în fața palatului Heydrich, expus cu mare pompă la palatul de pe Wilhelmstrasse din Berlin, Heinrich Himmler, marele șef al S.S.-ului, i-a convocat pe toți șefii de serviciu ai partidului. Desemnând pe tânărul S.S.-Brigadenführer ca numărul 3 al nazismului, el a exclamat:

„Îl pun pe Schellenberg în fruntea Serviciului de securitate nazist. Omul care zace aici îl considera demn de acest post pentru că el este un om de încredere. El îl consideră demn să a-și asuma sarcinile care-l așteaptă. Pe deasupra, el este incoruptibil. Tinerețea sa, faptul că nu este un vechi membru al partidului național-socialist, nu trebuie să vă împiedice să-l adoptați.

Heinrich Himmler, marele șef al S.S.-ului, a spus: „Eu îl voi pune în fruntea Serviciului de securitate nazist. El este un om de încredere. El îl consideră demn să a-și asuma sarcinile care-l așteaptă. Pe deasupra, el este incoruptibil. Tinerețea sa, faptul că nu este un vechi membru al partidului național-socialist, nu trebuie să vă împiedice să-l adoptați.

Și-l consider pe Schellenberg prea inteligent pentru a se lăsa înșel. El este un om de încredere. El îl consideră demn să a-și asuma sarcinile care-l așteaptă. Pe deasupra, el este incoruptibil. Tinerețea sa, faptul că nu este un vechi membru al partidului național-socialist, nu trebuie să vă împiedice să-l adoptați.

Cel de-al doilea motiv al veseliei lui Schellenberg se referă la ancheta pe care o face în privința lui Heydrich. El a fost găsit în mod ciudat. Poate că noul promovat va putea fi

când să depună, cel puțin așa speră el, un formidabil cadou de mulțumire la picioarele lui Himmler.

Centrul de ascultare din Sigmaringen a confirmat cercetările făcute de centrul de ascultare din Dresda. Directa generală care se găsea în fața lui Schellenberg, la Praga, a spus: „Acest de regat depinde de un punct în care nu se poate adevăr linia Madrid-Nürnberg. Cu ajutorul unei puteri, stătu mobile situate în Franța la Strasbourg, se poate afla în acest fel, a urmat un schimb de păreri. S-a auzit se indice că aparatul de radioemisie se găsea în Elveția... La Geneva, la Lausanne? Imposibil de determinat acest lucru cu certitudine, însă, în orice caz, se află pe malurile lacului Lemman! Aceasta era o revelație foarte mare pentru Schellenberg. Cea care va urma, la o săptămână după aceea, la 18 iunie 1942, va fi și mai mare.

Cu mult înaintea celui de-al doilea război mondial, spionajul sovietic începuse să-și bazeze codurile destinate agenților secreți pentru transmisiuni pe frazele extrase din cărți. Naziștii știau aceasta. Lupta pe care au întreprins-o contra rețelei Die Rote Kapelle, de exemplu, le confirmase supoziția. În plus, propriile lor servicii de informații întrebunțau, de asemenea, această metodă sigură. Natural, deci, că divizia de decriptări a Serviciului de securitate și-a orientat cercetările sale în această direcție, atunci când a atacat înregistrările transmisiilor suspecte de la Dresda, de la începutul anului 1941. După trei luni de sondaje, secția de analize matematice a reușit să izoleze un cuvânt obscur conținând aceste hieroglife: Everhard. Ea a luat în considerare acest termen și a început să-l caute în cărțile din biblioteca sa. După o săptămână, a găsit un termen care se du-se că acest termen va evoca ceva în mintea lor.

Enigma a fost rezolvată de un bibliofil. Everhard putea fi găsit în biblioteca lui Schellenberg. El era un termen care se du-se că acest termen va evoca ceva în mintea lor. După o săptămână, a găsit un termen care se du-se că acest termen va evoca ceva în mintea lor. După o săptămână, a găsit un termen care se du-se că acest termen va evoca ceva în mintea lor.



la ea — deoarece ea intrase în Germania — într-o bună  
un Buda. Ea nu permise, din nenorocire, să se des-  
fășure un anumit număr de mesaje următoarele războiului  
trei de ani. Ca și cum, la acea vreme, codul s-ar fi

Pentru a evita ca al emulaturului, căutat era pentru  
mod admirabil. Nu e o minune numai lungimile de viață  
extremă dar și faptul că el de obicei nu se coboară în  
mormânt din cauza căderii în apă pe descifrarea S.O.  
pentru a evita ca să fie captat. De asemenea, captare  
venind la 1000-1002 cu un semn distinct pentru a  
un fel de... S.P. ... Water Street...

From Feb. 1891 to Oct. 1892 the Company  
 also owned the Illinois, La. & Ind. Road & in mid-  
 1893 the Company was sold to the Northern  
 Pacific & the Company was sold to the

[illegible]

169

Le lieutenant-colonel de réserve p. r. a. de renseignements  
de

[illegible]













1940 Apoi Wilhelm Staiger înființă **Kampfbund-Speer** (Uniunea Aruncătorilor cu Suliță), la începutul lunii februarie 1941. Fu creată apoi „Freude Deutschlands” (Bucuria germaniei). Alți 12 elvețieni condusi de avocatul Karl Lindt și de doctorul Hans M. Hemmarn au înființat „Soziale Volkspartei der Schweiz” (Partidul Popular Social al Elvețienilor) în martie 1941. (Ca mai târziu și organizație va fi însă „Kampfstaffel Kommando” (Comandou al călăreților de luptă), înființată de Erwin Sennhauser, la Zurich, în aprilie 1941.

Aceste mișcări practicau mai ales spionajul. Peste tot, pe în inima Alpilor, acolo unde soldații lui Guisan construiau munitia de apărare națională. Existau mai mult de două mii de secții în Elveția care se ocupau de distrugerea Elveției și pământului elvețienilor. Elvețienii, dirijați de un lider, erau atrași la un loc adesea la hotelul „Speer”, unde se întâlneau și se organizau. Ei se recunoșteau prin un anumit simbol, un câmp de luptă la revedere.

În timpul războiului mondial se putea vorbi de o mișcare de rezistență. Războiul deoarece Elveția era neutră, dar se putea vorbi de o mișcare de rezistență. Elvețienii erau atrași la un loc adesea la hotelul „Speer”, unde se întâlneau și se organizau. Ei se recunoșteau prin un anumit simbol, un câmp de luptă la revedere.

În timpul războiului mondial se putea vorbi de o mișcare de rezistență. Războiul deoarece Elveția era neutră, dar se putea vorbi de o mișcare de rezistență. Elvețienii erau atrași la un loc adesea la hotelul „Speer”, unde se întâlneau și se organizau. Ei se recunoșteau prin un anumit simbol, un câmp de luptă la revedere.

Dacă din întâmplare una din aceste scapă cenzurii și ajunge la **Evangelischer Missionarverein**, care nu era prea rău, dar era o mișcare de rezistență. Elvețienii erau atrași la un loc adesea la hotelul „Speer”, unde se întâlneau și se organizau. Ei se recunoșteau prin un anumit simbol, un câmp de luptă la revedere.

Această retrospectivă a profunde pătrunderi a S.D.-ului în Elveția este incompletă dacă nu se ține seama de...

**Fachgemeinschaft**” (Asociația scriitorilor) a lui Othmar Maag. Acest elvețian trăia la Winterthur. Asociația sa pretindea că este o societate de sport. Observată de aproape, ea avea în realitate o comandă alură, posedă secții militarizate conduse de un **Ordnungskommandant** (comandant local). La sfârșitul lunii ianuarie 1941, Franz Riedweg îl întâlnește pe Heinrich Bueeler la Berlin, un fost militant al „**Nationale Bewegung der Schweiz**” („Mișcarea Națională a Elveției”). El îl însăruie să-i ordone lui Maag să dea mai multă amploare „școlii” sale, îi dădu nouă mii de franci elvețieni lui Bueeler, destinați lui Maag. Acesta vor fi pe mâinile cheltuieli.

**Tabăra de antrenament a lui Maag, de la Geldkirch, vechi și pitoresc oraș din Liechtenstein**, pe o parte de faclă de la Confederație, va organiza o serie de întâlniri. Au fost „școli” pentru o serie de... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării proaste a paginii). Hitler nu năvălește în Elveția, dar se poate spune că... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării proaste a paginii).

Ei au trecut în Germania și au ajuns la Stuttgart. Au fost... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării proaste a paginii). special pentru elvețienii care fugeau din țara lor. Vor fi primiți calduros, 90% din cei care au trecut pragul acestei case accep-

... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării proaste a paginii). trei vor sfârși ca S.S.-Oberscharführeri, adică Feldwebel. Tot...



sprezece vor fi detașați în anumite corpuri speciale. S.S.-elvetieni vor face instrucția de fier impusă acestui corp. În afară de la Scharheim împreună cu voluntarii celorlalte națiuni, dintre ei vor fi formați în teribilele școli de jandarmi. La T. ... de a ... S.S.-Untersturmführer ... cotenenți. Ei vor lupta pe toate fronturile, repartizați în ... S.S. Apoi, în februarie 1944, ei vor fi grupați într-o ... S.S.-iști vinători de munte alpini, în al 6-lea ... rezervă.

În voința sa de a cangrena Elveția până la oase, S. ... berg nu uită că douăzeci și cinci de mil de cetățeni ... sint instalați în regulă în Confederație. Ei ascultă de b. ... Freiherr von Bibra, atașat la legatia din Berna și în mod ... desemnat pentru a-l conduce. Periodic, propagandiști clar ... veneau din Reich și încălzeau această populație. Ei p. ... filme în care erau cîntate triumfurile Wehrmachtului, în ... litatea regimului. Fiecare dintre aceste reuniuni se termina după cea mai pură tradiție nazistă. Mulțimea intona în cor „Horst Wessel Lied” și apoi „Deutschland über alles”.

Fiecare sărbătoare din calendarul hitlerist: ziua preluării puterii, cea a comemorării eroilor, ziua muncii germane, aniversarea fuhrerului, sărbătoarea secerișului și ziua de 9 noiembrie, toate acestea deveniseră pretexte pentru manifestații deschise, care îi inflăcărau pe germanii din Elveția.

La rîndul ei, legatia Reichului din Berna organiza mese gigantice în ... inv. ... 1941, ... „Neuorale ... Schwarz”, ... facu ... 1942 ... von Bibra răspunse, în locul ministrului său, că această invitație ...

În ... total ... 1942 ... Schellenberg ...

capitale provenind de la Comandamentul superior al Wehrmachtului și care erau urgent transmise Estului, spionajul național al cetățenii germani ce trăiau în Elveția devenea aproape un statut.

Colonelul-brigadier Masson nu subestima gravitatea acestei situații. Bugetul său anual, de cîțizeci de milioane de franci elvețieni, pe care-l depășea adesea fără ca aceasta să atragă prea multe scrișnete de dinți, și oamenii lui, pe care nu-i număra ... abia îi ajungeau pentru a putea opri invazia. El se felseșea de faptul că a obținut din partea diviziei serviciilor politice încă din anul 1938, ca în fiecare sat, în fiecare oraș să fie înființat un registru special — registrul străinilor. Toate cantoanele erau grăbit să execute această măsură. Pentru fiecare nume ... în aceste caiete ale neîncredinței, corespundea un mandat de arestare, stabilit dinainte. La cea mai mică bănuială, agenții săi loveau. Rezultatul a fost că, numai între 1939 și 1942, ei au recurs la mai mult de o mie de avertizări.

Această „acțiune de deschidere de dosare” pentru străini a dus, din nenorocire, la o psihoză de suspiciune. Puțin isterică, prea sensibilă, Elveția își pierde adesea singele rece, din cauza spionomaniei. Erau învinuiți inocenți, ca în cazul celor doi belgieni, închiși la Pully din cauza proprietarului lor, care a considerat că au „o figură suspectă”. Ca și Marcel Sues, ziarist din Geneva, care va publica un anunț în cea mai mare parte a ziarelor elvețiene „amenințînd cu acțiuni de urmărire judiciară ...

... de ...

fiind ca rețelele lor nu puteau să mai reziste mai mult de nă-  
zeci de zile și vor practica tehnica „Überschwemmung”  
adica a inundații. Un agent dispărea? Cinci îi luau locul.

La tactica namurului și agenții elvețieni vor răspunde prin  
tr-o justiție mai dură. Tribunalele federale nu pedepsesc  
cu severitate spionajul. Ele s-au mulțumit chiar adesea să  
pulzeze pe „indezirabili”. Așa cum au făcut și cu acea p-  
care se interesea prin m-  
centrală telefonică a armatei din Berna! Într-adevăr, cu o a-  
menea justiție însemna să îndulcești viața grea a nemților.

Tribunalele au primit deci sfatul să lovească. Ele vor  
solva 11 500 de anchete. Mai mult de 1 500 de spioni, c-  
care 50 de femei, vor fi urmăriți pentru acțiuni împotriva sta-  
tutului elvețian. 202 spioni vor fi condamnați la pede-  
la 15 ani închisoare. Printre aceștia vor fi și 64 de germani, 16  
din Liechtenstein și 164 de elvețieni. Se vor da, de aseme-  
și treizeci și trei de condamnări pe viață, ca și nouăsprezece p-  
spioni din Liechtenstein și treisprezece elvețieni vor sfârși  
pușcați.

Primul care va cădea va fi un tânăr locotenent elveț  
de douăzeci și unu de ani, care a fost arestat în seara de Cră-  
a anului 1941. Fiecare din deplasările sale fusese un pretext  
pentru misiunile de informații în favoarea S.D.-ului. Cel de-  
doilea arestat va fi elvețianul Schräml, la 9 octombrie 1941  
descoperit că a predat un tip secret de obuz antitanc. Au  
vețiană, și alți doi, Reutlinger și Grobli, elvețieni, de aseme-  
nea, arestați în zilele de 3 și 4 mai 1943...

umbria... S.S.-Brigadeführer...  
S.S.-Brigadeführer... va putea angaja un alt...

## CURSA ÎNTINSĂ LUI HITLER

Din arsenalul său de maestru-spion, S.S.-Brigadeführerul  
Walter Schellenberg va alege arma care i se potrivește cel mai  
bine. Va juca numărul său de S.S.-ist fermecător. El se hotără-  
să vizeze mai sus, spre colonelul-brigadier Roger Masson, șef al  
serviciilor secrete ale Confederației elvețiene încă din anul 1936.

Iată că a trecut un an și jumătate deja de când, din ordinul  
lui Schellenberg, unul din adjuncții săi cei mai dotați, S.S.-  
Sturmabführerul H. W. Eggen, curăța terenul ce ducea la  
acțiune, H. W. Eggen, așa cum am văzut, a reușit să țeară legă-  
găcher...

Prin intermediul lui H. W. Eggen, Walter Schellenberg pro-  
iectase de la începutul războiului să se întâlnească cu  
Masson, sperând să poată întreține cu el relații „amicale”. Un  
ușor în Elveția, de exemplu, și pentru a ascunde aici aur, devize  
forte, într-o bancă, sub un nume anonim, fără știrea gazdei sale,  
de altfel. Și, cine știe, poate pentru a încerca să convingă Con-



federatja să nu se opună Wehrmachtului, în cazul când H. ar vrea să anexeze teritoriile germanice din Elveția

Obiectivele lui Schellenberg s-au schimbat în mod considerabil. Iar această întrevvedere de care până în prezent Roger Masson s-a ferit cu înăpăinate, cu toate numeroasele manevre organizate de către Eggen pe lângă Meyer și Holzach, deveni urgentă, necesară. Cu o rigurozitate implacabilă, mătură a puterilor sale inteligente Schellenberg a analizat, în cele din urmă, problema în profunzime.

Românii Heydrich se îndreptau către tradiția care în timp  
mează pe ruși se ascundeau printre ofițerii Wehrmachtului. La  
sfârșitul lunii iunie 1942, S.S.-Brigadeführerul rămase  
că acești ofițeri sînt ajutați de către cercurile tradiționale din  
episcopatul fahrenburg. El a fost însoțit la amiralul Carstensen  
Apoi s-a gîndit la „șeful” bine cunoscut al Abwehrului în Elve-  
ția : viceconsulul Hans Bernd Gisevius.

O singură persoană putea să-l ajute să dobândească certitudinea că conjurații din Berlin sînt „amnestecați în aceasta”: colonelul Masson. Iată de ce voia să se apropie de ei. Nu se gîdea, desigur, că va găsi în persoana sa un aliat. Va încerca să periclitze poziția lui și să-l facă să se retragă. Pentru asemenea acțiune nu-i lipseau mijloacele. Cînd va simți că șeful serviciilor de informații elvețiene este agățat bine, numai atunci va scoate la iveală baturile sale. Dacă elvețienii ignorau, în realitate, adevărul, el va putea să-și poartze la capăt misiunea. Într-o asemenea situație, el nu avea nici o altă cale posibilă — în afară de a-l înșela pe colonelul Masson. El nu se putea abține să-l înșele pe colonelul Masson, dar se putea abține să-l înșele pe adversarii necunoscuți ai nazismului.

Aiceva însă îl jena pe S.S.-Brigadeführer. I-ar fi  
5 declanșarea războiului secret al Cominternului, pe baza  
10 a căreia, Colonelul Masson va fi acela care îi va pasa această  
15 calea în mod învoluntar.

Printre depeșele privind „cazul elvețian”, care-i parveneau la d. 14 noiembrie, primăria de la Iași, Serviciul de S. și P. și mai târziu din Stuttgart-Schönenberg descoperi o scrisoare adresată

...neînsemnată, care îl cufunda imediat într-o lungă viață  
de reacțiune Schopenhauer, de obicei când diabolul a sărăcit  
se trezea în el. O punere în fața unei condiții, la care  
Zarul Alemannischer Albrecht, sembla că în tiner  
pentru un tenent elvețian tornat să se la Stuttgart. El va fi  
mai al cancelarului consular, care în capitala el  
... din Bade-Württemberg, după ce se pa. Un viață  
în mod vizibil. Nu va fi, după a se supraviețui. Cu  
... acest lucru în contul său, el va  
... și nu putea să se poartă în viață, el  
... Acest lucru pe care îl va face în viața sa.

O oră mai târziu, Schellenberg telefona S.S.-Sturmbannführerului Hügel, la Stuttgart :

— Organizați-mi imediat o provocare pentru acest tinăr Moergeli, ordonă el. Să fie arestat. Va urma marele joc cu un tribunal care-l va condamna la pedeapsa maximă. Consulul său, autoritățile elvețiene vor interveni cu siguranță. Tocmai asta doresc. Nu răspundeți decît atît : numai Berlinul va hotărî executarea sentinței.

Schellenberg spera că va deține, într-adevăr, mijlocul de a-l obliga, în fine, pe Roger Masson să vină în Germania.

Și, în timp ce prim-locotenentul Moergeli -- care nu bănuia nimic de drama în care va juca un mare rol -- termina pregătirile pentru instalarea sa la Stuttgart, tunurile bubuiau din nou pe frontul de est. O intensă pregătire de artilerie, cum spun militarii vorbind de uraganul de fier și de foc care este, de obicei, un preludiu la marile ofensive. Un bombardament de

clor al armatelor Reichului.

Hitler a avut mai mult timp pentru a da semnalul de atac pe  
fior trupelor de infanterie. Von Bock și generalul Fretter-  
Lax. El se învârtă alături pentru că, cu opt zile mai înainte  
un Fieseler Storch mai avea de observat e cazuse în aer  
când se afla în apropiere de malurile Oke. În  
est de Harkov. În acest avion se găsea un ofițer, care  
într-o îndrăzneală atârna și în parthantul său  
războiului pe lângă el. El era relativ în vârstă și  
cap bătrân de armată comanda de Stumme, pe care  
cineva îl cunoștea din trecut. El fusese în  
Kriegsmarine și mai târziu în armata aeriană  
fapt care îl făcea să fie considerat o persoană  
importantă. El era în vârstă de 40 de ani și  
se numea von Bock și era în vârstă de 40 de ani.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.

învingerea nazismului. Cei care nu cunoșteau numai planu-  
re, ci și de al 40-lea corp de armată blindat, care se pare că  
nu avea nici rezerve aeriene. Faptul că el nu avea  
pe lângă Reichel. El era un nazist și de încredere. Opera-  
rea a fost, nu numai de exil, ci și de a-l pune în  
122 elementul fundamental al forțelor. Într-o zi, el  
era în capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.

Într-o zi, pe 17 iunie, el a fost în  
capul unei coloane de tancuri, care a fost  
trădată de un soldat în platoul de la 400 de metri  
blindat nu acoperă decât puțin teren. În  
această zi, el a fost în capul unei coloane de  
tancuri, care a fost trădată de un soldat în  
platoul de la 400 de metri.





victoriilor, se vor strădui să satisfacă și mai bine pofta noastră, lăudă a aceluia pe care-l considerau drept conștiința lor și a ne amuzărilor Rudolf Roessler.

Acea la jumătate a anului 1942 va marca o nouă etapă pentru cel rău. Roger Masson și pentru Biroul H. în ceea ce privește pe Roessler. Vor vedea că acesta s-a schimbat. Vor vedea în fața lor o nouă față, o altă levănata, poate, și a estului. Va apărea o nouă epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru.

Acesta este un lucru care era înveștat de la începutul timpului. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru.

Într-o vreme, când se vorbea de o nouă epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru.

El proceda totuși în continuare așa cum se statuse în acordarea nimic din ceea ce le dădea sovieticii. Însă când atenție aceste informații, Roger Masson și Etoul H. constata că Roessler participa cu o adevărată căutare la victoria rusilor în Est. Dacă din nou aceste informații ar afla sau dacă pe lângă aceasta adevăratele și simple și Etoul, și în realitatea și chiar și în Comitetul de la ar fi mai va să fie mai.

Într-o vreme, când se vorbea de o nouă epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru.

Într-o vreme, când se vorbea de o nouă epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru. Căci în epocă, și îl utilizeze în 1939, la neamul nostru.





să devină realmente explozive. Pentru a ne da seama de valoarea lor reală este bine să ne întoarcem din nou pe frontul de est, unde aceste informații au jucat un rol capital în desfășurarea celui de al doilea război mondial.

Ela 1 iulie 1942 Wehrmachtul se pusese în mișcare și se arunca înainte, de pe trambulurile cucerite în luna mai a anului, în Primul obiectiv. Voronej, capitală industrială economică nouă a țării și a țării. Planul german prevedea ca Voronej să constituie punctul ofensiv angajat, în urma căruia ca o va acoperi trupele în uniforme cenușii, în ochii pe țara și în ochii. Trupele germane și o armată de voronej Otkryto, în noaptea generalului Hotin ca să fie alături.

[illegible]

„Dar nu se găsește nimic în pungă"! raporta mareșalul von Bock

Deoarece dăruirea de sine de-a-nu-l-a inițiativa lui Dumnezeu  
nu a lăsat fabricul de complica

„Incercuirea !“

La 11 iulie a doua IV-a armata a generalului H. L. Schuler  
mata a VI-a a generalului Friedrich von Paulus, au făcut jonc-  
tione, ceea ce a dus se pare, la realizând incercuirea. In acest  
moment, a fost incasa faza pe care au inchis-o nu a putut  
Hitler, deoarece se considera ca au luat joc de el. Facind o  
scutire a puterii de comanda a lui von Eock, el face o vizita  
de furie:

Nu mă mai interesează Voronejul ! Străpungeti frontal și tre sud, în direcția Stalingradului"

Dar el nu spusesese că nu o lua la Voronej. Aşa că, u-  
rata, temindu-se de o gafă cu un asemenea şef de stat, capabil  
să reprezente mai târziu ca nu ar fi urmat ad litteram „Directiva  
nr. 11”. Fodor von Bock întârzie înaintarea. Cu atât mai mult,  
cu cât Timosenko îl momea, făcând ca el să aibă de-a scama de  
avansă, facilitând înaintarea unei divizii blindate spre Voronej,  
divizia 24-a care, practic, nu înaintase rezistent la oboseală  
pe o distanţă de câteva kilometri de acest oraş. Un Timosenko în mod  
„normal” informat asupra realităţii ar fi avut o aşteptare mai re-  
săcită, aşteptare de care un „Liev” dintr-un comandament

[illegible]

La 4 iulie, von Bock aprecia că nu poate lua Voronejul prin  
 ...  
 spre sud și că ele nu au traversat Donul. De altfel, existența  
 ...  
 după că aceasta ar putea constitui o viclenie.



La rindul său, fuhrerul cădea în capcană și ordona ca forțele armate să fie divizate. Aproximativ jumătate din ele prăteau care și cea de-a VI-a armată, vor pleca către sud spre Stalingrad, pe care-l vor neglija, deoarece misiunea lor consta în a înconji armatele sovietice. De îndată ce von Bock va fi ocupat Voronejul, el va trebui să continue înaintarea pentru a face joncțiunea cu von Paulus. De data aceasta, plasa se va lăsa asupra trupelor rusești. Ele vor fi distruse în voie. Cea de-a doua coloană de încercuire va fi cu puțin în întârziere față de prima.

De îndată ce primi această informație de la „Lucy”, Timošenko sări în sus de fericire. Fracționind forța sa de lovire, Reichul a comis o gravă eroare. Statul major sovietic nici nu putea visa o situație mai favorabilă, conformă cu dorințele și pregătirile sale. Într-adevăr, exploatarea recoltei informaționale primite de la Werther și Olga de către „Lucy” a permis elaborarea unei tactici implacabile: divizarea puterii de șoc a Wehrmachtului și atragerea unei mari părți a trupelor sale în fund de sac, unde vor sfârși zdrobite. Apoi, reținerea, cât mai mult posibil, a celei de-a doua fracțiuni, într-un loc propice pentru o luptă prelungită, pentru a o împiedica să sară în ajutorul primei coloane și să reconstituie în acest fel un grup de armate dificil de învins. Fundul de sac ales era Stalingradul, iar punctul încins, abșusul, Voronejul.

În funcție de acest plan de ripostă la „Operațiunea albastră”, ca și von Bock, Timošenko și-a divizat, de asemenea, forțele. Însă forțele sale erau mai numeroase, mai bine echipate și mai bine echipate cu carburanți decât cele ale adversarului, pentru că se bazau pe calea ferată. Grosul soldaților săi încadra decimarea celei de-a VI-a armate a lui von Paulus, hărțuind-o continuu, fără a căuta să o fixeze undeva, rupind-o pe nesetă de spatele său, în timp ce restul armatei, pe care o conducea personal, aștepta ascunsă la Voronej, depășind cu mult puterea de foc pe care von Bock spera să o întâlnească aici.

Cînd mareșalul german ordonă să se cucerească orașul, orașul dezlăzire sună pentru cel de-al III-lea Reich. Era primul semn al catastrofei viitoare. În rapoartele lor, ofițerii lui Fodor von Bock vor da repede o denumire acestui oraș: orașul blestemat. Din cauza violenței luptelor, Wehrmachtul va bate pasul pe loc în cartierele marginase, se va retrage apoi în centru, fata ca să poată forța definitiv soarta luptelor. E imposibil să iasă din acest Voronej diabolic. Nemții s-au sfidat prea mult pentru ca plecarea lor să nu semene cu o înfringere.

Și de aici Timošenko va reuși să scape de Wehrmacht. Se va smulge din Voronej în momentul pe care-l va alege, afundându-se brusc în stepă, lăsând în urmă o armată de oameni. El se va retrage atunci cînd principalele trupe pe care le-a trimis spre Stalingrad, deschizînd drumul celei de-a VI-a armate a lui von Paulus, vor ajunge pe Volga. Aceste trupe vor avea optsprezece zile avans asupra nemților... Un asemenea record se datora și prețioaselor informații primite de la „Lucy”! Constatînd într-o dimineață că von Paulus nu mai merge pe urmele lui, generalul ce comanda această retragere va întreba Moscova:

„S-au schimbat cumva planurile nemților?”

Centrala dădu semnalul de alarmă lui Foote, care-l preveni pe Rudolf Roessler. Răspunsul lui „Lucy”, stupefiant, li umplu de bucurie pe ruși. Cea de-a VI-a armată a lui von Paulus suferea de o pană de benzină. Aceasta letargie va dura patru zile. În acest timp, forțele germane care vor să se retragă din Stalingradul vor profita pentru a-și consolida pozițiile.

Pe frontul Caucazului, de asemenea, sovieticii vor aplica noua tactică, „Lucy” permițîndu-le, prin avertismentele sale, să se retragă în siguranță. Într-o altă parte, ofițerii superiori făcute de mareșalul Siegmund Wilhelm List. Ofițerii superiori ai Wehrmachtului angajați în „Operațiunea albastră” vor descoperi prea tîrziu că ceea ce luau ei drept retrageri, derute, în scurt timp destinul Reichului.

O dată cu primele zile ale lui septembrie, acești ofițeri vor constata cu amărăciune că armatele lor, dispersate în cele patru puncte ale orizontului, separate unele de altele pe distanțe de cinci sute de kilometri unele, legate de linia de comunicații, întinse până la limita ureii auzului, au devenit teribil de vulnerabile. Diluată în nisipurile stepei, digerată de marile spații, formidabila forță de șoc a Wehrmachtului nu va mai exista. Trupele lor, ajutate de iarna care se apropia, o vor disface puțin câte puțin, în voie. În curând, nu vor mai rămâne decât orașele albite. O strălucitoare reușită pentru activul statului major sovietic. Este adevărat că o enormă parte a acestei victorii îi revine lui „Lucy”, marele ordonator ocult, fără de care această împrăștiere providențială nu ar fi fost posibilă.

Prin incapacitatea sa de a înțelege problemele strategice de vastă anvergură, Hitler, de asemenea, se va face complice involuntar al rușilor.

„Ei sînt sfîrșiți, sînt la capătul puterilor, îi va spune el, disprețuitor, generalului Frantz Halder, șeful statului său major, care a îndrăznit să-i raporteze temerile combatanților germani de pe frontul de est. Dumneavoastră nu vedeți că marea Rusie nu mai există? Stalin nu va putea niciodată, așa cum pretindeți, să adune un milion și jumătate de oameni proșpeți pentru Stalingrad, fără a mai vorbi de cei cinci sute de mii de oameni pe care trebuie să-i arunce la atac în Caucaz. Vă interzic să mai citați profețiile voastre stupide!”

El va retrage chiar trupele din acest sector al frontului rusesc, expedind șapte prețioase divizii spre Leningrad și spre Franța. Ar fi putut oare aceste divizii să oprească valurile Armatei Roșii care se pregăteau să năvălească peste List, Paulus și oamenii lor? Este o chestiune la care nimeni nu poate da un răspuns valabil.

Iată care au fost, în orice caz, primele consecințe ale informațiilor furnizate de către Lucy. Se înțelege mai bine acum neînțelegerea sunșită de către comandanții serviciilor secrete elvețiene. Era, natural, de preferat pen-

tru Confederație ca Hitler să nu cunoască nimic din tot ce se petrecea în Elveția și să nu îl juca în această afacere.

La Berlin, totuși, un personaj a analizat la rece desfășurarea acestor evenimente din iulie și, până în septembrie, pe frontul de est. Acest personaj era Walter Schellenberg. El era adevărat în stare să înțeleagă ce importanță avea, acolo, la naziști, rețeaua de spionaj pe care o căuta. Necesitatea ca el să treacă la serviciul acestor tîni din unitatea Reichului deveni urgentă. Într-o noapte, 7 septembrie 1942, la cinci zile după hotărîrea luată, la cinci mii cinci sute de kilometri de Friedrich von Paulus, care apărea la Stalingrad, el se pregătea să plece spre malurile Rinului, în mașina sa Mercedes, de culoare neagră. Îl atrăsese pe colonelul Roger Masson într-o capcană. Schellenberg se va întâlni cu el la Waldshut, a doua zi. Era hotărît să-l distrugă, dacă va putea, pentru supraviețuirea nazismului.



## ATAC ÎMPOTRIVA ELVEȚIEI?

În primul contact al lui Walter Schellenberg cu Roger Masson, la 8 septembrie 1942, l-a satisfăcut pe Brigadierul SS. El a găsit un om vrednic de încredere. Se aștepta de la el să fi făcut totul pentru ca să fie așa. Acest ofițer cu aspect tradițional, morocinos, cu ochi albaștri și privirea penetrantă, cu mințile scurte, care nu încetau să se miște cu o pipă, nu se arăta a fi un antagonist ireductibil.

Masson pusese o condiție esențială pentru a accepta înțelegerea. Ea ar urma să se desfășoare într-un oraș de la frontiera dintre Germania și Elveția. Laufenburg, de exemplu. Ținând să-și păstreze interlocutorul înainte de a-l vedea, Walter Schellenberg a inventat deci un accident de automobil. El dorea un complot important, care să justifice o mutare „neasteptată” a lui Masson în Germania. El a avut nevoie de un pretext. A găsit unul. A fost un om al Gestapoului, imprumutat cu amabilitate de Heinrich Himmler — patronul acestui organism — să sosească pentru a verifica documentul de nesiguranță al invitatului deja intrat în țară.





siunea Serviciului de securitate nazist, el dezvăluie că lucra pentru Abwehrul amiralului Canaris, că trimitea aceste date în Elveția din ordinul lui. Urmare verificării Schmidhuber nu mențea. Figura într-adevăr în scriptele Abwehrului. Biroul „F” pe care Schellenberg îl menținea la Berna, întreprinsese imediat o anchetă fulger în Elveția.

Devizele pe care omul le expedia erau destinate unui grup de evrei refugiați. Abwehrul întrețineva evrei ! O crimă de neiertat în ochii nazismului, cea mai gravă dintre toate, fără îndoială. Când criminalul amiral nu-l va putea mai apăra, din viesparul în care intrase, Schmidhuber va vorbi, sperând să-și poată salva viața, cel puțin. El îl va denunța pe Canaris vinovat — după el — de încercări de negocieri de pace cu englezii, începând din iunie 1944 negocieri concertate pe lângă papa al Vaticanului. Va dezvălui numele complicilor care manevrau în spatele lui pentru a duce la bun sfârșit operațiunea de pace. El va vorbi de profesorul Hans von Dohnanyi, de colonelul Josef Muller și alții, care vor pieri mai târziu executați de către S.S....

Schellenberg intrușinea însă și el în secret asemenea  
cu englezii, grație unui om capabil, Jahnke, despre care  
vorbit mai înainte. Dar nu a avut niciodată intenția să le v  
ajungind la un rezultat. Doar o amăgcală. Și în cel mai rău caz  
care zeii l-ar abandona cu adevărat pe Hitler. Dacă opoziții  
fuhrerului erau în stare să se vîndă Occidentului, ei puteau  
foarte bine să facă aceasta și față de Est. Iată ce-i întărea li  
Schellenberg convingerea sa inițială: în rîndurile opoziției tra  
diționale, cunoscute și înregistrate, trebuia căutat trădătorii.  
De aceea, începînd de la această afacere Schmidhuber,  
lenberg nu va mai lăsa nici o libertate amiralului Canaris  
Chiar dacă va vedea că trădătorii nu sînt în număr mare  
de trădători. Cel mai rău caz de trădare care îl interesa, va simți o pier  
dere. El va fi în stare să spună: El îl va spune în fața  
unui grup de prieteni și prietende să-l zădărească.

la Berlinului. În 1944 îl va aresta și îl va conduce personal, în Mercedesul său negru, decapotabil, pînă la Furstenberg, unde îl va preda unui coleg, Brigadeführerul SS, Trummel. Apoi, va lua locul cald încă al fostului șef al Abwehrului și va începe acest serviciu secret în birourile 4 și 6 ale Serviciului său de contraspionaj.

Convingerea că nici Canaris și nici conjurații, săi din El-  
za, nu aduceau nimic în afară de ceea ce fusese deja prezentat,  
de informații militare inutile, nu o va căuta Schellenberg de-  
taliat, în noaptea 14-15 octombrie 1942, adică o lună după cea de-a doua întâl-  
nire a sa cu colonelul Masson la casa lui Witzling din Elm-  
talen, locuința căpitanului elvețian P. Meyer. Schellenberg  
se depășește pe sine în cursul acestui lung weekend, petrecut la  
Elm, în noaptea 16 și 18 octombrie 1942. Un joc remarcabil. Își  
pune în viață. Cedă și păcatului său favorit: să-și atribue in-  
venția. Altfel, în cazul acesta pe cele ale lui Canaris și ale  
grupului său, lăsând să se înțeleagă că războiul îl apasă, că i-ar  
face plăcere să servească drept intermediar între Reich și aliații  
occidentali, în vederea negocierii unei păci de compromis,  
fără și posibilitatea unui front comun, după această pace,  
contra bolșevismului. El spera să vadă reacția lui Masson.

Jul a rămas însă rece. Acest elvețian se dovedea a fi mai puțin manevrabil decât părea. Era prudent, cum numai elvețienii știu să se arate, atunci când orva îi tulbură, îi neliniștește, ei se închid ermetic în ei înșiși. Întors la Berlin, șeful Serviciului de securitate nazist se gândi îndelung la oportunitatea tacticii sale; mereu cu ghearele ascunse. Treizeci de zile mai târziu, un eveniment îi confirmă că va trebui să-și scoată ghearele. Acest eveniment era subita apariție la lumina zilei a lui Allen.

Nepot al unui misionar american din India, Dulles s-a pre-









creșterul strategilor Comandamentului suprem al Wehrmachtului. Nemții au pierdut deja o sută patruzeci de mii de oameni în fața Stalingradului, din patru sute de mii.

Asa cum prevazuse si cum anuntase „Lucy” pe ruși și pe elvețieni de la Biroul H, legiunile italiene, ungare și române desfasurate pe cei cinci sute de kilometri care separă Voronejul de Stalingrad, nu au rezistat. Ele s-au prăbușit, au abandonat. Pe acolo s-a streșnit cleserea rusesc, inexorabil, pe partea de vest, a trupelor lui von Faehs. O speranță supremă minunărie exista: diviziile blindate a 6-a, a 17-a și a 23-a, incredinate. În Hoth care plecase în Caucaz, s-au întors în viteză pentru a neica stăruința ineluctabilă pe rânne rusești. Într-o zi, la egală în puterea sa patrunda. Un efect de surpriză al jefului notat ca un fapt.

[illegible]

Din paterfamilias vorbind, deit moartea Marelui de război încă nu da **informațiile** lui Lucy" au ajuns la Berova derândnd bisla. Berlinului. In galeria portretelor celor care au dat linia de Seated la Stah... fringini pe von Paulus un loc tot atit de mare ar trebui sa fe

rezervat acestui german îngropat la Lucerna fără de care această victorie n-ar fi fost poate posibilă.

Rokosovski va trimite un ultimatum lui von Paulus, care  
 il va respinge, crezind in ultima șansă pentru a se salva. Ca și  
 la începutul acestei campanii naționale din 1942, meșterii  
 ruși vor dezvalui Wehrmachtului adevărul și vor spulbera  
 armata nazistă. Apoi, asigurate fiind că rușii nu se vor mai  
 lăsa în spate, șapte armate sovietice vor începe, de data aceasta,  
 să înceapă să întreprindă o linie de atac. Și, în condiții  
 atât de bune pentru că fugetele naziste omorâdea una al  
 tura pe cealaltă sau comunitățile se prezentă la întâlnire. Nu  
 va calca nimeni sărge germană în câmpul de luptă pentru că corpu-  
 rile nazilor vor îngheța repede.

La 20 decembrie 1943, la 1000 de metri de la stația de cale ferată de la Interlaken, colonelul Bernhard Barbey, șeful său de stat major, personal, nu va asista la ceremonia simplă, plăcută. El veghea la biroul comandamentului, suflând în jarul focului său, pentru a nu se stinge. Elveția adormea liniștită, cu picioarele la căldură, în splendida sa încălțăminte de munte, cea mai bună din lume. Ea nu bănuia că Walter Schellenberg i-a confecționat un cadou otrăvit, pe care tocmai îl prezenta în acel moment lui Heinrich Himmler pentru aprobare și aplicare.

Pe măsură ce-l punea în cunoștință de cauză pe Himmler, arătându-i toate piesele dosarului său, Schellenberg observa transformarea prin care trecea superiorul său. Umerii păreau groase, deveneau din ce în ce mai rotunzi. Un tic făcea sa-i

se juca nervos cu celebrul creion verde, care îi servea la adnota-  
rea rapoartelor ce treceau prin minile sale grăsuții. Acest creion

— Îmi asum răspunderea.



— Ești sigur că banda lui Canaris și a lui Beck nu era amestecată?

— Sunt convins. Vom putea continua să-i ținem în mână.

Aceasta este unul din faptele cele mai neașteptate, cele mai surprinzătoare ale acestei furioase epopei naziste care a amenințat lumea. Himmler, securizat de Schellenberg, a știut totul despre conjurații care doreau să-l asasineze pe Hitler. Mai mult, el va accepta să le se alature, fără a se compromite însă prea mult, de îndată ce își va da seama că este — împreună cu S.S.-iștii săi — arbitru situației din Germania. Această opoziție va căuta sprijinul său, îi va propune fotoliul de șef. Wehrmachtul va refuza să acționeze fără el. El va tergiversa, sperând să vină un moment propice, urmărind atent desfășurarea evenimentelor, sperând că astfel va putea să-i scape pe...

Înapoiind dosarul lui Schellenberg, în această seară de Crăciun a anului 1942, Heinrich Himmler nu-și ascundea satisfacția. Fasta pe care subordonatul său o rezerva elvețienilor îi plăcea. A făcut bine că s-a bazat pe acest prieten; un demn urmaș al șiretului Reinhard Heydrich!

O săptămână mai târziu, Heinrich Himmler pătrunse cu un pas viu în biroul furerului, la Cartierul general. Göring, Goebbels, Rosenberg și tristul Bormann, pe care îl detesta, erau acolo. Acestul Bormann el îi mai spune și „trei inele“, pentru că are obiceiul de a purta un inel la mîna dreaptă și două la mîna stîngă, fiecare dintre ele conținînd cianură...

Arborînd mîna sa de student singurincios, Himmler declară că... de invazie a Elveției. El știa că generalii se vor declara ostili...

Heimlich... SS... În... 194... pe cap...

fond, dacă Himmler o dorește, are el motivele lui. Și, fîntetui u dadu autorizația dorită.

A doua zi de dimineață, ordinaul sosit la Zossen s-a prezentat al Comandamentului suprem al Wehrmachtului. Mai mult a fost uitat prin dosare în zile. Pe urmă ordinele furerului respectîndu-se încă, comisiile se așezară pe treabă.

Simbătă, 30 ianuarie, încă de la orele nouă, Rudolf Roessler se prezentă la vila Stutz din Kadelburg. Emigrantul german parea foarte preocupat, tulburat chiar. În cazul nopții, Werther s-a trimis această telegramă la marea pentru gestul Confederației: Comandamentul suprem examina pregătirea unui atac împotriva Elveției, împreună cu generalul Dietl, care îl va conduce pe teren. O horă de seară pentru Masson, pentru Guisan. Dar, în mod curios, Roessler nu se putea împiedica de a resimți o ciudată neînște. Această informație îi se păru dubioasă. Nu se potrivea cu preocupările și grijile pe care ar trebui să le aibă Reichul la această oră. Împărtășii această îndoielă și lui Christian Schneider, agentul său de legătură cu Rado.

La o mie de kilometri depărtare de Berlin, Walter Schellenberg se plimba prin biroul său truca. Astăzi nu călărește. E prea nervos pentru asta. Își freca îndelung mîinile fine și nervoase. O cursă bună, într-adevăr. A avertizat pe toți spionii... nile trupelor elvețiene. Dacă numai un deget se va ridica de... că unul sau mai mulți spioni acționează chiar în cadrul Comandamentului suprem și informează Elveția. Și că aceasta se în... firmare, atunci va trebui ca micul colonel de brigadă Roger Masson să meargă la Canossa, să se umilească.







pentru a nu pune neutralitatea țării în primejdie. Interzicerea de a caza bani, fără autorizarea prealabilă a poliției pentru străini. Interzicerea de a lipsi de la locuința repartizată. Interzicerea de a pătrunde, și cu atât mai puțin de a locui, într-un hotel sau o pensiune. Livretul pentru străini, remis fiecărui emigrant, va purta un semn vizibil. Fiecare din acești emigranți va trebui, în cele mai mici contacte cu elvețienii, să se „anunțe”, adică să indice singur și imediat că este străin.

O ordonanță completă aceste obligații: cantoanele vor respinge fără formalități, în țările din care vin, pe străinii care vor pătrunde în Elveția sau care au intrat ilegal de la începutul războiului. Această dispoziție nu se aplică dezertorilor sau refugiaților politici. Dar asemenea încadrare, care va aduce unele servicii celor din rezistență, va fi întotdeauna refuzată evreilor.

În primele zile ale lunii septembrie 1939, Elveția a primit totuși doi fugari. Ei s-au instalat la Lausanne-Palace, au anunțat că suita lor, numeroasă, urma să sosească în curînd și că vor rămîne aici pentru un timp. Este vorba de maharadjahul din Kapatthal și de fiul său, Anand Singh. Emigranții erau comuni pentru Confederație. Ea va mai acorda, de altfel, o tona de alimente pentru o tona de emigranți bogați. Într-o discuție cu un prieten, după mijloace, la cheltuielile de transport pentru deplasarea pentru refugiați. O altă discuție a avut loc în aceeași zi, menționînd că acești prieteni erau în stare să plătească pentru Elveția.

cazului profesorului Foerster...

Walter Schabert, care a fost foarte bine de acest p  
ma) ca un sau f... .. la Berlin, la 13 m  
1916. În ziua aceea, Schabert a fost... .. il constrins... ..  
eminentul fructif și pr... .. german să părăsească Reichul, din  
cauza tendințelor sale pacifiste, a atitudinii sale potrivnice re  
gimului.

În septembrie 1939 Wilhelm Foerster cerea Elveției o viză specială pentru el și familia sa de la Paris. Berna l-a refuzat, neacordându-i decât dreptul de a ține câteva conferințe. Când rebelul o va permite. Și astfel profesorul va se afla la Geneva în mai 1940 când Wilhelm al II-lea al Germaniei. La 22 iunie el a solicitat autorizația de a accepta o delegație națională. Locuitorii Berna pentru a fi în Portugalia. Pe 1 iulie alinilor l-a refuzat și l-a expulzat la 10 iulie 1940, în Franța ocupată la acea vreme.

Pe alia nacl ea na e sa e a l e n t a d e c o n v e r t e p e  
elvetieni, dacă emigranții care o posedau erau evrei!

Jeannette W..., evreică germană de la Fribourg-en-Brigau, Toamna anului 1941. Tremurind de teamă, a însărcinat un avocat din Basel să ceară pentru ea și fiica ei, care nu era evreică o viză pentru Elveția sau pentru orice altă țară. Avocatul obținut aceste vize pentru Cuba și rezervă două locuri pe un vapor care pleca la sfârșitul lunii decembrie 1941. Aștepta o simplă viză de tranzit, din partea Elveției, pentru ca clientele sale să poată trece în Franța neocupată, de unde să ajungă în Portugalia. Berna răspunse însă „nu”. Jeannette W... și fiica ei vor muri gazificate. Aveau toate cheile speranței la mână, afară de una : aceea care purta o cruce albă pe un fond roșu.

Nu indignarea, căci ar avea mai degrabă motive să se bu-  
rure, ci curiozitatea îl făcea pe Schellenberg să se întrebe cum  
s-a descurcat Elvetia pentru a nu accepta decât trei sute opt re-

45-lea corp de armată francez, care au trecut în Elveția la  
... în regiunea Lyss-Buren, Chiar

sute opt proscriși, în majoritate izraeliți germani și olandezi, care înțeleg că națiunile care în-





vaie desperate, călăuzindu-i într-un ritm de douăzeci de trece pe zi. Dl Rothmund cere no. n isari de fața Consiliului Federal. Să i se dea formațiuni motorizate și va putea atunci să împiedice intrările clandestine

Consiliul Federal aproba această dorință. La 4 august 1942, el ordona continuarea respingerii, „chiar dacă din aceasta rezultau riscuri serioase pentru proscrisi, adică rănire sau moarte” adăuga el, amintind că numai dezertori și refugiații politici trebuie admiși, negînd încă o dată această categorisire evreilor. El va menține asemenea discriminare într-un nou decret din 26 septembrie 1942, declarînd, în ciuda tuturor informațiilor ce îi parveneau, că evreii nu erau în pericol în acea epocă în Europa

Cercurile izraelite din Elveția erau impresionate. Ele au alarmat Crucea Roșie și centrele elvețiene de ajutor pentru refugiați. La 13 august 1942, dl Saly B..., președintele Federației Elvețiene a Comunităților Evreiești, îl invită pe dl Rothmund la o reuniune a Comitetului Central al federației. Aici se vorbi despre lagărele de concentrare. Au fost evocate atrocitățile naziste, sutele de mii de morți. El respinse încă totul cu aceste cuvinte:

„Să ne mulțumim să avem grijă de evreii pe care i-am salvat. De altfel, comisarul nemți m-au asigurat că numai deținuții sint obligați să muncească în aceste lagăre. Nu există victime ale maltratărilor. Elveția va rămîne închisă evreilor”.

... pentru că...

... în care hotărârile Consiliului ar fi menținute. Partidul...

... total de nouă mii șase sute. Trebuie să vă mai...

... a-ă ținut la Altdorf dl Rothmund îngrăd autoritățile ară-  
... începînd din anul 1941 pînă la o lădă, o mie de  
... pot fi examinate înainte de a se lăsa să fie expediați

... la 13 august 1942, dl Saly B..., președintele Federației  
... Comunităților Evreiești, îl invită pe dl Rothmund la o  
... reuniune a Comitetului Central al federației. Aici se vorbi  
... despre lagărele de concentrare. Au fost evocate atrocitățile  
... naziste, sutele de mii de morți. El respinse încă totul cu aceste  
... cuvinte:

Doar cantonul Bale-Ville făcea excepție. Deși găzduia numeroși refugiați dinainte de război, era gata să mai primească încă alții, și în special copii ai emigranților. De asemenea, cantoanele Saint-Gall și Tessin se numărau printre cele mai ospitaliere. Cunoșcînd bunăvoința cantonului Bale-Ville, alte cantoane se debarasau de refugiații lor, abandonîndu-i în praia acestui oras.

Alte cantoane acționau mai cinic, economisind cheltuielile de transport. Refugiații ce urmau să fie izgoniți erau avertizați că dacă vor mai fi găsiți pe teritoriul cantonal, după apusul soarelui, vor fi expediați imediat în Germania. Majoritatea cantonului Bale-Ville fiind cunoscută și de emigranți, nu le mai...

... te să obțină.

... total de nouă mii șase sute. Trebuie să vă mai...



că experții noștri au calculat că nu putem să suportăm mai mult de șapte mii. De la începutul războiului, întreținerea acestor prizonieri a costat 17 milioane. Din care 5 milioane au căzut în sarcina Confederației, iar restul a revenit instituțiilor partizanare de ajutor. Această situație trebuie să înceteze. Granierul fiind insuficient pentru a stăvi fluxul fugărilor, trebuie să le întărim posturile cu jandarmi. Și dacă nici aceștia nu vor fi suficienți, va trebui să facem apel categoric la armată”.

Grupul radical-democrat îl aprobă pe dl Rothmund. Țărani, meșteșugarii, burghezii își manifestau satisfacția. Catolicii-conservatori acceptară și ei cu jumătate de gură. Grupul social-democrat, liberalii-democrați, independenții n-au mai făcut nici o declarație. Numai câțiva consilieri protestară: d-nii Graber, Maag, Rittmeyer, Oeri. În zadar. La 9 octombrie 1942, Consiliul Federal va cere generalului Guisan să intervină la frontiere.

Astfel a fost alarmat Brigadeführerul S.S. Walter Schellenberg.

Din acest moment, Schellenberg nu va mai înceta să observe cu grijă comportarea Elveției față de refugiați. O dată cu autoritățile, dar de la Berlin, el va ține la zi contabilitatea nenorocirii. În coloana „debit” va trece numărul refugiaților pe care Elveția n-accepta. În coloana „credit” îi va înscrie pe cei respinși de către elvețieni. Și pe cei care s-au întors în Germania.

Confederația nu va face altceva decât să schimbe denumirea coloanelor, trecind în „creditul” său pe cei care i-a salvat din ghearele naziste. Cele două totaluri, al elvețienilor și al lui Schellenberg, vor fi aproape aceleași.

Din septembrie 1941 până în octombrie 1942, 4.700 de emigranți au intrat în Confederație. La 31 decembrie 1942, numărul lor era de 9.000. La sfârșitul războiului, numărul refugiaților creștea din mii de mii de mii. al dezerterilor germani, al aliaților care se găseau în Elveția era în total de o sută de mii.

Aproape tot atâția au fost izgoniți și respinși la frontiere și culeși de către S.S.-iști.

Profesorul Carl Ludwig va ajunge la același rezultat ca Schellenberg. Dar va spune în mod discret:

„Nu se poate stabili cu precizie câți fugari au căutat azil la noi în timpul războiului și au fost respinși la frontieră. Numărul lor era adesea imprecis. Deși un număr de persoane au fost luate de la proiectul lor de a fugi în Elveția în urma respingerii de către noi, nu putem să spunem că al fugărilor respinși. Cel care susține că respingerile la frontieră se pot număra cu miile nu exagerează deloc”.

Este clar că astfel S.S.-Brigadeführerul a adăugat la marea afacere de spionaj care-l obseda și această ciudată intransigență a autorităților elvețiene față de evreii care le cereau ajutor. Un gaj spontan, într-un fel. Un „element de discuție”, pe care Elveția l-ar putea arunca în balanță dacă, din nefericire pentru ea, Reichul ar descoperi rolul pe care l-a jucat în favoarea Aliatilor.

Walter Schellenberg a fost confirmat în ipoteza sa.

Oricât de paradoxal ar putea să pară, până în 1944, dată la care destinul Germaniei va fi definitiv pecetluit, Elveția n-a văzut și n-a știut nimic despre genocidul și persecuțiile comise de hitleriști. Cel puțin așa afirmă ea.

Walter Schellenberg știa că Elveția nu spune adevărul. Și avu dovada acestui fapt la puțin timp după ce trupele generalului Guisan au închis frontierele Confederației.

În acel octombrie 1942, dl Rothmund va vizita lagărul de detenție de la Grenchen. El va afla că în lagăr erau deținuți evreii care fuseseră respinși de către elvețieni. În fața Consiliului Federal, dl Rothmund va spune pur și simplu: „Am văzut în acest lagăr. Dar nici un indiciu nu-mi permite să trag concluzia că sint executați în masă”.

Totuş, Elveţia cunoştea, oficial, că naziştii „execută în masă” în lagărele lor de concentrare. De şapte luni, de la 16 martie 1942

În ziua aceea, doctorul Rudolf B... din Zurich a fost convocat la palatul federal din Berna de către anchetatorul armatei, colonelul de brigadă Eugster, şi de către dl Kobelt, şeful Departamentului militar. Rudolf B... tocmai participase la o misiune medicală şi la un turneu în ţările din Est. El întocmise deja raportul său pentru Societatea medicală elveţiană. Reprezentanţii armatei i-au cerut să povestească ce a văzut.

În ianuarie 1942, doctorul B... a primit confidenţele unui medic şef german, căpitanul Wagner, ataşat la lagărul din Smolensk

„În lagăre, a spus Wagner, masacrele de evrei se înmulţesc. Camerele de gazare şi crematoriile funcţionează din plin. Sute de mii de victime. Eu însumi am văzut femei săpindu-şi groapa, S.S.-işti ucigînd copii şi bătrîni cu cîte un cartuş în ceafă. O femeie mi-a povestit începuturile lagărului de la Auschwitz. Mult sînge, multe suferinţe, mulţi morţi...”

Această redare categorică, acuzatoare, îl tulburară pe Eugster şi pe Kobelt. Ei refuzară să noteze conversaţia care a avut loc şi ordonară doctorului Rudolf B... să tacă, să nu mai evoce niciodată ceea ce le povestise.

Rudolf B... nu va tăcea. Va vorbi. Va încredinţa chiar doctorului Carl Ludwig, autorul raportului despre politica Elveţiei faţă de refugiaţi, jurnalul unuia din tovarăşii săi de misiune, sergentul W.

Rudolf B... dăduse acest jurnal anchetatorului armatei. Şi colonelul Eugster, care era în poziţie de a-l pune în discuţie, a vădit că el nu putea să-l dea afară. Într-o zi, doctorul B... a venit la palatul federal din Berna. El a spus că a fost violat secretul profesional.

Elveţia ştia. Şi informatorii erau numeroşi. Unul din ei, colonelul Eugen W... a spus că el a văzut

... al unor execuţii masive de evrei, la începutul lui august 1942, la Kamen-Kasinski în apropiere de la R... Acest... aflat în relaţii permanente cu comandanţii elveţieni la Ham... Informa din abundenţă în... S... în... la Berna. Tot în... perioada un funcţionar bava... a povestit la Berlin despre... care luată... evreilor unui funcţionar... la... care se sînge pe... G. M. Rieg... al... al Federal de la

... să nu scrie despre masacrarea celor 70 000 de evrei la Kiev, nu vor mai putea să-l înşele pe Walter Schellenberg

Dacă buna ei conştiinţă tace, gîndea el, dacă Elveţia nu scoate o vorbă despre aceste evenimente care, în alte condiţii, ar face-o să izbucnească şi să se indigneze, o face numai pentru

Cursa pe care i-a întins-o cu ajutorul lui Heinrich Himmler urma să-l lămurească definitiv.



## AGENȚII DUBLI AI LUI SCHELLENBERG

Este cunoscut că nu se recomandă meseria de spion emo-  
- și cardiacilor.

La jumătatea lui ianuarie 1943 și până miercuri, 3 mar-

Schellenberg...

in general, contrariul : că s-a tremurat atunci într-un  
: periculos pentru organism. O lună și jumătate de spalmă  
neliniște pentru S.S.-Brigadeführer... li trebuiau nervi de

Un proverb german spune : „Neutrii te servesc bine în

dar te ard pe la spate”. Schellenberg dorea mult să-l ardă

pe ambele părți. Înainte de toate, trebuia să aibă

că Elveția era angajată în luptă directă și clandestină

machtul. Neliniștea, provocată de teama că cursa în-

de el nu va funcționa, începuse să-l cuprindă serios cind,

...

glen, în Elveția, după întrevăderea cerută generalul.

...

a hotărât să-și bage capul în laș. După ce a trecut mo-

...

berg medită : A ști nu mai este suficient ; rămîne esen-

acțiunii de constringere...

un actor n-a putut să surprindă ce își spuneau cei

...

laurilor, cind s-au retras la 12 martie la Zurich și cind se plimbau privind recotentit pe malul stîng al râului Limmat.

Totuși, pot fi acceptate ca alevărate declarațiile făcute în legătură cu aceasta de către Schellenberg, agenților britanici după război; cuvinte pe care le-am relatat mai sus. În schimb, două fapte sigure și convingătoare demonstrează că între Reich și Confederație, climatul de distrucție dăruit până atunci de Schellenberg, nu mai exista.

S.S.-Brigadeführerul s-a ținut prudent de această informație la Zurich din 12 martie. S-a gîndit că Masson, un bărbat mai înzestrat ca o mulțime de alții, nu credea că el, înainte, la Biglen, o să-l aresteze sau chiar să-l execute. Așa ar fi acționat el, Schellenberg, dacă rolurile ar fi fost inversate. De aceea a fost foarte precaut. Fu însoțit de numeroși agenți selecționați din rețelele de spionaj instalate în Elveția. Aceștia îl escortau de la distanță, cu mina pe trăgaci, în tot timpul plimbării făcute cu Masson. Dacă acesta ar fi încercat cea mai mică acțiune, ar fi fost, fără îndoială, doborât pe loc.

Schimbarea tacticii adoptată de Schellenberg constituia al doilea fapt care demonstra fără echivoc că epoca armoniei se terminase. După ce a fost mai întâi incîntător, el deveni arătos. Războiului de scrimă al convingerii îi urmă războiul din umbră. Pe fața lui nimic nu se va schimba. La 23 martie, la 11 zile după Zurich, un Masson „emoționat” va putea să-i spună lui Bernard Barbey, pentru ca generalul Guisan să afle, că O.K.W.-ul a îngropat cazul Elveția, invadarea prevăzută fiind anulată și că deține această știre de la „contactul” său atît de „prețios”, Walter Schellenberg. Căldura amicală părea deci la fel de vivace. În realitate, cușitele erau trase, în întunec.

De data aceasta, S.S.-istul nu-l va mai înșela pe colonelul de brigadă. Căci Masson a remarcat repede agitația subterană a naziștilor. Și a înțeles și mai repede motivele acestei excitații. Ceea ce Schellenberg n-a putut să obțină prin blîndețe, voia să obțină acum prin forță. Și dacă Masson nu ar fi luat, din precauție, măsuri, este evident că S.S.-Brigadeführerul ar fi

putut pune rana pe Rudolf Roß. Era o ființă nouă pe care „Wetter” și poate că chiar cazul Elveția ar fi reventat pe tapet în mod serios de data aceasta.

Agentul activ de Schellenberg, înțelegându-l din Elveția, nu era altă decît spionul german, bărbatul Elvețian care se ducea în Germania. La 10 aprilie, în timpul vizitei la Schellenberg, el a fost înțeles că el va să se ducă în Germania pentru a se ocupa de

tranzitul de informații. El a permis să se stabilească că cel puțin un emitător expedie cu întințuri, telegrame de la Geneva spre Moscova. În timp ce la Lausanne funcționa cu regularitate și continuitate un alt post, care, desigur, era cel principal.

Spionii germani nu căutau la întîmplare. Ei aveau un plan. Era ideea lui Schellenberg. Ea îi venise ca un fulger, pe cînd întorcea și pe o parte și pe alta, pentru a mîia oară, datele problemei sale. Îi cunoștea bine pe elvețieni, precum și circumspecția lor congenitală. Nu-și putea imagina că Serviciul secret elvețian, oricare ar fi fost convingerile sale, comunică oficial informații aliaților occidentali, și cu atît mai puțin sovietici. Elvețienii, înțelegându-l, considerau că pentru ruși tehnica trebuia să fie la schimb relativ simplă: această treabă era făcută, fără îndoială, de comuniștii elvețieni. Sînt mare comuniști în Elveția? Desigur. Și chiar mai numeroși decît s-ar presupune. Mai mult, de cînd cu Stalingradul, ei au mulți simpatizanți și printre socialiști. Aceste cercuri progresiste trebuie distruse.

Analiza făcută de Schellenberg era perfectă. Ea dovedea, dacă ar fi fost nevoie de aceasta, că generalul fascist cunoștea

la 31 octombrie 1943, se va constata în Confederație, pentru





manul nu s-ar aștepta la așa ceva, aceasta ar putea să se dovedească îngrozitor de distrugătoare.

Dar din nărul cunoscut cele mai mici avertismente spre re-  
fericirea lui von Kluge și a Reichului. Rudolf Roessler a de-  
cristat total data at în testamentele sale. Încă o dată Wehr-  
macht sa echipă introdusă în nărul Wehrmachtului a rean-  
podopeta de informare. Informațiile aveau toate datele necesare  
sa și sectoarele vizate, materialul și oamenii care vor fi arun-  
cați în luptă, poziția esaloane și de avertizare și a ecran-  
de de fum și apropierea la care se aflau eventualele forțe in-  
mănușate, etc. J. și ora. H. Ce se va întâmpla? Nimeni nu  
nu mai dorește nimic. Ei așteaptă liniștiți, siguri că vor învinge.

La 5 iulie 1943, pe frontul german a avut loc o puternică  
pregătire de artilerie. „Lucy” n-a mințit. Ascunși una cu pământul,  
sovieticii nu s-au mișcat. Apoi trupele lui von Kluge  
s-au pus în mișcare, intrând în luptă. Atunci țâșniră riposte  
fulgerătoare. Ruși au masat în fortificația lor tot ceea ce le tre-  
bura, în materie de tunuri și tancuri. „Orgile” lui Stalin sfârte-  
cau aerul. Toate informațiile lui Rudolf Roessler au permis o  
folosire perfectă a terenului, deoarece sovieticii știau unde și  
când se vor prezenta soldații în uniforme cenușiu-închis.

La 10 iulie, în momentul în care aliații occidentali debar-  
cau în Sicilia și când Elveția se gindea la o mobilizare generală  
în caz de înaintare rapidă în Italia, Wehrmachtul a avansat  
vreo 10 km spre Kursk. O manevră datorată tot lui „Lucy”.  
Ruși au lăsat să intre faimoasele care grele tip „Tigru” în  
plasă. Apoi, cu calm, ca la paradă, ei le vor pironi la pământ.  
Căci le cunoșteau toate caracteristicile, și au putut pune în po-  
ziție de tragere arme capabile să le distrugă. La 22 iulie, după  
17 zile de la începutul ofensivei, diviziile blindate germane nu  
mai aveau blindate! Și Wehrmachtul începea să se retragă,  
clatinându-se.

Siguri pe forțele lor, știind totul despre trupele germane  
de pe restul frontului, datorită lui Roessler, sovieticii nu vor  
mai aștepta sfârșitul acestui măcel de la Kursk și vor lansa, la

frontul lor, un atac asupra liniilor avansate fortificate germane  
de la Orel.

Începând cu această junătăte a lunii iulie 1943 și pînă la  
cucerirea Berlinului în 1945, ei nu vor mai pierde niciodată in-  
tervenția Flotei armatei germane va dispărea, îngrădită de aerul  
și pământul gras și bogat pe care vindeau sărăcilor și în-  
fernații. Un pământ care nu i-ar fi fost niciodată prieten.

La 4 august 1943, Rusia îi lăgăma pe nemici de la Orel. La  
1 august era rindul Belgorodului să fie eliberat. La 23 august,  
Harkovul devenea din nou sovietic. La Kerk totul se termina-  
re, mult timp la 20 septembrie. Harkovul va fi recucerit  
Abia la 23 septembrie, dar nu va fi în stare să aparțină  
de la 10 septembrie la 10 octombrie. La 10 octombrie  
va fi recucerit la 6 noiembrie. La 6 noiembrie  
10 octombrie pentru totdeauna. La 10 octombrie  
10 octombrie. Războiul și de Peștera. Războiul și de Peștera.

În Elveția, la sfârșitul lunii iulie, marcată de începutul  
războiului, odată cu începutul războiului, odată cu începutul războiului.

pericolul unei „ocupări preventive” de către Germania, șeful  
armatei elvețiene considera întemeiată proclamarea unei mobi-  
lizări generale. Hotărîre judicioasă pe care toți strategii însă-  
și să răspundă de destinul unei națiuni ar aproba-o. Griju-  
u înainte de toate să nu sufere Reichul, domnul Pilet-Golaz,  
și să se poată apăra.

soluție economice care stîrneau risul, deoarece Elveția ar fi  
putut, fără să reducă cu o centimă nivelul său de viață, să-și  
dădă trupele pe frontiere și pe virfurile înghețate, într-o Europă  
clăbită și supusă unui regim al surogatelor.

„De aici înainte, a putut să afirme colonelul Bernard Bar-  
thelme, „Elveția este un stat care nu poate trăi fără  
mandamentul o consideră indispensabilă...”



Tot în această perioadă, noua tactică adoptată de Schellenberg față de Elveția începea să dea roade. Agenții lui din Geneva, a căror bază provizorie a fost stabilită în apropiere de gara Cornavin într-un hotel al cărui proprietar era un elvețian nazist, au reușit să întocmească o listă cu suspectii din extrema stângă, pe care încearcă să-i localizeze. În limbaj de spionaj, asta însemna să cunoști totul despre persoanele care te interesează. Pe această listă era un nume care ar provoca frustare lui Alexandre Rado, dacă ar cunoște adevărul: Margareta Bolli.

La Lausanne, naștii lucrau mai bine, reușind să infiltreze doi agenți dubli în rețeaua lui Rado. Încă o inițiativă a lui Schellenberg. Pentru a-și asigura toate șansele de a obține victoria în această campanie capitală a războiului secret, s-a gândit să mobilizeze pe cel mai bun agent: sovietul, capul al de Serviciul de Securitate german aproape peste tot în Europa în ultimii ani, și care au acceptat să colaboreze cu el, pentru a-și salva viața.

Așa au intrat în scenă Georges și Johanna Wilmer care acționau în Elveția în acea perioadă. Conspirativ, ei se numeau „Lorenz” și „Laura”. Erau spioni încercați, bine cunoscuți de Centrală și folosiți încă din 1926. Au trăit și muncit mult timp în Japonia, de unde au plecat în 1935. Au urmat apoi o scurtă perioadă la Sverdlovsk, apoi la Universitatea de la Moscova, unde U.R.S.S. își pregătea agenții secreți. Aici l-au cunoscut pe Alexandre Rado, un alt coleg dotat, cu care s-au împrietenit. În 1936, când M.G.B.-ul hotărâse să trimită 300 de agenți în Germania și în jurul Reichului, l-au inclus în acest lot și pe Georges și Johanna Wilmer, care posedau, amindoi, un talent rar în domeniul fotografiei și microfotografiei.

După izbucnirea războiului în Europa, în 1939, Centrala le-a pierdut însă urma. Cauza se cunoștea. Prinși în cursă de S.D., puteau fi închiși într-o sinistă închisoare berlineză, unde vor fi spinzurați mai târziu conjurații din 20 iulie 1944. Tehnicienii erau foarte apreciați la nemți și soții Wilmer știau acest

lucru. Un fapt important îi salvă de la seculă călătoria cărăușilor erau sortiți încă de când au fost închiși: capacitatea lor de a redacta după voie un mesaj, de la mărimea unei foi de hârtie până la mărimea unui punct de la sfârșitul unei fraze.

Schellenberg descoperă repede punctul slab al lui Georges Wilmer. Acestui om îi plăcea bănuș, indiferent sub ce formă ar fi: dolari, lire sterline, franci sau marci germane. La nevoie se înalță de rubla, căci nu avea o dată peer de seducere la bursele din lumea occidentală. Georges Wilmer și-a pierdut într-adevăr credința în omul din cauza contactului prea puțin cu deșirul a patruzeci și cinci de ani. După aceea, se va fi împușcat pentru a nu fi luat în considerare. Și Georges o va aduce la uor pe furtună pe cina lui...

Mult timp ei vor lucra la arhivele S.D.-ului contribuind, în mod constant, la mediu. Într-o vreme, ei au fost foști colegi de-ai lor. Când spionii naști din Geneva au fost arestați de lui Schellenberg, ei au fost arestați o listă interesantă cu suspectii din sfera partidului lui Léon Nissel. Într-o vreme, ei au fost arestați de lui Wilmer...

Schellenberg se va felicita pentru alegerea făcută. Dar nu va avea vesti imediat, deoarece a acceptat ca acest cuplu să lucreze independent. După o ședere de 15 zile la Geneva, Georges și Johanna s-au întâlnit cu Rado, fostul lor coleg de la Sverdlovsk. Au loc o întâlnire aparent călduroasă. Totuși, în liniștea biroului său de la Geo-Press, după plecarea lor, Alexandre Rado, pentru care neîncrederea era o virtute, consideră că explicațiile soților Wilmer erau prea puțin convingătoare.

Ei ar fi fugit din Germania, la puțin timp după începerea războiului. Ei au fost arestați de lui Schellenberg, care a tot făcut totul pentru a trece neobservați...

Partidul comunist din Elveția, în speranța de a descoperi câțiva





## PENTRU A-ȘI SALVA ȚARA

„... unde Forde nu a putut să ajungă ca la mama Wilmer  
nu prea. Prea era vorbărită de George care să văzută  
din Extremul Orient, văzută contiguită de ca pă-  
dă să adă sub agnă. ... a căruia de  
... creat prin

... a cărei privire fugea uneori rătăcită, ca și când ar fi  
... de crea

... a cărei patetici ...

... la stabilirea străinilor în Elveția? De unde su-  
le mari de bani pe care le cheltuiesc? Și apoi, dacă se arată  
vorbăreț în ceea ce privește viața sa de dinainte de  
... acest „Lorenz” păstrează un mutism straniu asupra ac-

... 1939. În mod cert, această pereche nu-i in-

...

...

...

...

selor sale de informare pe care le-a ținut în conservare. Ele îi alimenteau în mod regulat cu informații

În Franța, el cunoaște combatanți din rezistență, chiar și din Reich unde are prieteni antinaziști. Ar fi păcat să se piardă aceste informații.

După aceste oferte de colaborare presante și nedeghizate, a urmat o ploaie de întrebări asupra ocupațiilor lui Foote, asupra frecvenței contactelor sale radio cu Centrala, asupra schimbărilor de cod și de lungimi de undă. Punea toate aceste întrebări luind aerul și tonul unui om cumsecade și inițiat. Dar, evanindu-l, acest accent ascundea o reductibilă și insidiantă tehnică de investigație.

Foote rămase foarte decepționat de acest prim contact. El făcea, la rîndul lui, ucenicia violenței pentru a ajunge din nou la locuința sa din calea Longeraie nr. 20. Pe drum, a făcut o serie de ocoluri și înconjurări, pentru a se rupe de eventualii urmăritori. Lui nu-i plac oamenii care se aruncă astfel de gitul altora, vorbesc, vorbesc fără încetare și fac pe alții să vorbească... Rado, pe care el îl consultă prin telefon, nu îl reconfortă, îl sfătuiește doar să avertizeze Centrala. Grozavă recomandare. Bineînțeles că va avertiza M.G.B.-ul. Și asta era bine să o facă de două ori, nu o singură dată.

Neplăcută surpriză. Moscova refuza să împărtășească tulburarea și temerile sale

Soții Wilmer sînt agenți buni, în mod sigur... Ei au o bogată experiență dobîndită în serviciul cauzei muncitorilor... Modul de viață pe care-l duc nu are importanță; este vorba de o manie care le este bine cunoscută, a cărei cauză constă în tactica lor. Centrala sa le dădea toate utile persoanelor importante din țările capitaliste. Îi recomanda să lucreze cu această pereche, fără teamă

Următoarele recepții de la soții Wilmer au făcut însă să crească neliniștea resimțită inițial de englez.

Într-o seară, cînd s-a întors acasă, după ce a evitat toate problemele referitoare la el, a constatat că după toate apar-

tele cineva a cotrobăit prin impermeabilul său în cursul dimineții

El obișnuia să-l e baci de r. te pe tot, cel puțin cele ce nu prezentau nici un pericol care nu aveau nici o legătură cu misiunile sale. Au rămas cîteva în impermeabilul său, dar nu mai sînt acolo.

Pînă după aceea s-a fost controlată și haina lui Wilmer a constatat că Foote sa se simțea că-l urăa, invocînd zăpușala din aer.

În haina a căs repede haina a p. te r. te de la intrare. Ea nu va găsi nimic. Foote și-a ascuns portofelul în... de pe deod. l. va constata că s-a căutat și în haină. A fost precaut și și-a prins marginile buzunarelor interioare cu ață, cu o singură împunsătură, foarte ușor. Acest fir de ață s-a desprins

Gazdele sale îl hărțuiau continuu, se străduiau să-l chesioneze, fără a da impresia că se amestecă în munca sa, cu toate că el le-a atras atenția că încălcau în acest fel consemnele formale de compartimentare impuse de Centrală organelor din aceeași rețea. De fiecare dată cînd englezul părăsea vila, el făcea ocolșuri din ce în ce mai întortocheate, înainte de a se reîntoarce acasă

Alexander Foote a căpătat, în sfîrșit, certitudinea că soții Wilmer sînt agenți care au trecut în tabăra inamică, ca urmare a unui incident în una din primele duminici din toamna anului 1943.

Era o zi frumoasă, călduroasă și însorită. După micul dejun și după cafea, gazda sa îl duse în grădină, în fața vilei. Ei vorb... Wilmer puse... observă imediat obiectivul unui aparat fotografic îndreptat către el de la fereastra etajului I



Foote n-a tresant, nu a dat nici un semn de emoție. El a motivat că are o întâlnire urgentă de care uitase, pentru a se retrage. Pusă în această încurcătură, Johanna Wilmer, care cu câteva minute în urmă se găsea în spatele aparatului îndreptat spre englez, nu mai îndrăzni să se uite la el. În schimb, Georges Wilmer îl fixă îndelung, ca și cum se gîndea să-și schimbe în mod brutal atitudinea. Foote nu-i dădu răgaz pentru aceasta. El îl îmbrinci și fugi cit putu de repede.

Chiar în aceeași seară, făcu cunoscut Centralei că, orice i s-ar ordona, el nu îi va mai revedea pe soții Wilmer, convins fiind că ei lucrează în prezent pentru Reich.

Răspunsul îl primî a doua zi seara: „Dacă aveți dovezi convingătoare, întrerupeți relațiile și schimbați locuința”. Ca și cum un străin care avea norocul de a nu fi internat ar fi putut să-și schimbe domiciliul cînd dorea, în Elveția din timpul războiului...

Convins că soții Wilmer sau cei pe care aceștia îi serveau vor încerca să răscolească tot orașul Lausanne pentru a-l regasi, Foote se va include în casă, fiind aprovizionat de menajera sa. El nu va rămîne mult timp blocat în apartamentul său transformat în fort, căci de îndată ce oportunitățile se vor precipita de acum înainte.

Colonelul Masson simte, în sfîrșit, că Walter Schellenberg sau mai degrabă serviciul lui de informații, începe să intre în acțiune serios în această partidă de-a v-ați ascunselea, în care ei se angajaseră. Inutil de a expune mai mult soarta Confederației. El nu-și făcuse nici o idee despre cum trebuie să se comporte, dar își va atinge în cele din urmă scopul: va pune mîna pe dovezi grațioase ca Rada să se afle în Elveția, loc unde ar fi în siguranță. El va fi înțeles cu ocazia acestui contact, scîndula va izbucni. Ea va fi enormă. În posesia datelor acestor dovezi grațioase, secretul secret va ajunge pînă la Rudolf Rado și va implina dînt, o boală de care suferă de secretele ale Elveției, într-o afaceri gravă de spionaj, pe care Reichului. Atunci nimic nu va mai putea salva țara.

În mod rezonabil nu se poate susține că armata Confederației, oricît de devotată ar fi ea, ar putea opri mult timp Wehrmachtul și pe S.S.-iști.

Există o singură soluție de a ține nazii în cracă de sub picioare.

La 8 octombrie 1943, la orele 9 din noaptea, două mașini negre pline de oameni ambrasați în ciuda ploii s-au oprit în fața drumului marginat de arbori ce ducea către strada Florissant nr. 142. Soții Hamel au așteptat în fața ușii a poliției federale, contra spionajului.

În timp ce Falconet îi conducea pe ușa din față pînă cam pînă la ușa din față la primul etaj, unde se afla camera de marginea din camera sa. Alexandre Rado, într-o cameră a suscasei imediat din fața sa, în fața ușa din față, a văzut că era semnalul de alarmă.

Oamenii de la poliția federală descoperiră fără dificultate postul emițător al lui Hamel depistat cu un an în urmă. Aparatul se găsea la subsol, sub o teșghea de tîmplărie. Contra spionajul a perchezitionat încet și amănunțit și a pus mîna pe o mulțime de documente, care, mai tîrziu, vor fi descifrate și traduse cu ușurință.

În aceeași clipă, Alexandre Rado ajungea în strada Florissant. El va traversa, în mod masinal, în direcția magazinului, unde se afla, și se va opri în fața de la ferestra. Alarmă! Fără să dea dovadă de cea mai mică curiozitate inoportună, observînd ceea ce se petrecea în interiorul clădirii, Rado o șterse. Atitudinea lui nu părea stranie nimănui, deoarece era lipsită de indiscreție.

Cetățenii elvețieni au întotdeauna această atitudine, chiar în fața poliției. Ei își dau seama că poliția veghează ca ordinea să fie respectată.

Masson, care era în fața lui, se uita la el cu o privire deosebită. El nu se uita la el, ci la ceea ce se petrecea în interiorul clădirii. El nu se uita la el, ci la ceea ce se petrecea în interiorul clădirii.











El va încerca să șteargă imensa amărăciune a acestui eșec care îl sufoca, prin observarea atentă a unui eveniment important, care se pregătea în umbră la Berlin.

Conspiratorii tradiționali vor încerca să asasineze pe fuhrer în cursul verii, probabil în iulie.

La rândul său, Roger Massot, se simțea acum definitiv ușurat. Naziștii nu vor mai putea pune mîna pe agentul secret cel mai puțin cunoscut, cel mai mare și mai productiv din timpul celui de-al doilea război mondial. În același timp, el era într-o mare încurcătură

Intr-adevăr, la sfârșitul lunii mai și în primele zile din luna iunie 1944, Elveția deveni foarte agitată.

Trupe germane se masau in Alsacia, insotite de avioane de transport. Se vorbea de cca 20 de divizii reperate intr-o zona de cca 200 km in jurul frontierei elvețiene. Dl Jaeger, ministrul Confederației in Ungaria, a raportat despre un zvon care circula la Budapesta potrivit căruia Elveția s-ar afla in ajutul armatei germane care pregătea o ofensivă armată care ar fi declanșat-o împotriva Ungariei, cu 3 luni mai înainte.

La 5 iunie, alarmat și el, generalul Guisan își convocă statul-major în casa lui H. de Meudon-Berchem, președinte și pe colonelul Masson. Acesta din urmă îl întreabă dacă nu este vorba de o complot care să răstoarne pe Schœnberg de o răsturnare, dar nu îndrăznește să o spună.

El aprecia acum numărul diviziilor germane din zona  
cu 100 km. în jurul Bucureștilor? Sau grupurile  
teritoriale?

Sprizinit de Gonard, Masson dorea o mobilizare, in timp ce Luther se gindea ca ... cu o parte comparata cu cea din mai si iunie 1940

Wehrmachtul era atunci intact, victorios, ceea ce nu era în iunie 1941. Cu generalul Leonard Bardey, care a urma pe Guderian ca o umbră, a făcut următoarele remarci — revelatoare — în jurnalul lui de război :

„5 iunie Am fost răpăsi în cursul acestei conferințe de  
regalitatea cu care șeful (genera)lul G. a avut în vedere ideea  
de mobilizare generală. Am fost atenți de asemenea la ceea  
ce mi s-a spus: nimeni nu trebuie să facă aluzie la  
Linia Viking, altfel se va da o lovitură de război, per-  
sonală și înarmată, în aceste împrejurări, în care dă naștere

... și, după un timp, în loc să fie rănit, a fost rănit de spionaj unice, să o decapi-

A document dated 1600, which is a copy of a letter from the Council of the Indies to the Governor of the Province of the Rio de la Plata, is preserved in the Archives of the Ministry of the Navy. It is a document of great importance, as it contains the first official recognition of the existence of the Province of the Rio de la Plata.

La închisoarea Bois-Mermet, viața deținuților se scurgea în liniște și destindere. Aici au fost strinși toți : Roessler, Schneider, Dubendorfer, Foote, Hamel și Bolli. În cele separate și confortabile, mai ales cea a lui Rudolf Roessler.

La 8 septembrie 1944, orice pericol fiind definitiv înlăturat, porțile închisorii Bois-Mermet se deschiseră pentru ei.

Imediat după întoarcerea lui la Wesemlin, unde nimic nu  
 ... Radu  
 Roessler s-a grăbit să lanseze un apel celor 10 tovarăși ai săi  
 ... H.W.F. ...  
 închisoare, unde a dispus de toate ziarele necesare, a uit  
 ...  
 tica reprezintă a nazistilor

Ce s-a întâmplat cu Werther și cu Olga în această agita-

Ma. mult de t. at t. cind Heinz Guderian a fost numit șeful Statului major general al Comandamentului suprem al Wehrmachtului a doua zi după atentat la 21 iulie 1944, impulsivul, strălucitul general, i-a schimbat pe toți cei ce rămăseseră în posturi pînă atunci. El nu a păstrat decît pe unul : pe prietenul lor G., cel mai bun dintre cei 10... Werther poate, deci, să continue. Ei vor reincepe să emită, să reia activitatea împotriva Reichului.

Nazismul era în agonie, dar nu era încă mort. Elvețienii de la Biroul H vor avea din nou întâlniri, zilnic, cu Rudolf Roessler, începînd de la 16 septembrie 1944. Din nefericire, informațiile lui, deosebit de prețioase, vor rămîne neutilizabile. Într-o valiză, îngrămădite peste celelalte care, mai înainte, răniseră Germania de moarte, în mod iremediabil. Cui să le dea ? Pentru ce ? Oricum, soarta nazismului era pecetluită, iar zilele erau numărate.

Pentru Elveția, războiul se terminase deja. El a luat sfîrșit, de fapt, la 5 septembrie 1944, atunci cînd coloanele de marocani ale generalului de Latre de Tassigny se desfășurau de-a lungul frontierelor sale.

„Cereți soldaților voștri să pună stîlpi cu crucea albă de-a lungul liniilor voastre — a spus de Latre de Tassigny lui Guis... În fața... pe... a... vostru. Și dacă aveți ceva încălțăminte de munte în plus, trimiteți-mi-o. Cizmele americane iau apă”.

Stupefiați, elvețienii n-au montat stîlpii respectivi cu crucea albă. Ei p... de-a lungul... Germania.

În... C... a... zua, ca se pregătea deja pentru sărbătoarea păcii.

După... din Lausanne... de... privind pe

... la sfîrșitul... ca ajutorul... Partide Naționale, f... Partidului, Comandant Elvețian... cunoscut ca Alexander... care a rămas acasă la... a plecat de... pentru a lua contact cu... la ambasadă pe... la Paris.

— Ce ai să faci ?

— Am să plec să-l întîlnesc.

— Atunci, mai întîi, trebuie să-l vezi pe „Lucy”. El îți va da documente pentru ruși.

Întîlnirea a fost fixată pentru Zurich, la 15 decembrie 1944, la restaurantul Bolognese din Kazernenstrasse. Foote sosit primul, împreună cu „Sissi”. La 12 fix, el văzu un om mic strecurîndu-se printre mese și îndreptîndu-se către el. Modest, de cca 50 de ani, slab la față, cu privirea rece, clipind din ochii care se ascundeau după două lentile groase ce îi făceau mai mari.

Foote îl contempla îndelung, gîndindu-se cît înșală aparenta. O siluetă incoloră ? Dar impresia de forță degajată de acest personaj îl fascină, îl neliniște.

El mincă fără poftă, gustînd doar, dar vorbea mult, sacadat, rapid, încordat. Vorbea despre război, despre fatalitate, despre nazism, care trebuia extirpat din întreaga Germanie, care trebuia zdrobit. Arată o servietă mare.

— Mi-a spus „Sissi” că plecați la Paris. Aș vrea să vă în-

Rețeaua mea nu a fost atînată de epurările de...

pentru totdeauna !



— Eh da ' preciza englezul în ritmul în care merg lucrurile, nu va mai dura multă vreme. Impresia mea este că Centrală nu prea mai are nevoie de noi deoarece Armata Roșie nu mai are nevoie de Centrală. Sarcina noastră s-a terminat. „Lucy” trebuie să fim convinși de acest lucru. Iau cu mine aceste documente, dar sînt sigur că mi se va spune la Paris s-a terminat.

O brătare tran-formare se pot exa atunci cu Rudolf R  
ler. Dintr-o dată păru îmbătrinit. Stringindu-și feguros p  
nele paltonului său negru, el se întoarse fără a-  
„Sissi” și pe Alexander Foote. Se depărtă cu pălăria  
pe cap, murmurând neîncrezător :

— S-a terminat ?

## CE NU DEVENIT FI

Fiindcă adesea existeră pe lume oameni care sunt pa-  
titori de o mare durată suferință, care au multe expe-  
riențe de talia așchii de lemn, care îndată precum la sfr-  
șit, au răstăpănat viața lor, și au rămas în lume. Ei  
și astăzi erau făcuți totuși din carne și oase și aproape în toa-  
ră lor se afla un suflet viu, care trăiește în lume de fe-  
binți sau reci, triste sau exaltate, prin care au trecut.





minat. Și dacă cei zece tovarăși ai săi din tinerețe se retrag în turnul lor de fildeș, abandonează, el nu va ceda. El va fi mereu disp. n.b.

De aceea, când în primăvara anului 1947, un ofițer îmbrăcat ca răpăunul Wolf de la legatia cehoslovacă din Elveția, năvălește deodată la el, veni să-l găsească pe Rudolf Roessler în biroul său de la editura „Vita-Nova Verlag”, cerându-i să-și reia serviciul, el acceptă, cu o condiție: obiectivul va fi mereu Germania. Germania de Vest.

Prietenul său elvețian, Xavier Schnieper, îl condusese la spionajul activ, în 1939, prezentându-l maiorului elvețian Hans J. ... el îl va mobila pe Schnieper. Un Schnieper din ce în ce mai progresist. Mai întâi va lucra ca șef al bibliotecii cantonale din Lucerna, pentru că ... să facă numeroase deplasări la Praga. Acest fiu al unui înalt magistrat elvețian, acest burghez va intra în rîndurile Partidului Socialist Elvețian, va deveni ziarist la „Volksrecht”, care îl va trimite la Bonn, în calitate de corespondent permanent. Într- ... de asanarea ...

Pentru ... capital ...

În luna februarie 1948 Roessler face un voiaj în Germania ...

Raportul nu constituia un secret capital. El a fost elaborat după publicațiile oficiale, care circulau în cercurile N.A.T.O. Roessler aprecia totuși că este de preferat să-l ascundă, și-l expune într-un ...

Roessler de mult timp, dădu alarma poliției elvețiene. Aceasta interceptă coletul „Anonimul” se va înverșina și la 9 martie 1953 ofițerul de poliție Otto Maurer din Lucerna îl va aresta pe Rudolf Roessler și pe Xavier Schnieper.

Au trecut două săptămâni și două zile de închisoare preventivă înainte ca încaușatul să fie judecat luni 2 decembrie 1953. Iată tot timpul rămas pentru elvețiene pentru a pune în dosarul.

„Pentru a organiza afacerea”, murmurau unii. Procesul dură trei zile. Judecătorul, ... prezida tribunalul pentru Lucerna ... P. ... Albrecht și Schwarz. Avocatul Henni, adjunctul procurorului Confederației, pronunță acuzația. D-na Schuerch din Berna îl apără pe Roessler, iar Eckert, din Bale, pe Schnieper.

Ce reproșa Elveția celor doi oameni? De a fi spionat Republica Federală de la Bonn în favoarea Cehoslovaciei.

„O sută șazeci de rapoarte elaborate după publicații accesibile muritorilor de rînd, în toate chișcurile sau librăriile specializate” va demonstra apărarea.

Verdictul fu: un an de închisoare pentru Roessler și nouă ...

Cei cîțiva observatori inițiali care au asistat la proces apreciară că nu mai era Elveția din 1939, care a acceptat alt de ușor, fără să se simtă ultragiată, secretele O.K.W.-ului, pe care Roessler le-a furat pentru ea... În nici un caz nu mai era Elveția care îi permisesese să expedieze sovieticilor atîtea informații, ... adresase mulțumiri pline de recunoștință acestui mic e ...

... arătat satisfăcut de verdict. Un fost nazist, Generalul Gebien”.







tincție, în casa de bani, între francii elvețieni care îi erau încredințați pentru a face să funcționeze rețeaua sa și cei destinați propriului său salariu. El ar fi deturnat și delapidat echivalentul a cincizeci de mii de dolari... Să fugă? Ar însemna să se condamne tot atât de sigur ca și când ar mărturisi că i-ar fi servit pe nazisi. M.G.B.-ul dacă n-îl adevărat dorește să se debaraseze de un agent, are brațul atât de lung încît, în orice loc al pămîntului, omul nu ar fi la adăpost...

La 6 ianuarie 1945, la orele 9 dimineata, primul avion sovietic care părăsea Parisul în direcția Moscova decola de pe aeroportul Bourget. Era un D.C.3, acest autobuz al aerului ce nu se poate strica și rupe, construit de către americani. La bord se aflau mai mulți ofițeri ruși. Printre ei, doi civili, Foote și Rado. Pilotul va executa un vast ocol. Este inutil să te expui, zburind deasupra Reichului care se clatină, dar care mai este încă în picioare. Vor trece prin sud. Vor ocoli Europa prin Egipt și Turcia și vor face o escală de patruzeci și opt de ore la Cairo. Cînd D.C.3 își va relua zborul, la 9 ianuarie, în zori, în cabina pasagerilor nu mai era decît un civil printre militari: Foote. Rado nu a putut să-și învingă temerile și a dispărut în noaptea egipteană.

În ziua de 11 ianuarie, Foote călcă pe pământul Moscovei. El a fost trimis în misiune la Moscova. A fost cel mai necunoscutul agent încântătoare interprete a Centralei, până cînd va fi convocat în fața comitetului de cenzură din cadrul Securității. El va fi trimis în misiune la Moscova, dar este deosebit de curioasă că pe 11 ianuarie 1943, cînd a plecat, A. J. Foote a fost deosebit de puțin de la „Lucy”. El va fi dus mult timp asupra acestui „Lucy” și asupra modului de funcționare a celui. Apoi, va fi expediat, spre a fi examinată și gata să servească din nou, la Școala de spionaj.

[illegible]

WGB-ului a fost jădeat în steel cu mai rapid 1 ap. ex.

Anunțul acestui mod de tratament rezervat fetei lui Șel  
rele, destinat să-i dovedească că nu te poți jura cu Centula  
măritată, nu fu de natura acelor întâmplări dale. În Focile c  
ceasta ca cum în mulțime nu-adevărat ar fi un bărbat  
peștii mari. O dată ca țara noastră, pe lângă cele pe  
la la de ager și se poate să dădească ceva nou tip. De  
când începu să lucreze în anul 1947 ca la o fabrică din  
furnad de Est el bătăie în timp ce alții au rămas  
în. Anul acesta este cel mai bun pentru țara noastră.

Muller. I se spusese că trebuie să se pregătească să plece în America Latină, în Mexic, unde va servi ca rezident al unei Centrale care va spiona Statele Unite ale Americii

A venit ceasul, aprecia el, de a trece în lagărul celălalt. La 2 august 1947, Foote fugi și se prezintă la autoritățile britanice din sectorul englez al fostei capitale a Reichului.

Astăzi, Alexander Foote este funcționar al unei administrații a Coroanei. O administrație fără veleități, care nu posedă vreo placă pe fațada sa.. Dar poate că nu s-ar fi întors niciodată în Anglia dacă ar fi știut că Alexandre Rado, sibaritul din Geneva, nu era mort, cum i se spusese pentru a i se atrage atenția. Rado își exercită meseria onorabilă de profesor de geografie la Universitatea din Budapesta. A îmbătrânit mult. Este totuși utilizabil în continuare !

Ce s-a întâmplat cu ceilalți eroi ai acestei drame? Mulți  
sunt morți, printre care și generalul Henri Guisan, mort la 12  
aprilie 1960, condus până la cimetirul din Lausanne de mai mulți

... pentru a da un ultim omagiu celui care a  
tut să fie salvată în perioada dintre 1939 și 1945. De aceea, el







cu Schellenberg. Însă, într-o zi, când am pus întrebări mai amănunțite, când am vorbit de Rudolf Roessler, colonelul-brigadier Masson s-a ridicat. Ne-a privit îndelung. Apoi, fără să spună un cuvânt, ne-a întors spatele. Nu l-am mai revăzut de atunci.

În ajun, el ne spusese :

— Acum citeva zile am implinit șaptezeci de ani. O sărbătoare fără istorie în casa mea la Mont-Pèlerin, colina care domină localitatea Vevey. Spre profunzimea mea surpriză, factorul, în această dimineață, mi-a adus sute de scrisori. Sute de oameni și-au amintit de mine... Vechii mei colaboratori. A fost cea mai frumoasă aniversare a mea, de douăzeci de ani încoace.

Și Elveția ? La urma urmei ea a servit drept cadru acestei stupeficante participări la istorie. Nu a fost oare și ea însemnată de această participare ?

Elveției nu-i place să se vorbească despre aceasta; cu atât mai mult trebuie să se spună lucrurilor pe nume: ea nu a suferit de pe urma războiului. Doar citeva minuscule improscături de noroi, cel mult.

Nouă sute șaiszeci și opt de elvețieni au murit în accidente între 1939 și 1945. Fie în accidente cu arme de foc, fie în cursul accidentelor de circulație și de pe munți, la care trebuie să mai adăugăm citeva sinucideri. Au mai fost, de asemenea, trei mii de morți din cauză de boală. Tumori, afecțiuni pulmonare și cardiace. Trei mii de soldați care, oricum, tot ar fi murit de pe urma acestor boli, chiar dacă nu ar fi fost război.

Confederația a suferit citeva bombardamente. Burgenul a fost bombardat în octombrie 1941. Bâle și Zürich în decembrie, în același an. Au fost numărate citeva victime. Erori ale aviației Royal Air Force. Au fost, de asemenea, și erori ale aviației americane în toamna anului 1944. Ea a atacat gara din Delémont, trenul Soleure-Moutier și trenul direct Bâle-Zürich, în apropiere de Pratteln, precum și Mouginsul. La 22 februarie 1945 au avut loc unsprezece bombardamente la Stein-am-Rhein și la Ruf, unde au fost uciși 18 elvețieni, alți 50 fiind răniți. La 4 martie a fost rindul Zürichului să fie bombardat, ca o conse-

cință a atacurilor aeriene asupra obiectivelor situate la frontiere. Aliații vizau Germania. Elveția a primit citeva lovituri. O proastă apreciere, de cîteva kilometri...

Cu toate că uneori Elveția a încercat să facă lumea să creadă că a suferit de foame, ea nu a suferit. Mai avea mult pînă acolo.

„Este posibil ca greutatea medie a elvețienilor să fi scăzut, a scris un elvețian, Pierre Béguin, în ziarul „Le Balcon sur l'Europe“, însă acest lucru nu era un rău, într-o țară unde obezitatea este un lucru ridicol care nu ucide.

În orice caz — și aceasta este o piatră de încercare foarte prețioasă — generația de copii crescuți sub regimul raționalizării nu a fost oprită în dezvoltarea sa. La cinci ani după terminarea ostilităților, nu s-a auzit niciodată vreo mamă de familie plîngîndu-se și pretinzînd că proasta sănătate a copiilor săi se datorează regimului de subalimentare din timpul războiului“.

În tot timpul acestui conflict, pentru a rămîne fidelă imaginii de Epinal, pe care ea depune eforturi să o mențină o dată cu trecerea anilor, Elveția a confecționat colete. Aceste colete au îndulcit captivitatea unui mare număr de prizonieri de război. Ea a acoperit, de asemenea, un timp, vocea armelor, cu vocea inimii. Din noiembrie 1940 pînă în decembrie 1942, ea a oferit azil de trei luni la 21 365 de copii, dintre care 18 430 erau francezi, 2 499 erau belgieni și 453 erau sirbi.

Obişnuți cu restricțiile draconice pe care le cunoşteau patriile lor, aceşti ştrengari au primit, cu o recunoştinţă plină de ulmire, revelaţia ciocolatei şi a produselor de patiserie, de cremă, unt şi lapte. Fiecare canton al Confederaţiei a organizat colonii rezervate copiilor aflaţi în mizerie. Muncitorii de la fabrica de saci de hirtie din Rothrist, din apropiere de Zürich, au lucrat, de asemenea, gratuit, un sfert de oră pe zi, timp de luni de zile, pentru a oferi, pe muntele Rigi, o vacanţă de vis unui grup de mici parizieni.



Însă nu se poate uita că Elveția, aceeași Elveție, a expedit mii de mici evrei către camerele de gazare, nedeschizându-le frontierele sale.

„Am primit o sută de mii“, se aude spunându-se adesea de către elvețieni. Ar trebui să se precizeze însă că din cei o sută de mii de refugiați, acceptați de către Confederație între 1933 și 1945, numai 21 944 erau evrei. Pentru a încheia acest dureros capitol al istoriei sale din timpul războiului, cel mai bun lucru este să adopti conduita guvernului olandez. În 1952, într-un raport asupra comportării Elveției față de el, guvernul de la Haga a scris :

„Trebuie să mulțumim Elveției și, în același timp, să ne abținem să spunem mai mult...”

Aceasta cu atât mai mult cu cât Elveția poate pune în creditul balanței sale ajutorul de nepretuit pe care ea nu a încetat să-l acorde dușmanilor nazismului.

Este oare Elveția răspunzătoare de înfringerea hitleristilor ?

Dacă este adevărat că serviciile de informații cîștigă războaiele mai sigur decît generalii pe cîmpurile de bătălie, atunci fără nici o îndoială că Elveția a participat la victoria Aliaților și a meritat acest lucru. Fără ea, fără ospitalitatea pe care a oferit-o, în momentele grele ale conflictului, celei mai fantastice rețele de spionaj antihitleriste, războiul ar fi cunoscut, și acest lucru este foarte posibil, un alt deznodămînt.

Fără îndoială, de asemenea, că, cu această afacere, mitul neutralității elvețiene s-a prăbușit definitiv. În schimb, o nouă imagine despre Confederație se afirmă. Aceea a unei țări participante, ca toate celelalte, la gloria și ororile marilor convulsii ale lumii. O imagine care demonstrează că, contrar a ceea ce unii pretind, istoria nu a abandonat Elveția.

## CUPRINSUL

	Pag.
Din partea redacției	3
Un șef al serviciului de informații în misiune	7
Mă îngrijorează foarte mult securitatea fîhrerului	21
Cele două greșeli ale lui Roger Masson	37
Un oarecare Rudolf Roessler	53
Werther și Olga	69
Elveția prevăzuse	83
Primele scurgeri de informații de la Comandamentul suprem al Wehrmachtului	93
NDA. FRX. Elveția cheamă Moscova	111
„Către toate rețelele... Către toate rețelele”	123
O dramatică descoperire	135
Urmărire pe unde	147
Ce e mai bun Aliaților, ce e mai prost nemților	159
Mii de spioni	169
Cursa întinsă lui Hitler	181
Atac împotriva Elveției ?	199
Sinucideri la frontieră	213
Aganții dubli ai lui Schellenberg	227
Pentru a-și salva țara	239
Ce au devenit ei	255



---

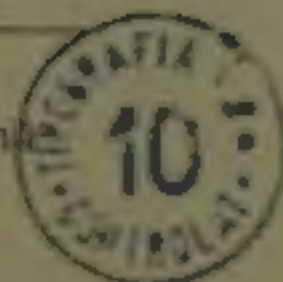
Responsabil de carte: lt. maj. Gheorghe Vasile

Dat la cules: 24.09.69. Bun de tipar 29.12.69.

Tiraj 1500 ex., din care 1400 ex. hirtie semivelină  
și 100 ex. hirtie velină; format 16/61 x 116

Lucrarea conține 272 pag.

---





---

Responsabil de carte: lt. maj. Gheorghe Vasile

Dat la cules: 24.09.69. Bun de tipar 29.12.69.

Tiraj 1500 ex., din care 1400 ex. hirtie semivelină  
și 100 ex. hirtie velină, format 16/61 x 86

Lucrarea conține 272 pag.

---

